

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati, postavljati na internetu ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

VADIM ZELAND

TRANSURFING REALNOSTI

JABUKE PADAJU

U NEBO

KNJIGA 5.

Beograd, oktobar 2019.

Naslov originala:

Трансерфинг реальности.

Ступень V: Яблоки падают в небо

© ОАО Издательская группа «Весь», 2005.

Copyright Serbiya © Aruna, 2019.

Prevod s ruskog: Slobodanka K. Vanjkevič

Izdavač: ARUNA, Beograd

Lektura: Aleksandar Dramičanin

Ilustracije: Natalija Ivanova

Plasman i distribucija: 064/15–77–045

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,
bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Predgovor

Dragi čitaoče,

Pred vama je nastavak knjiga o Transurfingu – zagonetnom aspektu stvarnosti koji je izazvao toliko emocija kod čitalačke publike. U prethodnoj knjizi (Transurfing 4. – Upravljanje stvarnošću – prim. izd.) govorilo se o tome da čovek može da upravlja stvarnošću ukoliko se oslobodi iluzije dvostranog odraza. U ovoj knjizi ćete saznati na koji način se to radi.

Kada se probudite iz sna na javi, bukvalno ćete se iskobeljati iz bujice događaja i naći u centru džinovskog kaleidoskopa koji će se polako vrteti, svetlucajući ograncima stvarnosti. Bićete deo te stvarnosti, a istovremeno postojati nezavisno od nje. Isto tako, svoju „zasebnost“ ćete spoznati kada se tokom sna prisetite, odnosno shvatite da san zavisi od vas, a ne vi od njega.

Energija čovekovih misli pri određenim uslovima ima moć da materijalizuje određeni sektor prostranstva varijanti. U stanju koje se u Transurfingu zove jedinstvo duše i razuma, nastaje tajanstvena sila – spoljašnja namera. Oni koji su isprobali Transurfing na svom iskustvu, sa oduševljenjem pričaju kako se njihove misli na neshvatljiv način otelotvoruju u stvarnost i da ona bukvalno pred očima menja svoj oblik.

Na primer, ljudi iz nepoznatog razloga počinju prema vama da se odnose sa više simpatija. Otvoriće se vrata koja su se nekad činila beznadežno zatvorenim. Pritom ćete moći da primetite vrlo zanimljive pojave: promene u „njijansama scenografije“ i „krugove u stvarnosti“ nalik krugovima u vodi. Sloj vašeg sveta vraća izgubljenu svežinu: sladoled dobija isti onaj ukus koji je imao u detinjstvu, a nade poprimaju mladalački zanos. Međutim, najvažniji će biti karakterističan osećaj unutrašnje slobode – privilegija da živite u skladu sa svojim načelima.

Ma kako se činilo neobičnim, ovde nema nikakve mistike – sve je stvarno. Zato, dok u praksi proveravate ovo što čitate, ostanite čvrsto na zemlji da se ne biste od iznenadenja i ushićenja srušili i pali u nebo.

1.Svet ogledala

MOJ SVET SE BRINE O MENI

Čoveku se čini da je veoma teško prevazići okvire životnih okolnosti. Zapravo, teškoće ne postoje – to su samo iluzije ogledala. Čovek ima moć da oblikuje svoju stvarnost, ali to zahteva poštovanje određenih pravila.

Um bezuspešno pokušava da utiče na odraz u ogledalu, a potrebno je samo da promeni sliku.

Naučićete da razlikujete stvarnost od iluzije.

Dvostrano ogledalo

Stvarnost se ispoljava kroz dva oblika: fizički, koji može da se dotakne rukama, i metafizički, koji se nalazi izvan granica percepcije. Oba istovremeno egzistiraju, međusobno se prožimaju i dopunjaju. Dualizam nastaje kao neizostavna karakteristika našeg sveta. Mnoge stvari imaju svoju suprotnu stranu.

Zamislite da stojite ispred ogledala. Vi predstavljate realno postojeći fizički objekat dok je vaš odraz, koji nema materijalnu supstanciju, imaginaran i metafizički. Međutim, on je podjednako stvaran kao i vaš lik.

Ceo svet može da se predstavi u vidu džinovskog dvostranog ogledala, s čije se jedne strane nalazi fizička Vasiona, a s druge se prostire metafizičko prostranstvo varijanti. Za razliku od običnog ogledala, materijalni svet je odraz, čija slika predstavlja nameru i promisao Boga, kao i svih živih bića koja su Njegovo otelotvorene.

Prostranstvo varijanti je svojevrsna matrica, odnosno šab-lon po kome se dešava „krojenje“, „šivenje“, a takođe i „modna revija“ – kretanje celokupne materije. U njemu se

čuvaju informacije o tome šta i kako treba da se događa u materijalnom svetu. Broj raznovrsnih potencijalnih mogućnosti je beskonačan. Varijanta je sektor prostranstva koji sadrži scenario i scenografiju, odnosno putanju i oblik kretanja materije. Drugim rečima, sektor određuje šta u svakom pojedinačnom slučaju mora da se događa i kako treba da izgleda.

Na taj način ogledalo deli svet na dve polovine: stvarnu i imaginarnu. Sve ono čemu je dodeljen materijalni oblik nalazi se na stvarnoj polovini i razvija se u skladu sa zakonima prirodnih nauka. Nauka, kao i uobičajeni pogled na svet, povezani su samo sa onim što se događa u „stvarnosti“. Pod stvarnošću se obično podrazumeva sve ono što može da se opazi i na šta može da se izvrši uticaj.

Ako ostavimo po strani metafizičku stranu stvarnosti i uzmemu u obzir samo materijalni svet, tada se delovanje svih živih bića, uključujući i čoveka, svodi na primitivno kretanje u okvirima unutrašnje namere. Kao što je poznato, pomoću unutrašnje namere cilj se postiže putem direktnog delovanja na okolinu. Da bi se nešto postiglo, potrebno je preduzeti određene korake, mrdnuti se, pokrenuti „laktove“ – generalno, obaviti konkretan zadatak.

Materijalna stvarnost uistinu može da se oseti – ona momentalno reaguje na direktni uticaj, što tvori iluziju da se jedino na taj način mogu postići neki rezultati. Međutim, u granicama materijalnog sveta krug realno ostvarivih ciljeva je znatno sužen. Treba računati samo na ono što postoji. Svi ljudi se oslanjaju na sredstva koja obično nisu dovoljna, kao i na mogućnosti koje su vrlo ograničene.

U ovom svetu je apsolutno sve prožeto takmičarskim du-hom. Veliki broj ljudi teži da dostigne isti cilj, dok u okvirima unutrašnje namere, naravno, nema dovoljno mogućnosti za sve. Odakle mogu da se stvore uslovi i okolnosti potrebni za postizanje cilja? Evo odakle – iz prostranstva varijanti.

S druge strane ogledala ima svega u izobilju i nema nikakve konkurencije. *Roba ne postoji, ali je sva draž u tome što svako može da je izabere, kao iz kataloga, i da izvrši porudžbinu.* Pre ili kasnije će porudžbina biti realizovana i za nju nije potrebno ništa da se plati – samo je potrebno ispuniti određene, ne suviše opterećujuće uslove. To je sve. Da nije možda reč o bajci?

Nipošto. Sve je to više nego stvarno. Energija misli se ne gu-bi bez traga. Ona može da materijalizuje sektor prostranstva varijanti koji po svojim parametrima odgovara odašiljanju misli. Samo nam se čini da je sve što postoji u našem svetu posledica međusobnog delovanja materijalnih objekata. Podjednako bit-nu ulogu u ovome igraju procesi koji se odvijaju na suptilnom planu, kada se virtualno postojeće varijante materijalizuju u stvarnost. Uzročno-posledične veze suptilnih procesa nisu uvek primetne, ali, bez obzira na to, oblikuju više od polovine celokupne stvarnosti.

Materijalizacija sektora prostranstva varijanti se po pravilu odvija nezavisno od volje, jer čovek energiju misli ne koristi s određenim ciljem, a naročito je to problematično za nedovoljno razvijena bića. Kao što je predstavljeno u prvoj knjizi Transurfinga (*Transurfing 1. – Prostranstvo varijanti – prim. izd.*), uticaj mentalnih obrazaca na stvarnost se uglavnom manifestuje kroz formu realizacije najcrnijih očekivanja.

Budući da je čovek prizemljen u „realiju života“, on luta među praznim policama u prodavnici, pokušavajući da dohvati robu na kojoj je okačen natpis „Prodato“. U ponudi je samo roba lošijeg kvaliteta, ali i za nju je potrebno izdvojiti popriličnu svotu novca. I, umesto da samo pogleda u katalog i izvrši porudžbinu, čovek se mahnito baca u grčevitu potragu, čeka u dugim redovima, iz sve snage pokušava da se probije kroz gomilu, kao i da ulazi u konflikte s prodavcima i kupcima. Na kraju ne uspeva da se dokopa onog što želi, a problemi se samo nagomilavaju.

Takva realnost, lišena radosti, počinje da klijira pre svega u čovekovoj svesti, odakle se postepeno materijalizuje i prelazi u stvarnost. Svako živo biće svojim direktnim postupcima, s jedne strane, i mislima, s druge, stvara sloj svog sve-ta. Svi ti slojevi se slažu jedan preko drugog i tako svako biće doprinosi oblikovanju stvarnosti.

Sloj sveta je karakterističan skup uslova i okolnosti iz kojih se gradi način života svakog pojedinog bića (nadalje će biti reč samo o ljudima). Uslovi postojanja mogu da budu različiti: povoljni i oni manje povoljni, komforni i teški, prijateljski i agresivni. Naravno, veliki značaj ima i sredina u kojoj se čovek rodio. Ali, nadalje se život najvećim delom razvija u zavisnosti od toga kako se čovek odnosi prema sebi i stvarnosti koja ga okružuje. Njegov pogled na svet umnogome određuju kasnije promene u načinu života. U stvarnost se materijalizuje onaj sektor prostranstva varijanti čiji scenario i scenografija odgovaraju

usmerenju i karakteru čovekovih misli.

Na taj način, u nastanku pojedinačnog sloja učestvuju dva faktora: *s jedne strane ogledala je unutrašnja namera, a s druge – spoljašnja*. Direktnim delovanjem čovek utiče na objekte materijalnog sveta, a svojim mislima otelotvoruje u stvarnost ono što njemu tog trenutka nedostaje.

Ako je čovek uveren da je sve najbolje na ovom svetu već rasprodato, tada mu zaista ostaju samo prazne police. Ako misli da za dobru robu treba dugo da čeka u redu i da je skupo plati, tako će mu i biti. Ako su očekivanja pesimistična i ispunjena sumnjama, neminovno će se to i potvrditi. Takođe, ako očekuje da će se susresti sa neprijateljskim okruženjem, njego-vi predosećaji će se ispuniti. Međutim, biće dovoljno da ga obuzme i najmanja nevina misao da je svet za njega pripremio sve najbolje, i to će iz nekog razloga takođe funkcionisati.

Osobenjak, koji misli da se ništa na svetu ne daje tek tako, bez razloga, odjednom će se na neobjašnjiv način naći pored polica koje su prepune upravo dopremljene robe, koja kao da je baš njemu namenjena. Ispostaviće se da prvi kupac sve dobija besplatno, dok će se iza njega već formirati red onih koji su ubeđeni da je realnost života mnogo mračnija i da budalama uopšte ne može da se posreći.

Život je igra u kojoj svet svojim stanovnicima stalno postavlja istu zagonetku: „Pogodite kakav sam?“ I svako odgovara u skladu sa svojim predstavama: „Agresivan si“, ili „Prijatan si“, ili „Veseo si, mračan; prijateljski, neprijateljski; srećan, nesrećan“.

Zanimljivo je da u tom kvizu svi pobeduju! Svet daje svoju saglasnost i pred svakim se pojavljuje u onom obliku koji je bio naručen. I ako srećni osobenjak, koji je imao priliku da se sretne sa „realnošću života“, promeni svoj odnos prema svetu, stvarnost će se promeniti u skladu s tim i zafrljačiti „progledalog“ osobenjaka na samo začelje reda.

Na taj način, čovek svojim mislima oblikuje sloj svog sveta. Objasnjenje ovog procesa se uklapa u nekoliko principa. Formulisaćemo prvi princip ogledala: svet, poput ogledala, odražava vaš odnos prema njemu.

Svet se bukvalno slaže sa onim što vi mislite o njemu. Ali zašto se, po pravilu, ostvaruju najgora očekivanja, a ne nade i maštanja? Za to postoje razlozi koji se tiču drugog principa ogledala: odrazi se formiraju u jedinstvu duše i razuma.

Ako razum nije u protivrečnosti sa glasom srca, i obrnuto, stvara se nepojmljiva sila – spoljašnja namera, koja materijalizuje sektor prostranstva varijanti koji odgovara načinu razmišljanja. U jedinstvu duše i razuma ta slika poprima jasne konture i zato se brzo otelotvoruje u stvarnosti.

Međutim, u životu se najčešće događa da duša nečemu teži, a razum sumnja i na taj način je osujećuje, ili, obrnuto, razum izvodi uverljive zaključke, a srce ostaje ravnodušno. Kad je jedinstvo narušeno, slika kao da se zamčuje – ona se bukvalno cepa: duša želi jedno, a razum tvrdi drugo. I samo se u jednom potpuno slažu – u mržnji i strahovima.

Jer, kad čovek mrzi, on to čini celom dušom, a isto je i kad oseća strah – to čini celim svojim bićem. U jedinstvu mržnje oblikuje se jasna slika onoga što želimo da izbegnemo. Duša i razum, kao dve manifestacije stvarnosti, materijalne i metafizičke, spajaju se u jednu tačku i mentalna forma se materijalizuje u stvarnosti. Ispada da nam pristiže ono što ne želimo da dobijemo.

Za razliku od strahova, želje se ne ostvaruju tako lako jer se u takvim slučajevima retko dostiže jedinstvo. Duša se opire razumu budući da on, prepušten uticaju klatana, teži ka tuđim ciljevima. A razum, zauzvrat, ili ne spoznaje svoje istinske želje, ili ne veruje u to da će se one ispuniti.

Postoji mišljenje da je za postizanje cilja potrebno jasno formulisati svoju porudžbinu, a zatim tu misao pustiti u prostranstvo i neko vreme ne misliti na nju, kako ne bismo ometali ispunjenje želje. Kad bi sve bilo tako jednostavno...

Takva tehnika funkcioniše isključivo pod uslovom da je ispoštovan drugi princip ogledala. Međutim, jedinstvo duše i razuma može biti dostignuto tek u retkim slučajevima, zato što je praktički nemoguće oslobođiti se izdajničkih sumnji. Šta onda činiti?

S tom svrhom postoji treći princip ogledala: dvostrano ogledalo reaguje sa zadrškom. Ako nije moguće ispuniti drugi princip, tvrđavu treba osvajati pomoću dugotrajne opsade.

Zamislite sledeću neobičnu situaciju: stojite pred ogledalom a u njemu ne vidite ništa, osim praznine. Tek nakon nekog vremena postepeno počinje da se pojavljuje slika, kao na fotografiji. U nekom trenutku počinjete da se osmehujete, ali i dalje vidite ozbiljan odraz lica. Podigli ste ruke, a u ogledalu je prizor i dalje isti. Spuštate ruke, a u ogledalu se

ništa nije promenilo. Da biste se videli podignutih ruku, biće potrebno da određeno vreme držite ruke u tom položaju.

Dvostrano ogledalo funkcioniše po istom principu. Jedina razlika je u tome što su zadrške neuporedivo duže i zbog toga promene ne mogu da se opaze. Materijalna realizacija je iner-tna, poput smole. Uprkos tome, mentalna slika, odnosno ono što se u Transurfingu naziva – slajd – može u potpunosti da bude materijalizovana. Za to je potrebno da se ispuni samo jedan elementarni uslov: *slajd je potrebno sistematski vrteti u mislima prilično dugo vremena.*

Kao što vidite, tajna je jednostavna, ali to je zaista sve što vam je potrebno. Čak je teško i poverovati da sve može da bude tako trivijalno. U pitanju je najobičniji, rutinski posao i tu nema nikakve magije. Ali zato zaista i funkcioniše. Jedini problem je u tome što ljudi po pravilu nemaju dovoljno strpljenja. Oni sa oduševljenjem izgaraju u nekoj ideji, ali se brzo ohlade i odlažu svoje planove u najudaljeniju fioku. Dakle, za materijalizaciju mentalne slike potrebno je da se ispuni konkretan zadatak sa slajdom. U suprotnom, na čudo ne treba računati.

Koliko je tačno vremena potrebno za realizaciju slajda zavisi od zahtevnosti postavljenog cilja. Sve dok razum sumnja u ostva-renje zamišljenog, slika će biti zamućena. Ali, pre ili kasnije, u ogledalu počinje da se pojavljuje neka slika. To ćete sami uvideti kad spoljašnja namera otvorи potrebna vrata – mogućnosti za postizanje cilja. Tada će se razum uveriti da tehnika donosi plodove i da je cilj ostvariv. Postepeno će duša i razum postići jedinstvo, a odašiljanje misli će se fokusirati, oblikujući preciznu sliku. U rezultatu toga će se formirati odraz i desiće se ono što se obično naziva čudom: mašta, koja se činila neostvarivom, pretvoriće se u stvarnost.

Amalgam* stvarnosti

Pomoću tehnike slajdova koja je opisana u drugoj knjizi *Transurfing 2. – Šum jutarnjih zvezda – prim. izd.*) može se formirati slika koju će ogledalo sveta materijalizovati u stvarnosti. Ali, osim konkretne slike, bilo bi veoma uputno da u svom sloju sveta održavamo pozadinu koja će neprekidno odisati prijatnom atmosferom.

Možda ste imali priliku da primetite kako vaš odraz drugačije izgleda u različitim ogledalima. Lice je naizgled isto, ali svako ogledalo pokazuje neke specifične nijanse. Ističu se neznatne, ali potpuno jasne nijanse: emocionalni kolorit, raspoloženje, pa čak i psihološki profil. U različitim ogledalima odrazi mogu da budu dobri i zli, zdravi i bolesni, privlačni i odbojni, topli i hladni.

Odakle proizilaze takve razlike ako imamo u vidu da površina koja se reflektuje mora indiferentno da prenosi tačnu kopiju jedne iste slike? Međutim, postoji niz činilaca koji osetno utiču na transfer slike. Kao i kad je reč o fotografiji, ovde puno toga zavisi od osvetljenja, pozadinske boje, kao i samog ogledala.

Još sredinom 20. veka primećeno je da venecijanska ogledala imaju specifičan šarm. Venecijansko staklo je u celom svetu bilo poznato po svom neverovatnom kvalitetu. Ali ovu posebnu karakteristiku ogledalu nije davalо staklo. Ljudi su primećivali da je iz nekog neshvatljivog razloga bilo daleko lepše ogledati se u venecijanskom, nego u običnom ogledalu. Lice u odrazu je dobijalo primetnu privlačnost.

Ispostavilo se da su venecijanski majstori imali svoju specijalnu tajnu. Oni su u amalgam, odnosno sastav površine koja se reflektuje, dodavali zlato, zbog čega su u spektru odrazi poprimali preovlađujuće toplige nijanse.

Na sličan način, za svoje potrebe, možemo da unapredimo parče dvostranog ogledala. Da biste dopadljivo opremili sloj svoga sveta, potrebno je da napravite svoj *specijalni amalgam*. Sloj sveta se izgrađuje iz velikog broja reakcija, odnosno čovekovog odnosa prema samom sebi, kao i prema određenim pojavama u stvarnosti koja nas okružuje. Iz tog spektra odnosa potrebno je izdvojiti jednu centralnu liniju koja će odrediti preovlađujuću pozadinu.

Kao dominanta se može izabрати na primer ovakva formula: „Moj svet se brine o meni“. Kada za to postoji povod, čovek bez ikakve zadrške ispoljava nezadovoljstvo, a sve što je dobro prihvata bezmalo ravnodušno, kao nešto što se podrazumeva. On to čini nesvesno, reagujući poput ostrige, jer je na to navikao.

Dakle, uzdignite se za stepenik iznad ostrige, probudite se i iskoriste prednost da svesno ispoljavate svoj stav. Naštimumjte svoj osećaj sveta ka tome da imate jasan cilj, u skladu sa dominantom, i videćete kako će ogledalo odreagovati. To će biti vaš prvi korak na putu upravljanja stvarnošću.

Setite se kako je nekada u detinjstvu svet zaista brinuo o vama, ali to niste cenili, već ste prihvatali kao nešto što se podrazumeva. Osrvnите se u prošlost. Možda se tako nešto desilo kad ste boravili kod bake na selu? U mislima se vratite u te daleke dane, kada ste se osećali priyatno i spokojno. Fragmenti sećanja ponekad mogu u znatnoj meri da ožive. Osećate kako iz kuhinje dopire božanstven miris bakinih kolača? Ili možda sedite na obali reke i pecate, ili se na sankama spuštate s brda? Kako je to izgledalo? Da li ste se setili tog karakterističnog osećaja spokojstva?

Osećali ste se tako jer se svet brinuo o vama i vi ste to maglovito naslućivali, ali mu niste pridavali važnost. Premda niste imali ni neke naročite zamerke. Jednostavno vam je bilo dobro i to je sve. Dete, čak i kad je kapriciozno, ne unosi se dušom u svoje nezadovoljstvo. Ono može da vrišti, udara nožicama, maše ručica-ma, ali svet će ga pažljivo i brižno držati u naručju, nežno mu se obraćajući: „Pa šta je prasence? Jesi li se ubrljalo? Hajde da se operemo!“

I, čovečuljak odrasta a svet za njega čuva samo ono što je najbolje. Poklanja mu čudesne igračke i s ljubavlju brine o svom mezimcu. On je ljubimac i miljenik sveta! Srećnik otkriva mnoštvo novih užitaka jer mu se sve događa prvi put, ali nije svestan da u tim trenucima istinski uživa u životu. To će shvatiti nakon mnogo godina, kad se bude sećao kako je sve bilo divno i sjajno u poređenju sa onim što ima u sadašnjosti.

Ali zašto se događa da vremenom sve boje života postepeno postaju blede i bezbrižni spokoj ustupa mesto nemirnoj zabrinutosti? Da li zato što sa odrastanjem pristiže sve veći broj problema? Ne, već zato što, odrastajući, čovek sve više ispoljava svoj negativan odnos. Nezadovoljstvo je intenzivnije od zadovoljstva koje osećamo kad nam je

sve lagodno i spokojno.

Ne shvatajući da je ipak srećan bez obzira na sve, mezimče sveta počinje da zahteva sve više i postaje sve razmaženije i nezahvalnije. Svet, naravno, ne uspeva da zadovolji brzorastuće potrebe i mezimac počinje konstantno da iznosi zamerke i kritike. Njegov odnos prema svetu se menja: „Ti si loš! Ne daješ mi sve što želim! Ne brineš o meni!“ U taj negativan odnos polako se prikrada sva snaga jedinstva nezadovoljne duše i hirovitog razuma.

Međutim, svet je ogledalo i ništa mu drugo ne preostaje sem da tužno raširi ruke i odgovori: „Kako želiš, mili. Biće po tvom“. Kao posledica toga dolazi do pogoršanja stvarnosti, kao odraza čovekovih misli. A kad se to dogodi, povoda za nezadovoljstvo ima sve više, zbog čega uzima maha pogoršanje čovekovog odnosa prema svetu. I tako se pređašnji mezimac i ljubimac pretvara u pravo gundalo koje bi večno da pridikuje kako mu navodno svet jako puno duguje.

Žalosna slika. Čovek ne shvata da je sve sam upropastio. Posmatrajući u odrazu ogledala neke neprijatne crte, on na njih fokusira pažnju i odražava svoj negativan odnos, nakon čega sve postaje gore nego što je bilo. Stvarnost u odrazu postepeno bledi, odmah nakon što se to desi sa slikom. Na taj način sloj sveta gubi nekadašnju svežinu boja i postaje sve mračniji i neprijatniji.

Međutim, sve možete da vratite nazad! I osećaj spokojne bezbrižnosti, i ukus sladoleda iz detinjstva, i osećaj „prvi put“, kao i nadu u bolje i životnu radost. To možete lako da učinite. Toliko je jednostavno, da je u to teško poverovati. Ali i nemojte da verujete, već pokušajte. Nikome ne pada na pamet da se sloj sveta može obnoviti ako odnos prema stvarnosti uzmemo pod svesnu kontrolu. Kakvim učinite svoj osećaj sveta, jednako tome će se pred vama pojaviti svet koji vas okružuje. To nije jalov apel da život posmatrate sa optimizmom, već konkretna aktivnost usmerena na oblikovanje svoje stvarnosti.

Od tog trenutka, ma šta da se događa, *pridržavajte se pravila kontrole svog odnosa prema svetu*. Nije bitno ako vam u određenom trenutku nije dobro koliko biste to priželjkivali. U svakom slučaju ništa nije tako crno i bez sumnje može da bude mnogo gore. Jer, s neba ne padaju sekire, ne gori vam pod nogama niti vas progone divlje zveri.

Da, svet se veoma promenio od trenutka kada ste prema njemu postali hladni.

Sećate li se kako vas je ljudao na rukama, hranio bakinim kolačima, pričao vam bajke? Ali sad, kad ste odrasli, među vama se pojavio zid otuđenosti. Topla neposrednost se premetnula u uzdržanost, poverenje je zamenila opreznost, a prijateljstvo se pretvorilo u proračunat interes. Ali, i pored svega toga, svet se nije razbesneo i nije vas odbacio. Samo se tužno učutao i zamišljeno korača pored vas kao stari prijatelj koji je uvređen zbog vaše ravnodušnosti.

Osvrnite se oko sebe: svet se i dalje brine o vama. Drveće i cveće je posadio za vas. Zamislite kako bi izgledalo da nema Sunca, neba i oblaka na koje i ne obraćate pažnju? A zatim, uveče, posle napornog radnog dana, možete da se odmorite i uživate u prijatnoj udobnosti, dok s druge strane prozora duva hladan vetar i lije kiša. Kao i ranije, svet vas hrani i stavlja u postelju. Gledajući vas, tužno uzdiše za starim, srećnim vre-me-nima. A vi ravnodušno okrećete leđa i čvrsto tonete u san ubeđeni da je postao gori i da ono što je prošlo više ne može da se vrati.

Međutim, svet se nije promenio, baš kao što ni ogledalo ne može da se promeni. Drugačiji je postao vaš odnos prema nje-mu, a onda ga je u stopu pratila stvarnost koja je zapravo odraz vaših misli.

A sada se trgnite, otvorite oči, pridignite se iz kreveta i pogledajte oko sebe: to je isti onaj pređašnji svet koji se brinuo o vama i s kojim ste nekad tako lepo provodili vreme. Možete li da zamislite kako će se obradovati što ste se konačno prenuli iz sopstvene zablude?

Sada ste opet zajedno i sve će biti kao pre. Jedino, nikada više nemojte da vredate tog starog predanog slugu svojim nezahvalnim ponašanjem. A najvažnije je da ne žurite. Jer u skladu s trećim principom ogledala, potrebno mu je vreme da se vrati u pređašnje stanje. U početku će vam biti potrebno strpljenje i smirenost. *Morate da shvatite da radite na konkretnom zadatku formiranja svoje stvarnosti.*

Zadatak se sastoji u sledećem: u susretu s bilo kakvim, čak i najbeznačajnijim okolnostima, *ponavljajte formulu amalgama – i to u svakoj situaciji, bez obzira šta se događa, da li loše ili dobro*. Ako se susrećete sa uspehom, ne zaboravite da potvrdite sebi da svet zaista brine o vama. Konstatujte ovu potvrdu u svakoj sitnici. Kad se suočite s neprijatnim okolnostima, nastavite da ponavljate da je sve onako kako treba da bude, u

skladu sa principom koordinacije namere.

Ma kako da se formiraju okolnosti, vaša reakcija treba da bude istovetna – svet se u svakom slučaju brine o vama. Ako ste doživeli sreću, na to obratite naročitu pažnju, a ako niste, pridržavajte se principa koordinacije namere i uvek ćete ostati na uspešnoj liniji života. Jer, vama nije dato da znate od kakvih vas neprijatnosti svet štiti i na koji način to čini.

Imajte u njega poverenja.

Neophodno je da imate poverenja. Našavši se u teškom položa-ju, čovek je skloniji da se oslanja na svoje snage, nego na povoljan tok okolnosti. Odraslo dete uporno tvrdi: „Sam ću!“ Tada ga svet spušta na zemlju i pruža mu mogućnost da se samostalno bori sa zadatkom: „Dobro, mili moj. Hodaj svojim nožicama“.

Rastopite led nepoverenja. Kada se suočite, čak i sa najma-njim problemom recite sebi „Dopuštam svetu da se brine o meni“. To ne znači da ništa ne treba da preuzmete i da sedite skrštenih ruku. Reč je o tome da treba da se naviknete na misli da sve treba samo od sebe srećno da se okonča, da se to podrazumeva. Ogledalo će tačno odraziti vašu ideju.

„Neka bude tako, ako ti tako misliš“.

Steknite naviku da dopustite svetu da se brine o vama, počev od sitnica pa do najvažnijih pitanja. Na primer, izašli ste iz kuće bez kišobrana a spremi se kiša. Nije potrebno da se vraćate. Recite sebi: „Ja i moj svet idemo u šetnju.“ Recite svom svetu: „Ti ćeš se pobrinuti za to, zar ne?“ I on će, naravno, odgovoriti: „Dobro, dobro, mili moj“. Možete hrabro da se oslonite na njega. Kiša neće pasti, a i ako bude pala, svet će vam na vreme pružiti sklonište.

Međutim, u slučaju neuspeha nemojte da budete ogorčeni na svet jer se nije pobrinuo ako ste gajili neke sumnje. Ne zaboravite da stojite pred ogledalom u kome se precizno odražava vaš doživljaj sveta – ni više, ni manje. Ne treba da se uzrujavate, a tim pre ni da se borite sa sumnjama jer je to beskorisno. Ostavite mesta za greške i neuspehe. Najvažnije je da ne skrećete s glavnog puta.

Uopšte uzev, na svet možete da se oslonite u mnogim situacijama ako mu dopustite da se brine o vama. Čovek ne može sam da reši sve svoje probleme. Predajte ih svetu. On ima daleko veće mogućnosti nego vi. Na primer, pomoću svoje namere ne možete da izbegnete sve opasnosti zato što se sloj vašeg sveta ukršta s mnoštvom tuđih slojeva. Umesto

da usmerite nameru ka svojoj bezbednosti, usmerite je na oblikovanje sveta koji se brine o vama i štiti vas. *Tada će delovati namera vašeg sveta.*

U zavisnosti od toga šta je ono što vas najviše brine, možete da odaberete neki poseban amalgam. Na primer, nešto poput: „Moj svet za mene bira samo najbolje. Ako se krećem u skladu s tokom varijanti, svet mi ide u susret. Svojom namerom oblikujem sloj svog sveta. Moj svet me štiti. Moj svet me izbavlja od problema. Moj svet se brine o tome da živim lagodno i komforno. Izvršavam porudžbinu, a moj svet je realizuje. Ja možda nešto i ne znam, ali moj svet zna kako da se pobrine za mene. Moja namera se ostvaruje, sve ide ka tome i sve je onako kako treba da bude“.

Takođe, možete da smislite i svoj lični amalgam ili čak nekoliko njih. Najbitnije je, ponavljam, da se naoružate strpljenjem i da se ne umorite da utvrđujete formulu amalgama u svakoj povoljnoj prilici.

Upornost je potrebna samo na početku, dok se to ne pretvori u naviku. Posle će sve ići kao podmazano.

Ova jednostavna tehnika sadrži takvu moćnu silu, o kojoj i ne slutite. Upravljujući svojim odnosom prema svetu, upravljate stvarnošću. Dvostrano ogledalo će u stvarnost materijalizovati one oblasti prostranstva varijanti u kojima se svet sam brine o vašoj dobrobiti. Vremenom ćete oblikovati svoju, vrlo prijatnu stvarnost.

Pripremite se, jer vas čeka predivan vodopad prijatnih događaja. Govorim vam to bez imalo preuveličavanja, sloj vašeg sveta će se bukvalno transformisati pred vašim očima, tako da će vam preostati sa-mo da se divite. I sada, u ovom trenutku, već shvatate da više nikada nećete gledati u ogledalo sveta kao što ste činili ranije. Jer, upravo ste osetili kako se *uskovitlao vetar promena*. Vi i vaš svet ste ponovo zajedno. Znajte da će se on o svemu pobrinuti.

U trci za odrazom

Svojim odnosom prema svetu čovek stvara individualan sloj sveta, tj. *odvojenu stvarnost*, koja, u zavisnosti od njegovog odnosa, poprima specifičnu nijansu. Izražavajući se slikovito, u njoj se stvaraju određeni „vremenski uslovi“: jutarnja svežina prožeta sunčanom svetlošću, ili oblačno vreme s kišom, a dešava se i da besni uragan ili neka prirodna katastrofa.

Uobičajeno je mišljenje da se stvarnost koja nas okružuje u određenoj meri formira kao posledica neposrednog čovekovog delovanja. Međutim, mentalne forme poseduju snagu koja nije ništa manja, ali se njihovo delovanje ne ispoljava tako očigledno. U svakom slučaju, najveći broj problema nastaje zbog negativnog stava. A zatim svu tu kašu, koja je zavarena na neki metafizički način, treba raščistiti na fizičkom nivou, što otežava posao.

U celini, slika odvojene stvarnosti zavisi od toga kakav je čovekov odnos prema svemu što ga okružuje. Istovremeno je njegovo raspoloženje uslovljeno onim što se dešava oko njega. Dobijamo zamršen čvor povratne sprege: stvarnost se oblikuje kao odraz slike čovekovih misli, a slika, zauzvrat, u velikoj meri zavisi od samog odraza.

Stojeći pred ogledalom, čovek na njega usredsređuje svu svoju pažnju, ne pokušavajući da pogleda sebe iznutra. Proizilazi da vodeću ulogu u lancu povratne sprege ne igra slika, već odraz. Čovek se nalazi pod vlašću ogledala zato što bukvalno općinjeno posmatra svoju kopiju. Ne pada mu na pamet da može sam da promeni original. Upravo zbog te usredsređenosti na odraz dobijamo ono što najmanje želimo.

Najčešće čovekovu pažnju u potpunosti zaokupljaju negativna proživljavanja. On brine zbog onog čime nije zadovoljan. Razmišlja o onome što ne želi i ne želi ono o čemu razmišlja, usled čega nastaje paradoks. Ali ogledalo ne uzima u obzir ono što čovek želi ili ne želi – već samo tačno prenosi sadržaj slike – ni manje ni više.

Stvara se potpuno besmislena situacija. Čovek večito vuče za sobom ono što ne prihvata. „Naš neprijatelj nije jezik, već misli“. Bez obzira na sav absurd, stvari baš tako stoje.

Šta se događa kad čovek nešto mrzi? U taj osećaj on ugrađuje jedinstvo duše i

razuma. Jasna slika, koja se besprekorno odražavala u ogledalu, popunjava ceo sloj sveta. Ono što mrzimo dobijamo u izobilju. Na kraju se čovek još više srdi, čime intenzivira snagu tog osećaja. U mislima on sve tera „što dalje“ od sebe: „Ma, nosite se svi!“ A ogledalo mu taj bumerang vraća nazad. Nekoga ste poslali „tamo gde ne treba“, što će i vas poslati na isto mesto. Broj problema se uvećava? Pa kako bi i moglo da bude drugačije!? Ako stojite pred ogledalom i urlate „Tornjaj se!“, kakav će se odraz pojaviti? Vaš odraz, kako se „tornjate“ zajedno sa svojim svetom.

Na sličan način predmet osuđivanja prodire u sloj „optuživača“. Zamislite karakterističan primer: besna starija osoba ceo svet gleda s prekorom. Ona je živo otelotvorene surove i ne-pogrešive pravednosti – „pred ljudima i savešću zakona“. Ceo svet je odgovoran za sve ono što joj nije po volji. Slika se oblikuje prilično konkretno i jasno. Posmatrajući se u ogledalu s takvom arogancijom, ona stvara ekvivalentnu stvarnost oko se-be, odnosno absolutnu nepravdu. Kako bi svet mogao na to da reaguje? On nju ne osuđuje, a sebe ne opravdava. Svet, s nje-mu svojstvenim osobinama, postaje upravo onakav kakvim ga ljudi i zamišljaju.

Isto se događa ako nešto odbacujete. Na primer, ako se žena krajnje negativno odnosi prema konzumiranju alkohola, osuđena je da se s tim susreće na svakom koraku. Problem pijanstva će je stalno proganjati u najrazličitijim oblicima, skoro do toga da će se udati za alkoholičara. Što je kod žene jača odbojnost, muž će više piti i povremeno će možda pokušavati da prekine s tom navikom. Ali ona tako jako mrzi alkoholizam, da se bukvalno naslađuje svojom netrpeljivošću i besno ponavlja: „Ma, nećeš prestati da piješ!“ I zaista, ako muž nema čvrstu nameru, „uporna“ žena u svojoj odbojnosti može da ugradi svoj misaoni oblik u sloj njegovog sveta.

Sklonost pesimističnim očekivanjima ne izgleda naročito privlačno onima sa strane. Raspoloženje kao što je: „Svejedno nećeš uspeti!“, na-lik je sadomazohizmu. Pesimista crpi nastrano zadovoljstvo uživajući u gorkom delu kolača koji mu je zapao: „Svet je tako loš da gore od ovog ne postoji. To je i zaslužio, a i ja zajedno s njim!“ Takva patološka navika pronalazi oduševljenje u negativnostima i razvija se zajedno sa preteranom uvredljivošću. „Ja sam prosto neverovatan, a vi me ne poštujete! Kakav vrhunac nepravde! Nema dalje. Uvređen sam i nemojte da me ubeđujete! Kad umrem, onda ćete shvatiti!“ I šta

se na kraju događa? U ogledalu ne samo što se odražava, već čvrsto osnažuje slika fatalne nesreće. Uvređena osoba sama naručuje nesrećni scenario a zatim likuje: „Zar nisam rekla da će biti tako!“ A ogledalo samo realizuje porudžbinu: „Kako god želite!“

S takvom kobnom osuđenošću nesrećnik konstatiše svoj nezavidan položaj: „Život je mračan, svetlost se ne nazire“. On iz sve snage ne želi takvu sudbinu i zato svu mentalnu energiju troši na žaljenje i uzdisanje. Ali šta ogledalo drugo može da reflektuje ako je slika ispunjena apsolutnim nezadovoljstvom? Kakva je slika: „Nezadovoljan sam! Ne želim!“, takav je i odraz: „Da, nezadovoljan si i ne želiš“. I dalje se radi samo o činjenici – ni manje ni više.

Nezadovoljstvo sobom ima istu takvu paradoksalnu prirodu – ono samo sebe kreira. Postoji jedno „zlatno“ pravilo koje može da se uvrsti u udžbenik namenjen kompletnim idiotima: „Ako se ne dopadam sebi, onda se ne dopadam sebi“. U toj ta-utologiji sadrži se princip za kojim se, kako je poznato, rukovodi većina ljudi.

Uzmimo na primer čovekov fizički izgled. Primetno je da su praktično sva deca vrlo slatka. Odakle onda toliko odraslih osoba koje su nezadovoljne svojim izgledom? Sve potiče iz istog izvora – ogledala, koje vraća nazad sve zamerke. U lepe ljude se pretvaraju oni u kojima dominira sklonost da se dive sami sebi – u tome je njihova tajna. Oni se povode za pravilom: „Ako se dopadam sebi, onda imam sve više osnova za to“.

Sasvim je druga stvar kad slika go-vo-ri svom odrazu: „Izgleda da sam se udebljala, trebalo bi da smršam!“ Ali ogledalo ravnodušno odgovara: „Da, debela si, moraš da smršaš“. Ili ovako: „Nešto sam baš smršao, trebalo bi da nabacim koji kilogram!“, na šta sledi odgovor: „Da, osušio si se, treba da se ugojiš“. *Stvarnost se odaziva poput eha, potvrđujući ono što čuje.*

Na isti način i kompleks niže vrednosti sam sebe pothranjuje. Zbog nedostatka samopoštovanja, sledi odgovarajuća presuda koju ogledalo pretvara u stvarnost. „Nemam baš ni-kak-ve posebne talente?“ – „Da, apsolutno si netalentovan“, „Ne zaslužujem bolju sudbinu“, „Da, bolje da se u nju ne uzdaš“.

A ukoliko uz sve to postoji i urođen osećaj krivice, tada je tek „piši propalo“. „Ja sam kriv? Moram da ispunim svoju dužnost?“ „Da, zaslužuješ kaznu i dobićeš je“. Kako bi i moglo drugačije? Kad čovek, pa čak i nesvesno, oseća krivicu, šta je ono što treba da se

pojavi kao odraz u ogledalu? Naravno, kazna!

Da li se može reći da se nemir i strahovi isto tako munjevito realizuju? Čovek oseća strah od toliko mnogo stvari da se većina njih ne dogodi samo zato što to zahteva veliku potrošnju energije. Nesreće i katastrofe uvek su anomalije koje izbacuju iz uravnoteženog toka varijanti. Ali ako se neželjeni događaj na-lazi u blizini toka, on će se obavezno dogoditi zato što ga čovek privlači svojim mislima.

Međutim, sumnje deluju obrnuto. Za razliku od straha koji fokusira pažnju na moguću realizaciju nekog događaja, sumnju više brine činjenica da se to neće desiti. Naravno, u mnogim slučajevima se sumnje, nažalost, opravdavaju. Zašto nažalost? Čoveku se samo čini da ovde deluje zakon podlosti, ali se radi o tome da ogledalo jednostavno odražava sadržaj misli i to je sve.

U svakom slučaju težnja da nešto izbegnemo u znatnoj meri povećava verovatnoću da ćemo se s tim sudsuditi. Sve se dešava u inat, zbog čega čovek često postaje razdražljiv i u takvom stanju provodi veći deo vremena. Razdražljivo stanje finalizuje opštu sliku doživljaja sveta. Na kraju nastaje celovita slika: „Osećam se neprijatno“. U skladu s tim se i formira individualna stvarnost u kojoj sve vodi ka tome da se nelagodnost nastavi i još više pogorša.

Svojim negativnim odnosom čovek boji sloj svog sveta u crno. Svaki odnos koji je ispunjen jarosnim osećajima duše i nepokolebljivom ubedenošću razuma, reflektuje se u stvarnosti. I ta slika predstavlja bukvalnu kopiju, bez obzira na to šta čovek pokušava da izrazi: privlačnost ili odbojnosc. Ovde deluje četvrti princip ogledala: ogledalo prosto konstatiše sadržaj odnosa, a ignoriše njegov smer.

Na koji način čovek postupa u situaciji kad vidi da se ostvaruje ono što ne želi? Umesto da pogleda sliku, usmerava svu svoju pažnju na odraz i pokušava da ga promeni. Odraz je fizička stvarnost i tu treba delovati samo u granicama unutrašnje namere. Odnosno, kada svet ne sluša i ne kreće se u željenom pravcu, treba ga uhvatiti za vrat i odvući svom snagom u prav-cu gde je potrebno. To je bez sumnje težak zadatak koji je u mnogim slučajevima neostvariv samo zato što je situacija potpuno apsurdna: čovek, stojeći pred ogledalom, pokušava da uhvati svoj odraz rukama i da nešto od njega napravi.

Unutrašnja namera pomoću direktnog delovanja pokušava da promeni već

zaokruženu stvarnost. Kuća je sagrađena, ali ne onako kako bismo voleli. Treba je srušiti i prepraviti, ali na kraju ipak neće ispasti kako smo želeli. Čovek se oseća kao da sedi za volanom automobila kojim je nemoguće upravljati. Kočnice ne rade, mo-tor se naizmenično gasi ili tutnji punim kapacitetom. Vozač pokušava da se ubaci u stvarnost, ali se automobil ponaša potpuno nepredvidljivo.

Po svemu sudeći, da bismo izbegli prepreku, treba da skrenemo u stranu, ali dešava se sasvim suprotno: počev od trenutka kad nam je opasna prepreka zaokupila pažnju, suds postaje neizbežan. Volan okrećemo na jednu stranu, a automobil nas nosi na drugu. I što jače pritiskamo kočnicu, veće je ubrzanje.

Proizilazi da čovek nije taj koji upravlja stvarnošću, već stvarnost upravlja čovekom. Osećamo se kao nekada, u detinjstvu: bežimo i urlamo iz sve snage. „Svet ne želi da mi se pokori – kako me je samo povredio! Ništa ne želim da slušam niti da shvatam“. Samo trčimo i vičemo, a urlik nam se prepliće s batom koraka o zemlju. Da li se sećate takvih situacija? „Kako sam samo bio glup! Odrasli pokušavaju da mi nešto objasne, ali ja nemam volje da shvatim. Sve mora da bude po mom i tačka!“

Odrasli smo, ali se ništa nije promenilo – još uvek ništa nismo shvatili. Kao i ranije, udaramo nogama o zemlju i zahtevamo da nas svet sluša. Ali on sve čini u inat i mi ponovo trčimo i urlamo. Trčimo u susret stvarnosti, a vetar unutrašnje namere nam duva u lice. Ali sve je uzalud – stvarnost upravlja nama, tera nas da kao ostriga reagujemo negativno i time se ona samo još više pogoršava.

Kako upravljati tim podivljanim automobilom? Šta čovek treba da uradi, gde greši? Greška se sastoji u tome što on netremice zuri u odraz. Otuda i nastaju svi problemi. A evo šta treba da uradi.

Prvenstveno treba da prekine trku za odrazom i da se zaustavi. To znači da treba da *odvoji pogled od ogledala i da se odrekne unutrašnje namere da svet preokrene u željenom smeru*. U tom trenutku će se pomahnitali automobil zaustaviti, a odmah za njim i stvarnost. Ono što će se dalje dogoditi je nešto neverovatno: svet će vam krenuti u susret.

Svet nam ide u susret

Prosečan razum bezuspešno pokušava da utiče na odraz u ogledalu dok je neophodno promeniti samu sliku. Slika je orijentacija i karakter čovekovih misli. Sva nesreća je u tome što ljudi prvo gledaju u ogledalo i tek nakon toga izražavaju svoj odnos prema onome što su videli. Na taj način svesno ili nesvesno ispoljavaju nameru, čime još više pogoršavaju stvarnost.

Sklonost ka negativnostima stvara sve novije negativne obrise u ogledalu. Individualni sloj sveta se boji u tamne tonove i puni neprijatnim događajima za svog vlasnika. Kad čovek upada u uninije, u ogledalu se samim tim crni oblaci još više nagomilavaju. A ukoliko počne da ispoljava agresiju, svet će se odmah nakostrešiti. Obratite pažnju: ako ste se posvađali s nekim, pri čemu ste ispoljili nezadovoljstvo, obavezno će se pojaviti još neka neprijatnost. I što više besnimo, nasrtljivije prianjaju nove pošasti – sve uokolo počinje nečim da nas nervira.

Čovek je vezan za ogledalo *nitima važnosti*. Jer, sve što se tamo događa je, naravno, njegov život koji ima veliku važnost. Čoveku se dopada ono što vidi, ili ne. Ali u svakom slučaju njegove misli se po sadržaju preklapaju sa odrazom i samim tim još više učvršćuju postojeće stanje. Budući da se slika nalazi pod uticajem odraza, samim tim i čovek potпадa pod potpunu zavisnost od stvarnosti koja ga okružuje.

Što je osećaj mahnitiji, jača je vezanost za ogledalo. Nije bitno šta mislimo, već o čemu. Bez obzira na to da li vam se odraz sviđa ili ne – svejedno razmišljate o njemu. Bitan je jedino sadržaj misli. Mržnja je uvek usmerena ka suprotnoj strani: „Otkači se od mene!“ ili „Kako mi je sve ovo dosadilo!“ Ali, bez obzira na usmerenje, odnos u sebi nosi predmet nezadovoljstva. Međutim, srdžba, nastala u jedinstvu duše i razuma, daje jasne obrise slici. Kao rezultat toga, u odrazu počinje da dominira sve ono što odgovara sadržaju slike.

Zbog toga siromašni ljudi postaju još siromašniji, a bogataši se bogate – svi oni se posmatraju u ogledalu sveta i svako od njih na svoj način konstatiše formu stvarnosti koja ga okružuje. Ova stvarnost usisava kao močvara. Starica koja čeka u redu za penziju. Umorna žena s teškim torbama u prepunom autobusu. Pacijent, koji tumara po bolnicama.

Kompletnim mislima oni borave u toj mračnoj stvarnosti. Dok se neko za to vreme naslađuje u životu: more, jahte, putovanja, luksuzni hoteli, skupi restorani – sve što srce poželi. U svim slučajevima, nezavisno od karaktera atmosfere, dolazi do konstatacije sledeće činjenice: „Eto, takav je naš život“. Tačnije, živimo onako kako mislimo o svom postojanju. Ogledalo to potvrđuje i sve više osnažuje sadržaj mentalnih slika.

Nepotrebno je navoditi standardne primedbe, u smislu argumenata kako tobože svi imamo različite početne uslove: neko se rodio siromašan, a neko kao bogat naslednik. Da, polazna tačka u mnogim slučajevima određuje na koji će način otpočeti oblikovanje života i kako će se nadalje razvijati. Ali to uopšte ne znači da „početni kapital“ odlučuje o svemu. Postoje brojni primeri koji potvrđuju kako su ljudi iz najnižih slojeva dospevali u najviše društvo i obrnuto. Možda su to retki izuzeci koji samo potvrđuju pravilo? Tačno, ali ako su izuzeci mogući, znači da to nije baš striktno pravilo. U kakvoj god dubokoj jami se našli, znajte: *sve se može promeniti, i to radikalno*. I potpuno je nevažno što nemate pojma kako da to ostvarite. Nije nužno da znate konkretan izlaz – on će se sam pojaviti.

Čini vam se da se nalazite pod vlašću okolnosti koje niste u stanju da promenite. Međutim, to je samo iluzija – privid koji lako može da se sruši ako to poželite. Reč je o tome da svi mi nesvesno koračamo po zatvorenom krugu: posmatramo stvarnost – ispoljavamo svoj odnos – a ogledalo učvršćuje sadržaj odnosa u stvarnosti. Da bismo preoblikovali stvarnost potrebno je da izademo iz tog kruga.

Na primer, dok posmatrate stvarnost koja vas okružuje, čini vam se da ju je nemoguće promeniti. I to je zaista tako. Unutrašnjom namerom pokušavate da delujete na odraz, međutim pokazuje se da ni najmanje niste u stanju da utičete na njega. Na drugoj strani ogledala je vrlo malo mogućnosti. Ali zato možete da kontrolišete svoj odnos prema stvarnosti, čime će se probuditi vaša spoljašnja namera za koju ne postoji nešto što ne može da ostvari. Sa obrnute strane ogledala postoje varijante razvoja događaja o kojima ljudski razum i ne sluti.

Dakle, da bismo aktivirali mehanizam spoljašnje namere potrebno je da ispunimo peti princip ogledala: *da pažnju sa odraza prenesemo na sliku*. Drugim rečima, treba da uzmemos pod kontrolu svoje misli. Ne treba da razmišljamo o onome što ne želimo i što pokušavamo da izbegnemo, već o onome što želimo i što pokušavamo da dostignemo.

Pogledajte još jednom formulu zatvorenog kruga. Čovek se bukvalno kreće po krugu ogledala kao magarac. Za ogledalo je vezan svojim odnosom – primitivnom reakcijom na stvarnost. On se tako prostodušno trudi da sustigne svoj odraz i da u nje-mu nešto promeni! A sad pokušajmo da krug ogledala usmerimo unazad: ispoljavamo odnos – ogledalo učvršćuje sadržaj odnosa u stvarnosti – posmatramo stvarnost. Šta tom prilikom dobijamo?

Prestaje primitivna i bespomoćna konstatacija odraza, a njeno mesto zauzima konstatacija slike koja je namerna i usredsređena. Umesto da po navici ispoljavamo nezadovoljstvo onim što vidimo u ogledalu, mi se okrećemo od njega i počinjemo u mislima da oblikujemo sliku koju bismo želeli da vidimo. To i jeste izlaz iz labyrintha ogledala. *Svet se zaustavlja, a zatim nam kreće u susret.* I eto nas... više ne bežimo, već stojimo u mestu a stvarnost se približava nama, dok nam neki drugi vетар duva u lice. Vетар spoljašnje namere.

Na taj način smo sve obrnuli: prekinuli smo beskorisnu trku za odrazom, oslobodili smo svet i dozvolili mu da napravi zaokret u skladu s našim mislima. Krug ogledala je i dalje zatvoren, ali sad se više ne vrtimo u njemu, već se on vrti sam, dok ga pokreće spoljašnja namera. Umesto naše unutrašnje namere došla je spoljašnja, budući da smo se odrekli pokušaja da utičemo na odraz. Mi samo ciljano formiramo željenu sliku u mislima, a dvostrano ogledalo materijalizuje odgovarajući sektor prostranstva varijanti u stvarnosti.

Jedina teškoća se sastoji u neuobičajenosti situacije. Neuobičajeno je to što se element „posmatram stvarnost“ sad nalazi na samoj ivici kruga. Čovek je navikao da deluje u skladu s pravilom: „Ono što vidim, o tome i naklapam“. On svetu šalje svoju tačku gledišta, a ovaj mu, kao echo, vraća samo osiromašenu suštinu: „Ne želim da pada kiša!“ – „Kiša, kiša...“; „Ne želim da učim!“ – „Učiti, učiti...“.; „Ne želim da radim!“ – „Raditi, raditi..“ Posledica je da se u stvarnosti otelotvoruje rafiniran sadržaj odnosa.

Zamislite sledeći monolog ogledala koje je umorno od sve te konfuzije.

„Osećaš se loše. Šta bi ti pomoglo da se osećaš dobro?

Ne želiš. Možda ćeš se konačno smilovati da jasno kažeš šta želiš?

Ne dopada ti se. Dobro, reci mi onda, dragi, šta bi ti bilo priyatno“.

Sve je veoma prosto. Negativan odnos treba zameniti pozitivnim. Treba uraditi „inventar“ misli i izvući sve čestice sa značenjem „ne“. Nezadovoljstvo, odsustvo želje,

odbijanje, neodobravanje, mržnju, nedostatak vere u uspeh i tako dalje – sav taj otpad treba strpati u džak i baciti u smeće. Vaše misli treba da budu usmerene na ono što želite i što vam se dopada. Tada će se u ogledalu odražavati samo ono što je prijatno.

Treba shvatiti da se povoljna stvarnost neće odmah oblikovati. Potrebni su strpljenje i svesnost. Sada više ništa nije kao pre: ne reagujete na stvarnost koja vas okružuje, već preuzimate na sebe komandu, s namerom šaljete u svet svoje mentalne forme. Uprkos vidljivom negativnom odrazu, vi izražavate pozitivan odnos. Da, to je neobično, ali šta je bolje: nalaziti se pod vlašću okolnosti, kao što se nalaze svi prosečni ljudi, ili raspolagati sudbinom po sopstvenom nahođenju?

Kod ljudi se raspoloženje oblikuje kao reakcija na srećne ili nesrećne okolnosti. Sklonost ka negativnostima po pravilu zadržava raspoloženje na niskom nivou. A treba postupati drugačije – treba svesno oblikovati svoje raspoloženje. Već sama spoznaja da je moguće upravljati stvarnošću značajno podiže duh. Svojom namerom biramo boje lične stvarnosti. Nezavisno od okolnosti, naštavljamo sebe na vedro raspoloženje. To činimo svesno i ne reagujemo primitivno na spoljašnje razdraživače. Neophodno je steći takvu naviku. U stvaranju raspoloženja će vam pomoći slajd – muzički, vizuelni, odnosno ono što vam se više dopada. Idealno bi bilo da to bude slika u kojoj je vaš cilj postignut i gde se osećate predivno.

S druge strane, budite spremni na to da u sloju vašeg sveta neko vreme neće biti primetne nikakve promene. Ili će se, baš suprotno i kao u inat, pojaviti najrazličitije neprijatnosti. Da, i šta s tim? To su prolazne nelagodnosti koje su povezane s „prelaskom“ na novi nivo odnosa sa stvarnošću. Jer, poznato vam je da ogledalo radi sa zadrškom. Treba istrajavati na svojoj poziciji bez obzira na sve. Smireno izdržati pauzu kad se ništa ne događa. Sve treba da bude kao u bajci: „Ako se osvrneš, skamenićeš se!“ Neka se u ogledalu dešava šta god bilo, ali vi treba da znate: ono nigde neće nestati – i pre ili kasnije će se u njemu odraziti ona slika koju stvarate u mislima. Ako ne padnete u iskušenje da se osvrnete i ako budete odlučni, u ogledalu će se oblikovati vaša stvarnost. Sve će biti po vašem.

Doživljaj sveta mora biti takav *kao da već imate ono što želite, ili samo što ga niste dobili*. Ne zaboravite: ogledalo materijalizuje ono što vam je sadržano u mislima. Na primer, ako niste zadovoljni svojim fizičkim izgledom, bez ikakvog zadovoljstva se posmatrate u

ogledalu. Sva vaša pažnja usmerena je na neprivlačne crte koje vam se ne dopadaju, što i konstatujete. Potrebno je da shvatite da se u ogledalu sveta odražavate u skladu *sa odnosom koji imate prema sebi*.

Postavite novo pravilo koje ćete poštovati: ne gledati, već zavirivati u ogledalo sveta. Pronalazite pozitivne strane, a loše ignorišite – i sve propuštajte kroz taj filter. Usredsredite pažnju na ono što želite da dobijete. Čime ste se ranije bavili? Konstatovali ste činjenicu: „Debela sam i ružna. Takva se ne dopadam sebi“, dok ogledalo još više učvršćuje tu činjenicu: „Baš je tako“. Sad je pred vama drugi zadatak – da pronađete u sebi one crte koje vam se dopadaju i da istovremeno zamišljate željenu sliku. Od tog trenutka počinjete da tražite i pronalazite sve novije potvrde pozitivnih promena: svakim danom je sve bolje. Ako budete redovno primenjivali ovu tehniku, uskoro ćete ostati otvorenih usta od zadivljenosti.

Generalno, u početku treba da oblikujete odnos i tek potom da gledate u ogledalo, a ne obrnuto. Naravno, biće potrebno određeno vreme da se na to naviknete. Ali igra vredi truda. Nadalje ćete vi upravljati stvarnošću, a ne ona vama. Imajući u vidu inertnost materijalne realizacije, odraz će se malo-pomalo preoblikovati u pozitivan. U sloju vašeg sveta prikupiće se toliko toga prijatnog da više nećete morati sebe nagovarati da budete veseli. Svet ogledala će se zavrteti lako i neusiljeno. Najbitnije je da ga pomerite s mesta i ubrzate svojom namerom, a dalje će sve ići kao podmazano.

„Ma hajde! Nešto baš ne verujem...“, reći će mrzovoljni čitalac. „Kad bi sve bilo tako jednostavno!“ Šta da se radi...ako nećete da poverujete, onda se okrenite i neka vam je srećno jurcanje po krugu za odrazom – možda ga i sustignete. Ali ako ne verujete, već želite, tada ću vam reći da ovde vera i nije potrebna. Nije potrebno verovati, već samo praktikovati predloženu tehniku. Sami ćete uvideti šta će se dogoditi. Za prosečan razum ovakve stvari su uvek neshvatljive zato što je rad spoljašnje namere neprimetan. Razum nikad neće shvatiti na koji način se može ostvariti mašta koja je neostvariva s njegove tačke gledišta. On nikad neće poverovati da je tako nešto moguće sve dok se ne sudari sa svršenom činjenicom. Dopustite da se razum vrpolji u svojim sumnjama, a vi u međuvremenu radite ono što treba da uradite.

„Ma, hajde! Nešto baš i ne uspeva“, reći će lenji čitalac. Zaista, tehnika ogledala je previše jednostavna da bi se moglo poverovati u njenu efikasnost. Svi smo navikli na to da

se složeni problemi teško rešavaju. Ljudi ne veruju da su njihove misli zaista sposobne da utiču na stvarnost i ne shvataju ozbiljno ovakve stvari, a samim tim i ne pokušavaju to da učine. To je prvi razlog odsustva vidljivih rezultata. Drugi razlog je u običnoj nedoslednosti u dejstvima. Ljudi se brzo zagreju za neku ideju, a zatim isto toliko brzo ohlade. Jer, čuda ne postoje! Treba obaviti određeni posao, ali u ovom slučaju ne rukama, već glavom. Zar ogledalo, u kome postoji zadrška, može da oblikuje vaš odraz ako ste samo za trenutak stali ispred njega i odmah pobegli?

Sad, kada ste upoznati sa osnovnim principima ogledala, preostaje vam samo da ih примените u praksi. To je u suštini jednostavno. Da bi se mentalna forma učvrstila u materijalnoj stvarnosti, potrebno ju je sistematski reprodukovati. Drugim rečima, potrebno je neprekidno vrteti u mislima ciljni slajd. Za razliku od beskorisnih maštanja, koja se sporadično dešavaju, ovo je konkretan rad.

Na taj način, kad budete kontrolisali svoje osećaje koji vas vezuju za odraz, steći ćete slobodu od ogledala. Jedino ne treba potiskivati emocije jer su one samo posledica odnosa. Potrebno je promeniti odnos – svoj način reagovanja i percepcije stvarnosti. Kad postanete slobodni, postajete sposobni da oblikujete odraz koji vam je potreban. Drugim rečima, upravljujući tokom svojih misli, upravljate stvarnošću. U suprotnom, stvarnost upravlja vama.

Upravljanje stvarnošću može da se sprovodi s različitim intenzitetom. Najlakši i najjednostavniji način je amalgam. On omogućava da se postigne zajednička pozadina komfora i blagostanja, što je u većini slučajeva sasvim dovoljno. Ostvarenje mašte više ne zahteva veliko strpljenje i usmerenost ka cilju. Tehniku ogledala svako može da koristi u skladu sa svojim potrebama.

Generalno, tvrdnja da je svet odraz naših misli nije nikakva novost. Navodno je svima to implicitno jasno, ali donekle maglovito i neodređeno. I zato ima malo koristi od primene takvih znanja. Šta činiti i na koji način? Nemamo vremena da se bavimo duhovnim prosvetljenjem, spoznajemo tajne sile prirode i razvijamo sopstvene.

Ali sada u rukama imate konkretnu tehniku. Jasno vam je zašto je delotvorna i šta je potrebno učiniti. Jednostavno je praktikujte. Zaustavite trčanje po krugu ogledala i videćete da će vam svet krenuti u susret.

Namera Gospodara

Da bismo dostigli željenu stvarnost u ogledalu sveta, potrebno je da ispunimo elementarne uslove: da svesno, u mislima, oblikujemo odgovarajuću sliku ne obraćajući pažnju na zakasneli odraz i da krišom zavirujemo, prateći sveže manifestacije naviruće stvarnosti.

Čak i kada smo upoznati s postojanjem zadrške, biće nam veoma teško da se prilagodimo tom neobičnom ogledalu. U čovekovoj svesti se čvrsto ukorenilo uverenje da se stvarnost odmah potčinjava upravljanju, kao štap u ruci, ili da se uopšte ne potčinjava. Učiniće vam se da ako vam se želja ne ispuni odmah, onda je to nemoguće: „ono što se ne može, ne može se“. I čoveku preostaje samo da mašta, kao i da se prema magiji odnosi kao prema nečemu onostranom i nedostižnom.

Svi smo navikli da je magija nešto što je izvan stvarnosti. Svet fantazije se nalazi tamo negde, u mašti, a stvarni život protiče ovde, od njega ne možemo da pobegnemo i ništa ne možemo da promenimo. Magovi i estrasensi takođe borave u svom izdvojenom svetu, a mi, prosečni ljudi, sa običnim problemima, mučimo se u ovoj tmurnoj stvarnosti.

Međutim, nikakva magija zapravo ne postoji, već samo znanje o principima dvostranog ogledala. To znanje se nalazi na površini. Ono je toliko jednostavno i svakidašnje da ni po jednom kanonu ne može da bude „magično“. Pa ipak, Aladinova čarobna lampa je izgledala kao obična stara plehana lampa, a čaša Grala nije bila zlatna. Sve uzvišeno je neshvatljivo jednostavno – nema potrebe da se ulepšava ili prikriva. Naprotiv, sve što je prazno i beskorisno uvek se skriva pod velom važnosti i tajnovitosti.

Magija koja je lišena bajkovitih atributa i umetnuta u svakodnevni život prestaje da bude deo mistične i zagonetne oblasti. Čarolija gubi svoju opčinjavajuću tajnovitost zato što se nalazi ovde, kao deo svakodnevice. Ali sva lepota ove transformacije je u tome što svakodnevna stvarnost, sa svoje strane, prestaje da nam izgleda obična i pretvara se u nepoznatu stvarnost kojom se može upravljati kao i snom na javi. Za to je potrebno samo pridržavati se principa ogledala.

Prepostavimo da ste već upoznati sa Transurfingom i da ste vešti u korišćenju

ciljnog slajda. Međutim, vreme prolazi a ništa se ne događa. Osećate se kao da ste poslali pismo, na koje ne stiže odgovor. Razum počinje nemirno da se vrpolji, jer ne može više da čeka. Pitate se da li možda nešto radite pogrešno? A možda je sve besmislica?

Međutim, svet zapravo ne stoji u mestu – odvija se proces materijalizacije odraza u ogledalu. Samo što je taj proces neprimetan i zato se čini da se ništa ne događa. U takvim trenucima tas na vagi razuma oscilira između svesti o tome da ogledalo reaguje sa zadrškom i starom navikom da posmatramo gotovo momentalnu korelaciju između neposrednog dejstva i rezultata koji iz njega sledi.

O čemu razmišlja razum ako rezultat nije vidljiv? O tome da je dejstvo bez efekta ili je pogrešno. A šta u tom slučaju odrava ogledalo? Pogodili ste. Isto. Na taj način se proces usporava ili povlači na stranu. Možemo da zamislimo otprilike sledeći dijalog koji razum vodi sa svetom.

- Hoću igračku!
- Naravno, mili, želiš je.
- Ali obećao si!
- Da. Tražio si i ja sam rekao da ćeš dobiti igračku. Bio si potpuno zadovoljan što ćeš je dobiti.
- Ništa nisi shvatio! Želim igračku odmah, ovog trenutka!
- Ma, sve mi je jasno: želiš je odmah.
- I? Gde je igračka?
- Stvarno, gde je?
- Biće da je neko od nas idiot.
- Bez sumnje.
- Prokletstvo! Sasvim sam zaboravio da si ti samo glupo ogledalo. Kako da komuniciram s tobom? Ah, setio sam se: daješ mi igračku.

- U redu, mili moj.
- I? Idemo po nju?
- Naravno, zlato, dođi mi u naručje.

I oni kreću u potragu za željenim poklonom. Preostaje mu samo da bude strpljiv i vreme posveti veselim pripremama. Duša peva, a razum zadovoljno trlja ruke. Kako ne biti

zadovoljan? Pa, on i svet idu po igračku! Transurfer mora da razume: *izbor se pretvara u nepromenljiv zakon koji će biti neizbežno ispunjen*. I za to je potrebna samo fokusiranje pažnje na konačni cilj. Ali čoveku nikad nije sve po volji.

– Slušaj, idemo li tamo ili ne? Nešto ne vidim prodavnicu igračaka.
– Ne brini, dragi moj, uskoro će.
– A kada? Ne. Mislim da smo se obreli u nekom prolazu.
– Misliš?
– Da, definitivno smo zalutali!
– Kako ti kažeš, mili. Znaš da se uvek slažem s tobom.
– Glupo ogledalo! Znao sam da na tebe ne smem da se oslonim! Gde si me to odveo?

– Samo sam želeo da usput svratim u park da se provozaš na ringišpilu.

Kada čoveka vode vezanih očiju, on se oseća nesigurno. Njegov razum nikako ne može da se pomiri s tim da se ništa ne događa ili da se događaji ne odvijaju ona-ko kako je bilo zamišljeno. Razum je sazdan poput kibernetičke sprave: kada dođe do narušenja radnog algoritma – pali se crvena lampica. Razlika je samo u tome što razum sam stvara svoj program – scenario, naivno verujući da će sve korake uspeti da proračuna unapred.

Primitivizam takozvanog zdravog razuma je u tome što on ne samo da zadaje stereotipni program dejstava, već i insistira na njemu.

U trenutku kada se pravi izbor, odnosno postavlja konačni cilj – slika, *ogledalo sveta dobija porudžbinu i pristupa njenoj realizaciji u skladu sa određenim planom*. Na koji način se oblikuje odraz slike to zna jedino ogledalo jer je taj put nepojmljiv za razum. Ali kada razum vidi da se događaji razvijaju po nekom neobičnom scenariju, počinje da biva uzinemiren i čovek hvata svet za gušu. Jer, potrebno je nešto preduzeti! On misli da mu ništa ne polazi za rukom i samim tim iskriviljuje ciljnu sliku, a, povrh svega, ulaže napor da bi podržao svoj scenario, čime ponovo ometa realizaciju baš tog nepoznatog plana, koji bi ga zaista i doveo do uspeha. Generalno, dolazi do situacije „ni tamo ni ovamo“.

Na taj način čovek koji se grčevito uhvatio za svoj scenario po kome, kako mu se čini, treba da utaba put do cilja, sam ne dopušta cilju da se ostvari. Ali to još nije sve.

Svojom gorljivom željom da što pre dobije igračku, on pumpa takav suvišni potencijal da se

ogledalo bukvalno krivi. A šta možemo da očekujemo od iskrivljenog ogledala?

Želja, kao takva, takođe je potrebna, jer bez nje nema ni stremljenja. Ako tome dodamo odlučnost delovanja, dobićemo nameru da postignemo cilj. Ali ako se doda i sumnja u realnost njenog postizanja i strah od neuspeha, dobićemo pohlepu. Eto, to je ta važnost, koju je potrebno svesno smanjivati. Želja sama po sebi ne stvara upadljiv suvišni potencijal – on nastaje kad svet hvatate za gušu svojim sumnjama i strahovima.

Čovek obično razmišlja na sledeći način: želim, ali strahujem da ništa neću postići, ili sumnjam da će postići. Pod teretom odgovornosti pred samim sobom za pobedu ili poraz, on sebi i svetu postavlja stroge uslove. Naime, od sveta očekuje, a od sebe zahteva. Na kraju sve to uzrokuje trostruko izobličenje ogledala: želim, plašim se i ne puštam. Iskrivljeno ogledalo.

Ako mislite da se namera sastoji iz rešenosti da od sveta tražite ono što vam navodno pripada, ništa nećete dobiti. Takođe, ako od sveta budete tražili ono što želite, ponovo ćete ostati praznih ruku. Zapamtite: potrebno je samo da izvršite narudžbinu i dopustite svetu da je realizuje. Jer, vi svetu jednostavno ne dopuštate da to učini, pa zato i tražite, molite, plašite se i sumnjate. U tom slučaju, svet takođe nešto zahteva, moli, plaši se i sumnja, odnosno besprekorno odražava vaš odnos. Jer, on je samo ogledalo.

To je potrebno da osetite. Da pustite svet na miru i dopustite mu da za vas bude komforan upravo u ovom trenutku. Taj nepostojan, kratkotrajan osećaj brzo prolazi, ali morate da ga „ulovite“. Zamislite za trenutak neverovatnu stvar: neprijateljski, problematičan, težak i neudoban svet odjednom za vas postaje radostan i prijatan. Vi mu to dopuštate. Na vama je da odlučite.

Nije suština u tome da treba da budemo srećni po difoltu, već u tome da dopustimo da u naš život uđe sreća. *Srećni smo tačno u meri u kojoj dopuštamo sebi mogućnost neverovatne sreće*. Nije potrebno da primoravamo sebe da budemo srećni, već *dopustimo* sebi takav luksuz. Samo se *prepustite* svetu – on najbolje zna kako će postići cilj i sam će se o svemu pobrinuti. Isto tako, ne brinite o tome na koji način običnom ogledalu uspeva da tako neverovatno precizno stvara sliku. Stojeći pred njim, samo razmišljate o onome što biste želeli da vidite u odrazu. I eto, ogledalo sveta je na isti način tako besprekorno, samo sa zadrškom.

Međutim, ako ne uspete da poverujete u to da se na svet zaista možete osloniti, postoje još dva principa ogledala. Možda će nekome biti lakše da prati instrukcije. Ali pre nego što se upoznamo sa šestim i sedmim principom, podsetimo se petog.

Prepostavimo da ste odredili svoj cilj i pristupili sistematskom radu sa cilnjim slajdom. Upoznati ste i s činjenicom da rezultati neće doći momentalno. Međutim, razum ipak počinje da se nemirno vrpolji: vreme prolazi, a ništa se ne događa ili se ne događa baš ono što ste očekivali. U takvim trenucima, kad sumnja samo što nije ovladala vašim mislima, aktivirajte svoju svesnost. Jer, zaboravili ste na pravilo: „ako se osvrneš – okamenićeš se“.

Pažnja treba da vam bude usredsređena na konačni cilj, kao da je već postignut. Svet vam ide u susret sve dok ste usred-sređeni na sliku. Ali samo li se okrenete ka odrazu u ogledalu, gde se događa bog zna šta (ili uopšte ništa), svet će se odmah zaustaviti, a vi ćete ponovo otpočeti sa svojim iscrpljujućim i zaludnim trčanjem po krugu ogledala.

Biće neophodno da stalno podsećate svoj razum na to da ogledalo radi sa zadrškom i da mu je potrebna određena pauza kako bi oblikovalo odraz, odnosno materijalizovalo sliku u stvarnost. U toku pauze potrebno je da budete nepokolebljivi, da verujete u uspeh onda kad se čini da sve ide dodavola. Koliko budete imali drskosti da se ne prepuštate uniniju, toliko ćete i dobiti. Upravo je to prava magija, lišena čarobnih atributa, ali koja poseduje realnu moć.

Potrebno je obraćati pažnju na ogledalo, odnosno po-kazivati svoj odnos prema ono-me što se događa, samo da biste konstatovali pozitivne pomake i osetili prijatnu zadivljenost. Drugim rečima, oči treba da vam budu širom otvorene ka svemu što svedoči da se svet kreće ka cilju i da ste potpuno zatvoreni za propratne (i neizbežne) negativne pojave. Ako izdržite da se „ne osvrnete“, tada će, po pravilu, rezultati nadmašiti sva očekivanja. Ne samo da ćete dobiti igračku, već ćete se provozati na ringišpilu i biti počašćeni sladoledom.

U najširem smislu, pravilo obraćanja sa ogledalom može se formulisati na sledeći način. Ogledajući se u ogledalu, ne treba pokretati odraz, već samu sliku, tj. svoj odnos i smer misli. Drugim rečima, „pokretati sebe“, a ne pokušavati uhvatiti odraz, slično kao što radi mače igrajući se sa svojim „dvojnikom“, ali ne shvatajući da je to ono samo. U pesmi poznatog muzičara i filozofa Borisa Grebenščikova (*lider popularne rok ruske grupe*

Akvarijum – prim.prev.) postoje ovakvi stihovi: „Ona pokreće sebe... Koliko god je dugačka“.

Kada se zavrtite oko svoje ose, uviđate kako svet počinje lagano i sa zakašnjenjem da se okreće sledeći vaš primer. Ne žurite da ga uhvatite kako biste ga naterali da se vrti. U tome je razlika između unutrašnje i spoljašnje namere. Unutrašnja namera vas tera da pokušavate da utičete na odraz. Spoljašnjom namerom ostavljate na miru ogledalo i usredsređujete pažnju na slike svojih misli, samim tim dobijajući stvarnu moć koja je u stanju da pokreće svet. I kako stihovi iz pesme dalje kažu: „Mama, šta da radimo kad se ona pokrene?“

Tajna moći je u tome da olabavite stisak. Ljudski razum i najmanju nepredvidivu okolnost, kao i najbeznačajnije odstupanje od svog scenarija, dočekuje na nož. Ubrzo nakon toga sledi isto tako prirodna koliko i primitivna reakcija – pokušaj da se situacija popravi, odnosno da se nešto iskritikuje ili odbaci, istrajava na svom, raspravlja, učine ishitreni potezi, aktivno se nešto preduzme i dr. Generalno, razum se hvata za odraz i pokušava da istera svoje.

Naravno, ako je pažnja prikovana za ogledalo, stvara se iluzija da je dovoljno samo protegnuti ruku i stvarnost je već tu, pred nosom, te će se odmah potčiniti. Ništa od toga. Budalasto mače se prepusta iluziji igrajući se sa ogledalom. Međutim, i čo-vek, koji je na višem stupnju svesti, upada u istu klopku. Razlika je samo u tome što je iluzija dvostranog ogledala izoštrenija – i to je sve.

Dakle, potrebno je odmaknuti ruke od ogledala i dopustiti svetu da se kreće. U većini slučajeva uopšte nije potrebno preduzimati aktivna dejstva – *dovoljno je fleksibilno i opušteno pratiti ono što se događa*. Kao što je poznato iz knjiga o Transurfingu, tok varijanti, ukoliko mu ne smetate, usmerava tok događaja ka najoptimalnijem koritu. Primitivan razum je sklon da pljeska rukama po vodi i vesla protiv struje braneći svoje ideje. Da biste se oslobodili iluzije, preusmerite ograničenu nameru razuma na suprotnu stranu – ka dinamičnom korigovanju svog scenarija, uključujući u njega sve nepredviđeno. Takav zadatak za njega nije uobičajen, ali je jedino efektivno sredstvo koje nam omogućava da izademo iz uloge mačeta.

Dakle, šesti princip ogledala glasi: *olabavite stisak i dopustite svetu da se kreće po*

toku varijanti. Unutrašnja namera menja svoj pravac, što dovodi do paradoksa: *kad se odreknete kontrole, preuzimate stvarnu kontrolu nad situacijom.*

Očima posmatrača pogledajte sve ono što vas okružuje. Učesnik ste u predstavi i istovremeno nevezano glumite, opažate svako kretanje u ambijentu koji vas okružuje. Ako vam nešto ponude, ne žurite da odbijete. Ako dobijete savet, pokušajte da o njemu razmislite. Ako čujete tuđe mišljenje, ne žurite da ulazite u diskusiju. Ako vam se učini da neko nešto ne radi dobro, pustite ga. Ako se okolnosti promene – ne treba da se uzrujavate, već pokušajte da prihvate promene. Bez obzira čime se bavili, delujte onako kako vam je najjednostavnije. Ako budete bili stavljeni pred izbor, prednost dajte varijanti koja je za vas lakša.

To ne znači da je potrebno da se sa svim potpuno slažete. Jedna stvar je zatvoriti oči i prepustiti se bujici koja vas nosi, a sasvim druga namerno i svesno se kretati po toku. Sami ćete shvatiti gde je potrebno zategnuti uzde, a gde svesno popustiti. Pustite svet i posmatrajte njegovo kretanje. Posmatrajte ga kao mudar učitelj koji učeniku ostavlja slobodu izbora, s vremenom na vreme ga usmeravajući u potrebnom pravcu. Videćete kako će se svet zavrtneti oko vas.

Sada ćemo se upoznati s poslednjim, glavnim i najmoćnijim principom ogledala. Uporedo s besprekornom sposobnošću da odražava, ogledalo ima još jednu karakteristiku: desna strana u njemu postaje leva, a prostranstvo koje se nazire u daljini se zapravo kreće u obrnutom pravcu. Ljudi su odavno navikli na tu osobinu i naučili su da u mislima transformišu iluziju u stvarnost. Ali sa iluzijom dvostranog ogledala razum nije naučio da se izbori.

Problem je u čovekovoj sklonosti da u dobrom vidi loše, da pozitivno pretvara u negativno, a da nešto što je za njegovu dobrobit tumači kao zlu kob. Međutim, svet nije raspoložen za intrige. Problemi nisu norma, jer se na njih uvek troši više energije, a priroda je ne troši uzalud. Tok varijanti uvek ide putem najmanjeg otpora. Može se reći da on sledi put uspešnog sticaja okolnosti. Najveći broj problema stvara sam čovek kad lupa rukama po vodi i vesla protiv mirnog toka. Ali najbitnije je što sklonost ka negativnostima oblikuje odgovarajuću sliku koje ogledalo materijalizuje u stvarnost.

Ne zaboravite: *svet samo besprekorno odražava vaš odnos prema stvarnosti.* Ma

kako se mračnim činio taj odraz, postaće još gori ako se prema njemu budete postavili kao prema negativnom. Isto tako, negativno će se pretvoriti u pozitivno ako ga proglašite takvim. Bilo koja situacija ili događaj nose u sebi kako nepovoljan, tako i koristan potencijal. Ispoljavajući svoj odnos na ovom račvanju, vi određujete dalji tok događaja – ka sreći ili nesreći.

Prilikom bilo kakvih, pa čak i najnepovoljnijih okolnosti, uvek ćete pobediti ako se budete pridržavali sedmog principa ogledala: *svaki odraz doživljavajte kao pozitivan*. Šta god se u nje-mu sadržalo, ne možete tačno da znate da li je to za vas dobro ili zlo. Zato, birajte najbolje za sebe!

Štaviše, kad sve uspešno ide, to ne treba prihvati ravnodušno, kao nešto što se podrazumeva, već s radošću, izoštravajući svoju pažnju na činjenici da je sve sjajno. Bez obzira šta se događa, sve je onako kako treba da bude. Ovo nije ništa dru-go do poznati princip koordinacije namere – njegovo dejstvo je podrobno opisano u prvoj knjizi Transurfinga (Prostranstvo varijanti – *prim. izd.*).

Na primer, suočili ste se s nekim problemom. Na račvanju samo vi odlučujete da li ćete ga proglašiti komplikovanim ili jednostavnim. Sklonost ka negativnostima i posustalost od teškog života primoravaju nas da se povijemo pod teretom problema i mračno konstatujemo:

– Oh, kako je teško! Ovo je jako težak zadatak.

A svet se odmah oglašava:

– Kako ti kažeš, mili.

On se uvek slaže. I budući da je tako, uradite suprotno. Recite sebi: „Sve se može rešiti vrlo prosto“. Proglasite problem lakim makar bio i pretežak. Neka vam to bude načelo. Jer, problem u suštini čini teškim samo jedna sitnica – propratne okolnosti. Dakle, taj detalj određuje vaš odnos i svet će se ponovo složiti sa svim. Bez obzira na to šta se događa.

– Sve je propalo? Ni govora – odgovarate vi – sve je odlično!

I poput kompletног idiota, kao što može da se učini „zdravorazumskoj“ osobi, zadovoljno trljate ruke („Da, sve je odlično“!), pljeskate dlanovima ili skačete od radosti. Ubrzo ćete otkriti da vam okolnost, koja vam se činila nesrećnom, zapravo ide na ruku. Pomenuta osobina ogledala uvek dejstvuje toliko neočekivano i iznenadjujuće, da je

nemoguće naviknuti se na to. Svaki put kad poraz pred vašim očima počne da se pretvara u pobedu, osetićete oduševljenje koje se ni sa čim ne može uporediti. Poželećete da uzviknete:

– Ne, to je nemoguće! Ovo je neka mistika!

Međutim, ranije ste, s tačke gledišta „zdravog razuma“, razmišljali sasvim drugačije i zbog toga ste sve životne teškoće i nevolje osećali najjačim intenzitetom. Od ovog trenutka, svaki put kad se suočite s bilo kakvom neprijatnošću ili problemom, setite se da je svet uvek saglasan s vašim odnosom prema onome što se događa:

– Kako god ti kažeš, milo moje.

Možete li da zamislite čime raspolažete? Više nema potrebe da se nadate i čekate kada će se Plava ptica sreće umilostiviti da vas poseti, niti da se kolo sreće okrene u potrebnom smeru. Vi ste gospodar svoje sreće. Stoga, bilo koji događaj ili okolnost objavljujte povoljnim, za vašu dobrobit.

Ne radi se o tome da ćete se oslanjati na svet i njegovu dobru volju, da će se on o vama brinuti zato što vas voli. Jer, svet je ravnodušno ogledalo i ako brine, onda je to samo zato što vi tako na njega „gledate“. Ne radi se o sigurnosti, koju okolnosti u bilo kom trenutku mogu da uzdrmaju. Niti o umišljenosti koja se zasniva na slepoj veri u uspeh. Čak nije u pitanju ni optimizam, kao karakterna osobina. To je namera Gospodara. Sami oblikujete sloj svog sveta – gospodarite svojom stvarnošću.

Vi ste Gospodar stvarnosti ukoliko znate da „pokrenete sebe“, istovremeno dopuštajući i svetu slobodu kretanja. *Pokrenuti sebe znači pridržavati se tri poslednja principa ogledala*. Gospodar je mnogo više posmatrač, nego aktivni učesnik. On ne pokorava, već dopušta – u tome se ogleda njegova volja.

Sad znate kako da komunicirate s tim predivnim dvostranim ogledalom. Više ne postoji ono čega treba da se plašite u svetu koji drugi ljudi doživljavaju neprijateljskim, zahtevnim i samovoljnim. On je vaš! Uzmite ga za ruku i recite sebi:

„Ja i moj svet idemo po igračku“!

Udruženje proricatelja subbine iz ogledala

Čini se da u Transurfingu ne postoji pitanje subbine – ona može da bude proizvoljna jer postoji prostranstvo varijanti i subbinom se može upravljati rukovodeći se principima dvostranog ogledala. Ipak, ovoj temi treba pokloniti još malo pažnje.

Mišljenja se razilaze. Jedni smatraju da je subbina u rukama njenog vlasnika. Drugi veruju da je predodređena. Treći idu još dalje, razmatrajući je kao usud ili zlu kob koji je čoveku poslat „odozgo“ i uslovljen je njegovim delima u prošlim životima. Koje je od ovih gledišta najbliže istini?

Svako. Sva su tačna i čak ravnopravna. Kako bi i moglo da bude dru-gačije u svetu, koji je ogledalo? Svako, stoeći pred njim, dobija potvrdu slike svojih misli. Nema smisla pitati ogledalo da li nam je suđeno da svoje lice u odrazu vidimo tužnim ili srećnim. S jedne strane, u njemu se odražava ono što jeste, a s druge – kakvim želimo sebe da vidimo, takvi ćemo i biti. Zbog toga je pitanje o subbini – pitanje izbora: da li se opredeliti za zacrtanu ili dati prednost proizvoljnoj subbini? Stvar je samo u vašem uverenju – ono što izaberete, to ćete i dobiti.

Ako je čovek uveren da je subbina predodređena i da od nje ne može da pobegne, tada se zaista realizuje unapred zacrtan scenario. U prostranstvu varijanti bezuslovno postoji odvojen tok po kome plovi lađa života ako je prepustimo volji talasa. Čovek koji je „osuđen“, koprca se u svom infantilizmu i sa strahopoštovanjem gleda u nebesa odakle se na njega svaljuju udarci „subbine“, koja je tobože unapred zacrtana. Sve je vrlo jednostavno: „Oh, silo proviđenja! Oh, desnice zle kobi!“ Međutim, uopšte se ne radi o tome da je nešto „predodređe-no“, već je tebi, klipane, na čelu napisano da se nalaziš pod vlaš-ću nesvesnog i vrlo besmislenog sna na koji si sam sebe osudio.

Međutim, kad čovek preuzme kontrolu u svoje ruke, život prestaje da mu zavisi od okolnosti. Brodić se može preusmeriti od te „subbine“, koja je tobože zacrtana. Sve je vrlo jednostavno: život je kao reka. Ako veslate, imate mogućnost da izaberete pravac, ali ukoliko se prepustite toku, prisiljeni ste da plivate u koritu toka u kome ste se našli. Ako želite karmu, imaćete karmu. Misleći da vaša subbina zavisi od nekakvih neumoljivih

okolnosti ili grešaka iz prošlih života, samim tim realizujete odgovarajuću varijantu. U pitanju je vaša volja jer vi ste – Božji sin. Ali ako želite da budete Gospodar, i to je u vašoj moći. Dvostrano ogledalo će se sa svim saglasiti. Pitanje je samo da li znate da s njim komunicirate.

U okvirima Transurfing modela to je potpuno očigledno. Jedina neshvatljiva zagonetka je prostranstvo varijanti. Ko je „stavio“ sve ono što u njemu postoji? Odakle se to tamo stvorilo? I zašto? Šta je postojalo pre toga?

Reći će vam iskreno: ne znam. Mogu samo da iznesem hipotezu: prostranstvo varijanti niko nije „stvarao“ – ono je oduvek postojalo. Ljudski razum je tako sazdan da mu se čini da je sve na ovom svetu nešto ili neko stvorio, kao i da ima svoj početak i kraj. Očigledno, ne sve. Plašim se, čak i ako se čovekova svest uzdigne nad svešću ostrige, da to još uvek neće biti dovoljno da se shvate ovakve stvari. U svetu postoje pitanja koja su daleko van granica mogućnosti razuma. Jer, razum je samo logički automat iako poseduje sposobnost apstraktnog razmišljanja.

Dakle, nivo mog apstraktnog razmišljanja mi omogućava jedino da oformim primitivan matematički model. Ako nečiji uslovni nivo svesnosti ustremimo ka beskonačnosti, pri kojoj se stepen čovekove svesnosti svodi na tačku, tada se pitanje svodi na sledeće: „Zašto je meni, tački, dopušteno da zauzmem bilo koji položaj na koordinatnoj ravni? Ko je stvorio koordinatni sistem? Kome je to bilo potrebno? I šta je bilo pre ne-go što...? Nedokučivo...“ Ali kada bismo toj tački rekli da osim ravne površine postoji još i trodimenzionalno i n-dimenzionalno prostranstvo, ona bi potpuno „odlepila“.

Lakše nam je da verujemo u to da je sudsudina predodređena nekim višim silama, da ju je moguće „izračunati“ i predvideti, nego u postojanje nezamislivog prostranstva varijanti u kome se nalazi apsolutno sve. U svakom slučaju, ljudima je nelagodno da žive u neizvesnosti, već teže tome da dobiju bar neki nagovještaj budućnosti, pa stoga posećuju astrologe, vidovnjake i predskazivače sudsudine. Ovde se ponovo postavlja pitanje principijelnog izbora. Kakva je naša namera: da li da saznamo šta nas očekuje ili da, pak, stvorimo ono što želimo?

Ako odaberemo pasivnu poziciju, tada nam, naravno, preostaje samo jedno: da se obraćamo onima koji imaju drskosti da izjavljuju kako umeju da proniknu u „Knjigu

sudbina“. A da li je to moguće? Da li je bilo ko sposoban da predvidi ili „izračuna“ budućnost? Nesumnjivo. Štaviše, to je moguće upravo zahvaljujući prostranstva varijanti. U suprotnom, kako bi onda vidovnjaci mogli da dopru do fragmenata prošlosti i budućnosti?

Bez sumnje, događaji ne mogu da se odvijaju svojevoljno. Sektori prostranstva varijanti povezani su u lanac uzročno-posledičnih veza – linija života, koje se potčinjavaju određenim zakonitostima. A kako možemo da procenimo te zakonitosti? Očigledno, u odnosu na neke spoljašnje manifestacije i znakove, kao što su položaji nebeskih tela, snovi, kombinacije izabralih karata, pa čak i taloga od kafe. Slučajnosti ne postoje. Pojam slučajnosti je samo specifična forma percepcije posledica i to onda kad ne postoji detaljna informacija o uzrocima.

Ali upravo zahvaljujući prostranstva varijanti – skladištu filmskih traka o prošlosti i budućnosti – prognoze se ne potvrđuju uvek. Broj varijanti je beskonačan, tako da nema nikakve garancije da je „s police uzeta baš ta filmska traka“, kojoj je suđeno da „dospe u projektor“. Može biti reči samo o udelu verovatnoće.

Jedna od „najtačnijih“ je bila bugarska vidovnjakinja Vangelija Dimitrova, u svetu poznata pod imenom Vanga. Izgubivši vid još u detinjstvu, dobila je dar da „vidi“ prostranstvo varijanti. Ali čak i pri njenim izuzetnim sposobnostima, „procenat pogodaka“, kako vezanih za prošlost, tako i za budućnost, varirao je negde između sedamdeset i osamdeset odsto.

Predskazanja se iskriviljuju kako zbog percepcije samih vidovnjaka tako i njihovih kasnijih tumačenja. Nostradamusove centurije se i danas interpretiraju na najrazličitije načine. U prognozama često po-kušavaju da vide ono čega tamo nema i obrnuto – ne primećuje se ono što je očigledno. Kada je Vanga prorekla da će „Kursk potonuti“, nikome ništa nije bilo jasno, budući da je grad Kursk veoma udaljen od mora. Ali kad je potonula podmornica istog naziva, tada su se, verovatno, oni koji su znali za ovo proročanstvo, naježili.

Ipak, ako govorimo samo o verovatnoći da prorok vidi „baš taj“ sektor prostranstva varijanti, zašto se ispostavlja da je tačnost pogodaka prilično visok? Zato što je proročanstvo urezano u čovekovo sećanje i, hteo on to ili ne, ono se pretvara u njegovu nameru.

Odnos prema različitim predskazanjima i horoskopima je specifičan – balansira

između verovanja i neverovanja. S jedne strane, čovek nije sklon da se potpuno osloni na takve stvari, a, s druge strane, negde u dubini podsvesti čuči misao: „A šta ako?“ Izvesnost po pitanju tumačenja je minimalna: možda će se desiti, a možda i neće. To je svojevrsna igra koja je istovremeno i zabavna i ozbiljna. Na kraju se pojavljuje određeno potajno jedinstvo duše i razuma. U takvim uslovima se stvara kratkotrajna, ali jasna slika koju ogledalo sveta dragovoljno otelotvoruje u stvarnost. Čovek nehotice sam ostvaruje ono što mu je bilo predskazano. Eto zbog čega na kraju verovatnoća biva iznad proseka.

Iz Vangine biografije se stiče utisak kao da je još u detinjstvu, kroz igru, namerno programirala svoju dalju sudbinu. Omiljena igra joj je bila „lečenje“ komšijske dece – „pacijenata“. Takođe je umela da priča razne izmišljene priče koje bi svi slušali kao opčinjeni. Osim toga, Vanga je bila preokupirana jednom neobičnom igrom: nešto bi sakrila, a zatim bi taj predmet tražila naslepo, približavajući mu se opipavanjem. Kao što se može videti, slike koje su stvarali njeni obrasci bile su toliko besprekorne da ih je ogledalo precizno reprodukovala u stvarnost. Vanga je postala isceliteljka, a gubitak vida je bio posledica nesrećnog slučaja. Kad je imala dvanaest godina, preživela je uragan, nakon čega su je pronašli u polju, zatrpanu peskom.

Treba napomenuti da je Vanga bila ubedjena da je od sudbine nemoguće pobeći i da ne može da se promeni ono što je predodređeno. Dobijajući vizije o nesrećama koje bi trebalo da se dogode u budućnosti, pokušavala je da spreči nedaće, ali u tome nije uspevala. Bilo je slučajeva kad je Vanga ubedivala ljude, kojima je pretila smrt, da odustanu od putovanja ili ih je molila da napuste određeno mesto. Ni to nije pomagalo – nisu je slušali. Proizilazi da u ovome postoji neka protivrečnost sa Transurfingom i da je sudbina ipak predodređena?

Zapravo, nema nikakve protivrečnosti. Jedna osoba nije sposobna da svojom namerom značajno utiče na život druge osobe. Čoveku je data moć da oblikuje samo sloj sopstvenog sveta. Čak i kad se sa strane čini da uticajna politička persona odlučuje o sudbini čitavih naroda, ona zapravo samo ispunjava volju strukture koja ga je stvorila.

Svako je sposoban da upravlja svojom sudbinom, ali samo pod uslovom da drži upravljač u svojim rukama. Reč je o tome kakvu poziciju zauzima čovek: aktivnu ili pasivnu. Možemo živeti kao što smo do sad živeli, čitajući horoskope i prihvatajući sudbinu

kao nešto što nam je dato s Višeg plana. Ali, s druge strane, ako uzmemos stvari u svoje ruke, sa svim žarom svog bezumnog razuma, možemo sebi da priredimo takvu sudbinu da nas ni sam Bog neće spasiti. Zbog toga, pod aktivnom pozicijom nećemo podrazumevati umeće da lupamo rukama po vodi i veslamo protiv struje, već nameru da upravljamo tokom svojih misli u skladu s principima ogledala.

Ovakva pozicija će nam omogućiti realnu vlast nad sudbinom. Usluge predskazivača subbine će pritom izgubiti svaki smisao. Uopšte ne želim da kažem da su njihova predskazanja lažna. Ne, individualne prognoze se često potvrđuju, ali one su potrebne samo onima koji su svoj izbor sveli na život nalik nesvesnom snu. Takve osobe su, uzgred rečeno, u ogromnoj većini. Ako, pak, imate nameru da svoj život pretvorite u svestan san kojim se može upravljati, usluge osoba koje se bave proricanjem iz ogledala vam zaista neće biti potrebne.

Ko su astrolozi, tumači i vidovnjaci ako ne baš oni koji proriču gledanjem u ogledalo? Jer, oni ne nude samo bezazlenu prognozu već surogatni deo vaše subbine – komadić ogledala u kome ćete biti prinuđeni da se ogledate. A kako drugačije? Nebitno je da li ćete određeno predskazanje shvatiti ozbiljno ili ne; primili ste ga i ono će ostati da čuči u podsvesti, programirajući vašu buduću sudbinu. Čak i ako nije reč o novcu, da li stvarno mislite da ćete tek tako dobiti komadić budućnosti? U „Knjigu subbine“ ne može da se zaviri bez posledica. I naplata za tu robu je uvek ista: moraćete da je ponesete sa sobom i da je učinite delom svog života, hteli vi to ili ne.

Takva cena može da se ispostavi kao kobna. Krivica ili, s druge strane, odgovornost ne leži na onima koji sudbinu prodaju kao robu, već na onima koji tu robu kupuju. Interesujući se za prognozu, dobićete ogledalo i pitati proroka koji tumači sudbinu iz ogledala da li će vam se sreća danas osmehnuti. Ali vi već imate ogledalo – *sloj svog sveta s kojim možete da radite sve što poželite*. Sa svojim ogledalom ste slobodni: ako poželite, možete voljom Gospodara da svaki poraz preokrenete u pobedu – a tako će i biti – i biće vas baš briga za prognoze.

Međutim, ako ne želite da budete Gospodar svoje stvarnosti, možete uspešno da koristite usluge onih koji proriču sudbinu iz ogledala – to je takođe izbor i način postojanja. Tačnije, način bezbednog kretanja po sudbinskom koritu. Prognoze u ovom slučaju mogu da

budu u ulozi znakova koji vas upozoravaju na moguće neprijatnosti a isto tako vam ulivaju i nadu u uspeh. U tom kontekstu, oni koji proriču sudbinu iz ogledala bave se korisnim poslom. Ali ne svi. Najštetniji su oni koji predviđaju globalne događaje. Proričući buduće katastrofe i „kraj sveta“, samim tim uređuju misli velikih grupa ljudi u destruktivnom smislu, ili, drugim rečima – programiraju kolektivnu svest. To ne može da se okonča bez posledica.

Zanimljivo je to da su naučnici takođe deo udruženja proricatelja sADBine iz ogledala iako ne utiču direktno na sADBine ljudi. Tokom čitave istorije samo se time i bave, pokušavaju da nam objasne kako je ustrojen svet. Nekada je Zemlja bila ravna ploča, koja stoji na leđima tri kita, slona, kornjače ili još nečemu. Nebeska tela su se u davnim vremenima okretala oko Zemlje. Prošlo je već više hiljada godina, ali proces isprobavanja novih modela se nastavlja isto kao što je to bio slučaj i ranije. Umesto klasične fizike, stigla je kvantna. Objekti mikrosveta se prvo proglašavaju česticama, a zatim se ispostavlja da su to najverovatnije talasi koji povremeno nemaju ništa protiv da budu čestice. Zatim sledi naredna teorija koja proglašava da ti neprimetni objekti nisu ni talasi ni čestice, već strune u desetodimenzionalnom prostoru-vremenu. Svet, koji stoji u kabini za isprobavanje, saglašava se i s tim modelom. Međutim, ipak je nešto nejasno, nešto tu nije u redu. Naučnici su prisiljeni da dodaju još jednu, jedanaestu dimenziju, nakon čega se stvara još jedna nova M – teorija, u kojoj se struna pretvara u membranu. Zar to nije zabavno? Šta dalje?

Po svemu sudeći, taj proces će se nastavljati u beskraj. Nakon sledećeg modela pojavljivaće se sve noviji i noviji. Ako stanete ispred jednog ogledala, držeći u rukama drugo, shvatićete zašto svet ima beskonačan broj modela. U ogledalu ispred sebe vidite sebe s ogledalom u kome se vi odražavate u ogledalu sa ogledalom u kome se... Shvatate?

Na pitanje o tome kako je uređen svet odgovor najverovatnije ne postoji. U granicama ljudskog razuma, ako se popnemo na najapstraktniji vrh definicija, svet ne izgleda nikako. On je samo ogledalo naših predstava. Ono što o njemu mislimo, to i dobijamo. Jedino što možemo sa sigurnošću da tvrdimo je to da je stvarnost mnogostrana i da konstatujemo neke njene zakonitosti.

Međutim, proces istraživanja ustrojstva sveta sličan je gore navedenom primeru. Kada se za osnov uzima jedna manifestacija stvarnosti, dobijamo zasebnu verziju – komadić

ogledala. Kad zajedno s njim stanemo pred glavno ogledalo sveta, u odrazu vidimo novi aspekt. Uzevši jednu manifestaciju datog aspekta, ponovo dobijamo zasebnu verziju stvarnosti. I opet iz narednog ogledalca nastaje novo, koje se odrazilo u slici prethodnog.

Kakav je zapravo svet? Možete pokušati to da zamislite (ako vam pođe za rukom) na primeru dva istovetna ogledala koja su postavljena jedno naspram drugog. I jedno i drugo odražavaju susedno, koje стоји pred njim. U oba ogledala je – *ništa*, refleksija njih samih beskonačno mnogo puta. Mračna beskonačnost slika u kojima se *ništa odražava iz ničega*. Da li dobijeni prizor podleže nekom opisu u granicama pojmove kojima naš razum raspolaže? Teško.

Kao zaključak, preostaje da dodamo kako se klatna proricatelja sudbine iz ogledala u svakom slučaju ne brinu za vašu sudbinu, već prate svoje interes: potrebna im je stalna hrana od „klijenata“. Ljudi svakog dana žele da znaju šta ih čeka sutra, pa zato stalno i posećuju „obaveštene“, dajući im svoju energiju, a zauzvrat dobijaju surogat – komadić fabrikovane sudbine. Ako čovekova pažnja upadne u omču klatna koje trguje sudbinom, čovek više ne može da se oseća sigurno dok ne pročita najnoviji horoskop ili tumačenje svoga sna. Nastaje svojevrsna zavisnost slična narkotičkoj. Potrebna je stalna doza da bi održala iluzornu sigurnost u sutrašnji dan. A klatna se snažno ljudaju i likuju.

Transurfingu nije potrebna takva hrana: dovoljno je da upoznate principe i radite što god želite. Znanje samo po sebi nije klatno koje se pojavljuje isključivo u slučaju kad iznikne odgovarajuća struktura. S druge strane, Transurfing ne objašnjava ustrojstvo sveta, već nudi utilitaran model koji vam omogućava da shvatite zašto je upravljanje stvarnošću moguće i na koji način se to može učiniti. Na isti način, uspešno možemo da vozimo automobil, nemajući predstavu o tome kako on funkcioniše. Misija Transurfinga se sastoji u tome da ljudima uruči „vozačke dozvole“.

Osobe koje se bave proricanjem sudbine iz ogledala ubedjuju tačku da mora da se kreće po strogo određenoj liniji grafikona funkcije i da joj drugačije nije dopušteno. I to je zaista tako, ali samo u slučaju ako sama tačka prihvata te uslove. Stvarnost postoji nezavisno od vas. Postoji sve dok ste vi s njom saglasni. Nećete uspeti da promenite ceo svet, ali zaseban sloj tog sveta vam je na raspolaganju. I zbog toga nema potrebe da menjate sebe – dovoljno je samo da iskoristite svoje pravo Gospodara.

Sada posedujete dvostrano ogledalo. Ono je slično džinu, koji ispunjava sve želje. To više nije bajka, već stvarnost koja se možda do sada skrivala od vas ispod vela svakodnevice. Za razliku od onog iz bajke, džinu ogledala se ne može naređivati. Besmisleno ga je moliti, kao i očekivati od njega samilost. Ali biće dovoljno samo da objavite svoju nameru i čarobno ogledalo će se dragovoljno saglasiti: „U redu, dobri moj“. Vi ste istinski Gospodar svoje sudbine ako imate nameru da to i budete. Ne prepuštajte svoju sudbinu u ruke onima koji proriču sudbinu iz ogledala!

Rezime

Principi ogledala:

- Svet, poput ogledala, odražava vaš odnos prema njemu.
- Odraz se formira u jedinstvu duše i razuma.
- Dvostrano ogledalo reaguje sa zadrškom.
- Ogledalo konstatiše sadržaj odnosa, ignorišući njegov smer.
- Ne razmišljajte o onome što ne želite, nego o onome što težite da postignete.
- Olabavite svoj stisak i dopustite svetu da se kreće po toku varijanti.
- Svaki odraz percipirajte kao pozitivan.
- Upravljujući tokom svojih misli, vi upravljate stvarnošću.
- Utvrdite formulu amalgama u svakoj prikladnoj prilici.
- Ne treba da pokrećete odraz, već samu sliku – svoj odnos i smer misli.
- Pažnja treba da bude usredsređena na konačni cilj, kao da je on već postignut.
- Za materijalizaciju slajda je potrebno da ga u mislima sistematski vrtite prilično dugo vremena.
- Ne treba da potiskujete emocije, već promenite odnos.

2.Vratar večnosti

JA I MOJ SVET IDEMO PO IGRAČKU

Da bismo želje pretvorili u stvarnost, nije dovoljna puka želja.

Morate da znate kako da komunicirate sa ogledalom sveta, a ono je, treba reći,
komplikovano i vrlo čudno.

U ovom poglavlju ćemo predstaviti konkretne metode za upravljanje stvarnošću.

Dobićete ključeve od vrata iza kojih nemoguće postaje moguće.

Ovo je veoma moćna tehnika i nemojte se nehajno odnositi prema njoj.

Energija namere

U prethodnom poglavlju smo se upoznali s principima upravljanja stvarnošću. Sada ćemo porazgovarati o konkretnim metodima. Prvi neophodan uslov bez kog Transurfing uopšte nije moguć je *prilično visok nivo energije*.

Postoje dva oblika energije: *fiziološka i slobodna*. Prvu osećate kao toplinu i fizičku snagu i ona nastaje zahvaljujući razmeni materija. Za održavanje fiziološke energije na potrebnom nivou dovoljno je kvalitetno se hraniti, odmarati i kretati na svežem vazduhu.

Slobodna energija nam pristiže iz kosmosa, protiče po energetskim kanalima i osećamo je kao bodrost ili životnu sna-gu. To je zapravo energija namere, zahvaljujući kojoj čovek oseća da je sposoban, aktivan i odlučan da dejstvuje. Ako iz dana u dan crnčite na poslu, usled čega vam preostaje snage samo za izvršavanje rutinskih radnji, a nemate volju ni za čim, to svedoči da vam je nivo energije krajnje nizak.

Može se reći da su slobodna energija i životna sila jedno te isto. Mladost je razdoblje kada energije namere ima u izobilju. Zamislite bolešljivu staricu. Ona hramlje i

uzdiše, i svaki pokret joj pričinjava ogroman napor. A sad zamislite kako starica odjednom potrči, čini gipke pokrete, visoko poskakuje i pobedonosno viče „Da!“, presecajući vazduh odsečnim pokretom ruke. Izgleda neverovatno, ali upravo je to ono što će poželeti da uradi ako svoju energiju podigne na neophodan nivo.

Zašto čovek najbolja dela stvara u prvoj polovini ili trećini života? Sve je u energiji namere. Ako se podržava na odgovarajućem nivou, onda remek-dela mogu da zasijaju u bilo kom dobu.

Vitalna i stvaralačka sila atrofira kad čovek prestane nečemu da teži. Postoje osobe koje su ravnodušne prema svetu. One sve znaju, sve su iskusile i čini se da im se dopada taj osećaj prezasićenosti. Za njih je ceo svet poput savršeno uređenog parka u kome ne postoji ništa što može da ih iznenadi. One ravnodušno, lenjim glasom podučavaju druge, pokazujući da im je sve već poznato. Takve osobe rano stare. Nemojte dopustiti da se umorite od gledanja na svet široko otvorenih očiju. Time ćete imati više energije, jer je to njena osobina.

Kad čovek prestane da ispoljava svoju iznenađenost i da teži ka novim ciljevima, ne samo što prestaje da se razvija, već počinje da degradira i stari. *Život je proces u kome nema zaustavljanja. Postoji kretanje napred ili nazad.* U prirodi ne postoji stanje zaustavljanja ili bivstvovanja u nepokretnom stanju. Čak i stene transformiše svoj oblik. Da biste aktivirali energiju namere, neophodno je da je „učvrstite“ ciljem.

Energija se rasplamsava kada smo usmereni na aktivna dejstva. To je kao neka vrsta petlje povratne sprege: aktivno dej-stvo stvara nameru, a namera rasplamsava životnu energiju. Ako sedite i ne želite ništa – učinite bar nešto i – energija će se odmah pojaviti. Ponekad je potreban neki inicijalni stimulans da se pomerimo s mesta.

Može se činiti da imate malo energije i da je potrebno da je odnekud uzmete, ali to nije tako. Zapravo, energije imate u izobilju, jer ona pristiže iz kosmosa i možete da je uzmete koliko god ste u stanju da ponesete. Stvar je u tome što ste već uzeli koliko ste mog-li. Energija nigde nije nestala – samo je gotovo u celosti već angažovana. Sva titanska sila se troši na održavanje dve vrste opterećenja.

Pre svega, to su dužnosti i ograničenja kojim ste sebe opteretili. Zamislite sledeću sliku. Preuzeli ste na sebe obavezu da nešto uradite – i na vas se odmah nakačio težak teg. Postavili ste sebi još jedan uslov i odmah se okačio i drugi. Uz to, još nešto ste sebi ili

drugome obećali – okačio se i sledeći. Koliko takvih tegova nosite? Sve dok ih je malo, možete da živite. Ali jednog dana nastupa vreme kad teret postane nepodnošljiv. Zatim se dešava slom: sabijen u čošak, čovek se razboljeva, pada u depresiju ili mu se događa nesreća. Svet počinje da posmatra napeto, nepoverljivo i sa strahom. Kao rezultat toga, stvarnost, kao odraz misli, poprima sve sumornije tonove, odnosno počinje crno razdoblje koje može jako dugo da traje.

Na drugom mestu je teret suvišnih potencijala. Pridajući nepotrebnu važnost različitim stvarima, sami na sebe kačite teret kome niste dorasli. To je celo brdo teškog prtljaga. Osećaj inferiornosti: moram da budem „na visini“, da štitim i osnažujem svoju važnost. Osećaj krivice i odgovornosti: obavezan sam da ispunim svoju dužnost, kao i dug. Preuveličavanje težine problema: predstoji mi veliki posao. Sumnje i namiri vas takođe večito kinje.

Veliki broj ljudi prolazi kroz život tako što im je sa svih strana okačen teret najrazličitijih obaveza, nedovršenih poslova, striktnih uslova, naznačenih planova i brojnih ciljeva. Cilj aktivira energiju namere, ali samo pod uslovom da će se ona sprovesti, a ne da visi u vazduhu. Nema ništa lakše nego isplanirati neki posao, postaviti uslove i dati obećanja. Samo, trebalo bi da znamo da ako vežemo sebe za bilo kakvu, pa i najmanju obavezu, tovarimo na pleća breme koje će nam oduzeti deo energije namere. S tim teretom nam predstoji da idemo dalje.

A kao dodatak svemu, jedan od glavnih uzroka slabe energije je zaprljanost organizma. Sve je vrlo jednostavno. Energetski kanali se sužavaju, poput stare vodovodne cevi u kojoj se nataložio krečnjak, zbog čega se energetska struja pretvara u tanak mlaz. Zato dolazi do deficita slobodne energije koji za sobom povlači i druge probleme, kao što su nedovoljna fizička kondicija, slaba radna sposobnost, bolesti i sve što iz toga proizilazi.

Ispada da od celokupne energije koja biva istisnuta kroz uske energetske kanale, ogroman deo odlazi na podršku prekomernih tegova. Ono jadno i mizerno što u tragovima preostane, predstavlja kompletну zalihu vitalnog tonusa iz koga nastaju bodrost, aktivnost, životna radost, optimizam, osećaj da nam je sve i odmah dostupno, da možemo da pomeramo planine. Sudeći po svom stanju, svako može sam da zaključi kakva mu je količina energije preostala. Teško da će se naći puno „bogatih građana“.

Na taj način se ispostavlja da je sva slobodna energija angažovana na niz nerealizovanih potencijalnih namera (planova) koji nas opterećuju. Da bi se oslobođili resursi, potrebno je da odbacimo deo potencijalnih namera ili da krenemo u njihovu realizaciju.

Istražite šta je ono što vas pritiska. Ako razmislite, bez ikakvog žaljenja možete da se oslobođite mnogih tegova. Većina tih teških drangulija čine se izuzetno potrebnim, ali koja je korist od njih ako ih stalno teglite sa sobom, a ne možete da ih realizujete? Na primer: „po svaku cenu moram da budem bolji od svih“; „uvek moram da budem na visini“; „dokazaću svima i sebi koliko vredim“; „moram da prođem taj put koji sam izabrao“; „zadovoljiću se samo pobedom, u suprotnom ću izgubiti samopoštovanje“; „nemam pravo na greške“. I tako dalje, kao na primer prestati pušiti, naučiti strani jezik i, generalno, od sledeće nedelje započeti s novim životom.

Složićete se da je sve ono što se beskonačno odlaže za kasnije – beskoristan teret. Treba ga realizovati ili odbaciti zato što oduzima energiju koju je glupo uzalud trošiti. Na primer, kad se čovek nalazi u procesu odbacivanja neke štetne navike, na to odlazi dvostruka porcija energije: s jedne strane će svejedno morati da plati klatnu kamate za kredit, a s druge strane da nosi teško breme obaveze koju je na sebe preuzeo – da odbaci štetnu naviku.

Takvo gubljenje vremena može da traje godinama. Nasilje nad sobom u takvoj situaciji treba pretvoriti u ubeđenost, tj.: *ako se nečega odričete, neka to bude iz uverenja, a ne zato što je neophodno*. Sabijajući sebe u čošak voljnim metodima, čovek stvara još veću napetost iza koje obavezno sledi slom. Zbog toga je svršishodno izabratи nešto od sledećeg: odlučno ostvarite nameru ili zbacite sa sebe teret obaveze i naviku preusmerite u tok kojim možete da kontrolišete.

Umesto da se grebete o cigarete i skupljate opuške, bolje nabavite kvalitetnu lulu i duvan. Umesto da cunjate po kafanama i pijete iza ugla, bolje sa sobom nosite čuturicu. To znači da sa svojim poveriocem treba da uspostavite partnerski odnos. To će dovesti do toga da štetni porok bude umereniji i pod većom kontrolom. Banka će ozbiljnom klijentu ponuditi povlastice, a da ne govorimo o tome što oslobođena navika pričinjava daleko manje štete od one koju mrzite ali ne možete da je pobedite. Deklaracija namere u svemu ovome samo pogoršava stvar. Ali, naravno, to nije najbolje rešenje problema. Pre nego što štetnu naviku

pretvorite u civilizovan manir potrebno je da vrlo ozbiljno porazgovarate sa so-bom.

Postoji još jedno vrlo mučno breme, a to je *učenje napamet*, tj. bubanje. Ako je namera usmerena ka tome da glavu zatrpite informacijama, dolazi do velikog opterećenja. U tom slučaju, name-ra se neće realizovati, već će biti pod pritiskom. Nema pokreta, već samo napetosti. Zato, iako je to banalna istina, vredi da se ponovi: nema nikakvog smisla pamtiti informaciju, jer će ona biti mrtav prtljag koji oduzima neopravданo puno energije potrebne za „utovar”. Znanja, za razliku od podataka, usvajaju se samo u delovanju, na konkretnim primerima, kada se namera realizuje. Na primer, ako ste navikli da svojoj deci objašnjavate školsko gradivo, učinite obrnuto – neka ga ona vama objašnjavaju. Odmah ćete osetiti razliku. Smisao je u usmeravanju namere: potrebno ju je preorijentisati – *pasivno pretvoriti u aktivno*. Nepotreban teret koji zahteva pamćenje odmah će otpasti.

A možda je vaš problem jedan, ali veći teg, koga već odavno potajno želite da se oslobojidite, međutim nikako ne možete da se osmelite na taj korak? Zamislite kakvu ćete lakoću osetiti kada ga odbacite. *Dopustite sebi, dajte sebi više slobode*. Sastavite spisak ograničenja koja vas opterećuju i zbacite ih s ramena. Energetske rezerve će se odmah osloboediti i omogućiti vam da se krećete dalje.

Kao što smo već pominjali, cilj aktivira energiju namere u procesu realizacije. Naravno, bolje je pronaći svoj cilj. Ako uspete u tome, onda pitanje nedostatka energije najverovatnije otpada samo po sebi. Jer će duša i razum, ohrabreni duhom, ushićeno požuriti ka svom zavetnom snu. Ali ako u određenom trenutku osetite da niste sposobni da delujete i osvajate nove vrhove, onda i nema potrebe da tražite svoj cilj. U tom slučaju je velika verovatnoća da će vam klatna, koristeći vašu slabost, nametnuti tuđe ciljeve. Da biste pronašli svoj cilj potrebno je da posedujete dovoljan stepen slobode, a to je pre svega sloboda od obaveza prema drugima i samom sebi. Da bi to urođilo plodom potrebno je, pre svega, da se oslobojidite još jednog tega: da dopustite sebi da trenutno nemate svoj cilj. Traganje za ciljem zahteva slobodnu energiju i to je ono na šta se prvenstveno treba usredsrediti.

Postoje tri načina uvećanja energije: oslobađanje zauzetih resursa, vežbanje energetskih tokova i proširenje energetskih kanala.

Oslobađanjem angažovanih resursa osetićete znatan porast snage. Ako ste klatnima

raniye poklanjali energiju, na primer, klatnu zaduženom za alkohol ili duvan, sada vam je ta energija na raspolaganju. Nekada ste energiju trošili na brige i nemire, a sada se ta energija pretvorila u odlučnost da dejstvujete. Nekada ste energiju trošili na neodlučnost i sumnje, mučili ste se pitanjima o tome da li postupate ispravno, dok sada sami određujete šta je ono što smatrate ispravnim, a šta ne. Ranije vam je energija odlazila na preživljavanje i obaveze povezane sa osećajem krivice. Sada je ta energija slobodna. Nekada vas je mučila potreba za potvrđivanjem sopstvene važnosti, a sada sebi dopuštate da živite u skla-du sa svojim principima i dobro vam je. Sva prethodna potrošnja se pretvorila u dobitke – u energiju namere pomoću koje možete da oblikujete svoju stvarnost.

U prvoj knjizi Transurfinga, *Prostranstvu varijanti*, već se govorilo o tome da energija na-me-re može da se uvežba. Kao što fizičke vežbe razvijaju mišiće, tako postizanje novih ciljeva povećava nivo energije. Ali kada su svi najvažniji vrhovi osvojeni, a život pređe u mirno korito, energija namere atrofira. Snižavanje nivoa se može kompenzovati energetskom gimnastikom koja se zasniva na tome što, praktikujući bilo koje fizičke vežbe, pažnju treba usmeravati na ulazne i silazne tokove, kao što je već opisano u trećoj knjizi Transurfinga (Napred u prošlost – *prim. izd.*). Ako uz to budete praktikovali i vizualizaciju procesa, kad u mislima vrtite ciljni slajd o tome da se vaša energija namere svakim danom sve više uvećava, tada su vežbe daleko efikasnije. Energija namere po indukciji sama sebe uvećava.

Ako danas intenzivno budete trenirali svoju energiju, narednog dana očekujte posledice. Mislite da će doći do napret-ka? Ni u kom slučaju, već suprotno od toga: potpuni pad energije. Jer, ako se, nakon dužeg prekida, budete bavili intenzivnim fizičkim vežbama, sledećeg dana će vas boleti svi mišići. Isto se događa i sa uvežbavanjem energije namere. Jedino što u tom slučaju ne osećate bol, već ste umorni i mrzovoljni. To ne treba da vas brine jer će se uskoro sve normalizovati. Najvažnije je redovno praktikovanje. Svakog dana sebi postavite zadatak: „Energija moje namere svakim danom postaje sve ja-ča“. Već nakon nekoliko ciklusa vežbi osetiće takav uzlet, da ćete poželeti da bukvalno skakućete i letite.

I, na kraju, najdirektniji put za uvećanje energije je pročišćenje tela i prelazak na prirodnu hranu koja nije termički obrađena. Zašto? Ovo je tema za sebe koja nije nimalo banalna i o njoj ću detaljnije pisati u sledećoj knjizi. Za sada možemo ukratko da načinimo

sledeću analogiju: energija protiče kroz telo kao voda kroz vodovodnu cev. U čistom telu, kao i u čistoj cevi, pritisak vode je snažan. Dakle, čišćenje i održavanje čistoće tela je nešto što je jednostavno i prirodno. Iako možemo da postupimo i drugačije: da pročistimo cev pomoću snažnog mlaza vode. Taj metod se koristi u meditativnim tehnikama. Ali to će biti dugotrajno i komplikovano i zato predlažem najjednostavniji i direktni put – *fiziološko čišćenje*.

Visok stepen energije kod čoveka izaziva stanje koje nazivamo nadahnućem. U takvom stanju imate moć da oblikujete ideje, pronalazite genijalna rešenja, stvarate remek-dela. Mu-zu, poput noćnog leptira, uvek privlači svetlost. Skepticizam i apatija svedoče da je nivo energije nizak. U slučaju energetskog deficita svet ćete uvek posmatrati s pesimizmom, što će se neminovno odraziti u stvarnosti. I suprotno: kada vam je energetski tonus visok, u ogle-dalo sveta emitujete upečatljivu sliku uspešne osobe i sreća će vam sama krenuti u susret.

U vezi sa ovim, potrebno je još nešto reći. Sigurno ste imali priliku da primetite kako se nadahnuće ponekad „pona-ša“ neobično. Ponekad se dešavaju trenuci duhovne poletnosti, kada se nemoguće čini mogućim, ali iz nekog razloga entuzijazam ubrzo zgasne i ustupi mesto pragmatičnosti. Optimistična vatrica brzo sagoreva i oko vas se stvara pređašnja melanholična slika turobnog sveta, u kome se okrilačene ideje ponovo čine beznadežnim. Kakvu korist imamo od nadahnuća koje može da gradi samo kule u vazduhu?

Reč je o tome da se uopšte ne radi o nadahnuću, već o euforiji. Takvo stanje se javlja prilikom naglog prelaska s niskog stepena energije na visok. Slično se događa i prilikom upotrebe jakih stimulansa ili kad neka neobična informacija rasplamsa maštu. Abnormalan prasak energije svesti otvara pristup ka sektorima prostranstva varijanti koji se nalaze na većoj udaljenosti od tekućih, realizovanih. Ove varijante takođe mogu da budu teoretski realizovane, ali se nalaze daleko od toka varijanti i zato zahtevaju veliku potrošnju energije. Iz istog razloga ideje, koje se u snu čine briljantnim, nakon buđenja iščezavaju. U snovima duša najčešće odleće u oblasti koje malo toga imaju zajedničkog sa stvarnošću.

Ideje koje su zaista stvarne nastaju samo kroz postojanu *energiju namere*. Pritom se nalaze u blizini toka varijanti. Da bi svest mogla da istupi van granica materijalnog sveta i dosegne te ideje, potreban je ili naročit dar ili stabilan visok stepen energije. Znači,

nedostatak talenta se može kompenzovati.

Energija namere ne obezbeđuje čoveku samo visok životni tonus koji mu omogućava da efikasno funkcioniše u materijalnom svetu. Daleko je zanimljivije nešto drugo: što je veća energija, želja se brže materijalizuje u stvarnosti. Energija kosmosa, prolazeći kroz čovekovo telo, modeluje se pomoću njegovih misli i poprima uređenu formu. Na isti način radio-prijemnik pretvara struju u signal koji prenosi informaciju. Kada se informaciono uredi, čovekova energija „osvetjava“ odgovarajući sektor prostranstva varijanti. U rezultatu svega, metafizička varijanta dobija svoje realno ova-ploćenje na fizičkoj strani dvostranog ogledala – materijalizaciju misli.

Očigledno, što je veća snaga zračenja, efikasniji je proces materijalizacije. Kao što vam je poznato iz prethodnog poglavlja, realizacija misli se ne dešava trenutno, jer bi u suprotnom naš život ličio na kompjutersku igricu u svetu u kome vlada potpuni haos. Da bi se formirao odraz, potrebna je jasna slika nastala u jedinstvu duše i razuma, ili dugotrajna usredsređenost pažnje. Možda će nekada izmisliti „materijalizator“ prostranstva varijanti. Naravno, ako Bog to dozvoli. Veštačka inteligencija je i danas ostala nešto što je nedostižno a verovatno je tako i bolje jer ne znamo u šta bi se preokrenula. Za nas je važno to da smo sposobni da svoju maštu pretvaramo u stvarnost.

Visoka energija ne podrazumeva primenu sile. Da bismo efikasnije oblikovali sloj svog sveta, potrebno je da osetimo jedinstvo, pa čak i poistovećenost s njim. Potrebno je na drugačiji način da pogledamo na stvarnost koja nas okružuje: *ja upravljam svojom stvarnošću kao što upravljam svojim telom*. Neka vaš ulazak u stvarnost bude u istovetnom vremenskom režimu – ne čekajte momentalne promene, već ostanite smireni, strpljivi i usmereni prema cilju.

Telom možete lako da upravljate – to je za vas nešto uobičajeno. Ali postoje osobe koje su zbog određenih bolesti izgubili tu sposobnost. Telo može da pravi nekontrolisane pokrete ili da bude paralizovano i da ne sluša nameru. Kada ste zbumjeni, telo vam takođe nije potpuno poslušno. Na primer, okovana i sramežljiva osoba može rukama da izvodi nekontrolisane pokrete. Kod nje ne postoji jedinstvo duše, razuma i tela.

Daleko teže dolazi do uspostavljanja odnosa između čoveka i sloja njegovog sveta. Čovek se oseća izolovanim od stvarnosti koja ga okružuje. Sloj kao da se nalazi negde spolja

– nekontrolisano se kreće i čini nam se da na njega ne možemo da utičemo. *Ali samo ukoliko osetimo jedinstvo sa svojim svetom, ovладаћемо sposobnošću da njime upravljamo isto kao i sopstvenim telom.*

Ta sposobnost je u nama potpuno atrofirala, ali možemo je obnoviti. Za to je neophodno da naviknemo sebe da stalno obraćamo pažnju na ambijent oko sebe, da se osetimo delom ovog sveta, potražimo veze koje nas spajaju s njim. Drugim rečima, da budemo zasebna čestica sveta i da se istovremeno u njemu rastvorimo.

Neću kriti da je to težak zadatak, koji ne možemo da naučimo. Čovek može da postigne jedinstvo sa svetom samo kroz svoje svakodnevno iskustvo. Taj put može da bude dugačak. Zato, za one koje ne privlači zahtevna praksa duhovnog usavršavanja, dostupne su jednostavne i prihvatljive instrukcije.

Evo u čemu je reč: *ono što želite, ne dobijate uvek istog trenutka.* Ali zasigurno dobijate samo ono na šta je usmerena vaša namera. Na primer, ako želite mišićnu masu, pažnja treba da vam bude usmerena na slajd u kome vam mišići osnažuju. Ako je potrebno da smršate, sve misli treba da vam budu usredsređene na to kako vam telo postaje sve vitkije. Ako vam je cilj da uvećate energiju namere, treba da se koncentrišete na ener-get-ske potoke i telesni omotač. Ali ako vam namera nigde nije usmerena, ništa nećete ni postići.

Ako budete besciljno praktikovali vežbe, samo ćete beskorisno trošiti vreme i snagu. Kada pažnja nije usmerena na cilj, već na napor, troši se isključivo fiziološka energija. Jer, napor je put do cilja, sredstvo njegovog postizanja. Na taj način ćete se sve vreme nalaziti na putu s obzirom na to da ogledalo odražava samo ono što se sadrži na slici.

Deca imaju energiju u izobilju, ali je ona nekontrolisana i beskorisno se rasipa. Na isti način, ako svoju energiju namere dovedete do visokog stepena, ali joj ne date precizno usmerenje, ona će biti beskorisna. Obična svetiljka može da osvetli sa-mo bliži prostor, dok se usko usmeren laserski zrak proteže kilometrima daleko. Zato, ako želite da vaša energija deluje, morate da je precizno usmerite ka cilju.

Usmerenost prema postizanju cilja kanališe energiju u strogo određenom pravcu. Potrebna je koncentracija – ne naprezanje, već usredsređenost. Najčešće „mašina za mlevenje misli“ radi sama od sebe. Ideje nekontrolisano nastaju i nestaju, misli skaču s jedne teme na drugu. Razum „klati nožicama“ kao beba. Da bismo upravljali stvarnošću, potrebno

je da se trudimo da kontrolišemo svoje misli. U početku je to donekle naporno, ali kasnije ulazi u naviku.

Da biste stekli tu naviku, biće dovoljno da se pridržavate jednog prostog pravila: *navikavajte sebe da razmišljate o ono-me čime se bavite u datom trenutku*. Ništa ne radite tek tako, nesvesno, plivajući u amorfnom žeetu nekontrolisanih misli. Objavite deklaraciju namere. To ne znači da morate stalno da budete u potpunoj pripravnosti. Pustite da vam misli odlutaju koliko god bilo, ali činite to s namerom, po principu: ako moj um luta, to je samo zato što mu ja dopuštам. Isto tako se vraćajte u usredsređeno stanje kada je to potrebno.

Generalno, suština je u tome što slika vaših misli najvećim delom sadrži prizor koji biste želeli da vidite u odrazu dvostranog ogledala. Na taj način, da bi se cilj postigao, nije obavezno da se nalazite u idealnom stanju organskog jedinstva sa svetom, već da nameru sistematski usredsredite na ciljni slajd. Upravljujući tokom svojih misli, stvarnost potčinjavate svojoj volji.

Nije bitno što misli i dela ispadaju van kontrole. Osnovni zadatak je da naviknete da ih vraćate u korito ciljnog slajda. Kad se, po navici, vaše misli budu iznova vraćale ka cilju, slajd će vam postati stalni pratilac – njegova slika će se uvek nalaziti u pozadini, u kontekstu svega što vam se događa. U tom slučaju ni-je potrebno da sumnjate – slika će biti oblikovana i ogledalo sveta će je zasigurno odraziti u stvarnosti.

Čišćenje sveta

Svaki čovek ima zaseban sloj sveta. Možemo reći da je reflektujuća površina dvostranog ogledala višeslojna. Svako živo biće rođenjem dobija na raspolaganje svoje ogledalo. Od misli i namera pojedinac stvara sliku koja u svom odrazu formira zasebnu stvarnost. Veliki broj svih stvarnosti se oslanjaju jedna na drugu, stvarajući ono što vidimo u materijalnoj realnosti.

Kada je reč o čoveku, sloj njegovog sveta je prostranstvo postojanja, odnosno sve ono što ga okružuje. Individualna stvarnost se oblikuje na dva načina – fizički i metafizički. Drugim rečima, čovek stvara svoj svet ličnim postupcima i mislima. Teško je proceniti koji od tih aspekata više utiče na stvarnost. Najverovatnije, mentalne forme ovde igraju odlučujuću ulogu budući da stvaraju značajan deo materijalnih problema s kojima je čovek prinuđen da se bori najveći deo svog vremena. Kao što shvatate, Transurfing se isključivo bavi metafizičkim aspektom.

Svaki čovek živi u određenoj sredini, okružuje ga mnoštvo ljudi i materijalnih objekata. Kako iz ovog mešovitog okruženja izdvojiti posebnu sferu postojanja? Vrlo jednostavno. Ako odbacimo sve materijalno, ostaće samo jedna osnovna suština koja nas prvenstveno zanima: kako se stvari odvijaju? Dobro ili loše? Okruženje može biti bogato i siromašno, prijateljsko i agresivno, prijatno i ne baš, ali nije to važno. Važno je koliko je čovek srećan u tim uslovima, da li dobija sve ono ka čemu teži, da li su okolnosti dobre. Upravo ta osobina sloja – njegova nijansa, presudno utiče na sve što se događa u materijalnoj stvarnosti.

Sloj sveta može da bude obojen u svetle, ali isto tako i u mračne tonove. Sve zavisi od toga na koji način čovek formira sliku svojih misli – što je ona negativnija, mračnija je i stvarnost. I što stvari lošije idu, više se nagomilava zlobe, što po lan-cu povratne sprege još jače potamnjuje sloj. Iz svega toga pro-izilazi da treba da vodimo računa o čistoći svoje odvojene stvarnosti, isto kao što vodimo i o telu.

Sve negativne misli treba odlučno i snažno odbacivati što dalje, da ne bi trovale vaš svet. Što dalje! Isto tako treba iz kuće iznositi smeće i uklanjati prljavštinu. Treba se

osloboditi od svih mogućih starudija. U suprotnom, ma koliko se trudili, sve će nam ići vrlo loše.

Međutim, postoji starudija koju nećemo tako lako izbaciti iz svog sveta. To su pre svega osećaj krivice, zatim kompleks ma-nje vrednosti, sumnje, nemiri, strahovi, nezadovoljstvo, mrž-nja i najcrnja očekivanja. Oni su kao boljke kojih bismo se rado izbavili, samo kad bismo mogli. Znači, lećićemo ih. Sredstva postoje.

Zamislite sledeću sliku: čovek i njegov svet čarobnim autobusom putuju ka mestu gde se mašta pretvara u stvarnost.

– Vidiš, dragi moj – idemo po tvoju igračku.

– Da, svete, to je sjajno!

Radosno putovanje mnogo obećava. Sve je predivno, baš ništa ne nedostaje! Ali nemirni razum na to nije navikao, stalno se osvrće tražeći probleme. Jer, nemoguće je da sve bude u najboljem redu!

– Hej, stani. Eno tamo, čini mi se da vidim pravednike koji me osuđuju. Trebalo bi i njima ponuditi prevoz da bih ublažio grižu savest.

– Ma ne, dragi moj, izbaci tu glupost iz glave!

– Treba–treba, inače neću imati mira.

Autobus se zaustavlja i u njega ulaze ljudi ljugavi subjekti koji počinju da iznose neke svoje pridike i zahteve.

– Mi smo tvoje sudije!

Šta da se radi, idemo dalje. Sve u svemu nije sve tako loše, ali čovek se opet „češka“.

– Pogledaj – obraća se svetu – one predivne ljudi. Hajde da ih povezemo, to su ljudi na koje mogu da se ugledam.

– Dragi, imaj milosti. Šta će nam toliki saputnici?

Pokušaji sveta da se suprotstavi su sve slabašniji, ali je na to prisiljen i autobus se puni arogantnim osobama koje vam na sve načine stavljaju do znanja kako im niste dorasli.

– Mi smo ideal o kome sanjaš!

A na putu već stopiraju Strah, Uznemirenost, Sumnja i Najgora očekivanja.

Naravno, čovek pokušava da bude razborit:

– Možda će nam ovi mudri saputnici pokazati pravi put i zaštititi nas od pogrešnih koraka?

– Kako god želiš, dragi moj – slaže se svet i pušta u autobus bučnu gomilu.

– Mi smo tvoj zdrav razum! – izjavljuju oni i svojim zdravorazumskim uzdisajima putovanje pretvaraju u pravi pakao. Povrh svega, put im blokiraju Nezadovoljstvo, Osuđivanje i Mržnja. Čovek nikako ne želi da se s njima susretne, ali svet je već navikao da prihvata one na koje razum obraća pažnju.

– Mi smo tvoja noćna mora! – urlaju ružni tipovi i uz buku provaljuju vrata. Čovek bi rado voleo da se reši nasrtljivih saputnika, ali je prekasno. Autobus je prepun i dalje ne može da ide, da se pomeri s mesta. Manipulatori, idoli od kartona, hysterici, savetnici i preostali ološ su sve pokvarili. Ali ko je kriv? Zašto ih je uopšte trebalo povesti sa sobom?

Najdestruktivnija od sveg tog smeća je krivica – bilo da je svesna ili nesvesna. Ako primetite da vas svet kažnjava ili ponižava, ponaša se kao da vam se ruga, pokušava da vas potčini, znači da su tu svi simptomi bolesti. Odbacite tu infekciju što dalje od sebe. Osećaj krivice je drzak gost u vašem domu koji se zavalio u fotelju, noge podigao na sto i diktira vam svoje uslove. Slobodno ga možete izbaciti napolje ako ste svesni da je to u vašoj moći. Čak i u slučaju da ste zaista za nešto krivi, imate pravo da za oproštaj molite samo jednom.

Osećaj krivice dovodi do kažnjavanja u najrazličitijim oblicima – od sitnih neprijatnosti do krupnih problema. Možete da posečete prst, ali isto tako i da doživite saobraćajnu nesreću. Spoljašnja namera će u scenario neizbežno uključiti neku kaznu. Tako je sazdan šablon čovekovog doživljaja sveta: nakon prestupa, mora da usledi kazna i duša je u tome potpuno saglasna s razumom.

Uz to, osećaj krivice snažno zaoštrava polarizaciju. Zbog toga sile ravnoteže na „krivca“ navlače najrazličitije nesreće. Najgori od svih su manipulatori koji vas obleću kao dosadne muve. Oni su se izvezbali da indukuju osećaj krivice kod svojih „klijenata“. Ako je čovek sklon da na sebe preuzima krivicu, manipulator će učiniti sve da na njega svali još više toga.

Kompleks krivice se usađuje još u detinjstvu. Da bi decu naterali da budu poslušna, odrasli ponekad koriste zabranjene mere. Ako o detetu duže vremena brine tipičan manipulator, u njegovu krhku psihu se trajno ugrađuje svojevrstan mikročip u obliku

podsvesnog osećaja duga ili primoravanja da odradi neku obavezu.

„Isprogramirana“ osoba je osuđena da nosi svoj težak krst i bude marioneta u rukama manipulatora sve dok joj se mikročip nalazi u podsvesti. Ali kako ga iščupati odatle? Krivica ne može lako da se uguši, niti je moguće lako se izbaviti od nje – suviše je duboko utisnuta. Duša i razum su jako dugo živeli sa osećajem da večno i svima nešto duguju. Iz toga se mogu izbaviti samo konkretnim dejstvima.

Potrebno je prestati opravdavati se. Ovde se radi o specifičnom slučaju, kada lečenje bolesti, kao posledice, otklanja njen uzrok. Nije potrebno da ubeđujete sebe kako nikome ništa ne dugujete. Samo posmatrajte svoje svakidašnje postupke, a za to je potrebno da budete svesni. Ako ste ranije imali naviku da se zbog najmanjeg razloga izvinjavate, sada to zamenite drugom navikom: objašnjavajte svoje postupke samo kada je to zaista neophodno.

Ne treba da ubeđujete sebe kako niste ništa dužni. Dopustite da osećaj krivice ostane unutar vas, ali spolja to nemojte pokazivati. Kad manipulatori od vas ne budu dobili plen na koji su navikli, polako će odustati. Za to vreme će duša i razum postepeno da se privikavaju na nov osećaj: *ne opravdavate se, što znači da tako i treba, a samim tim ne postoji ni vaša krivica.* Sve to će dovesti do toga da povoda za „iskupljivanje“ bude sve manje i manje. Dakle, posredstvom lanca povratne sprege, spoljašnja forma će malo-pomalo dovesti u red unutrašnji sadržaj – osećaj krivice će nestati, a nakon njega i odgovarajući problemi.

Postoji još jedna bolest od koje, u većoj ili manjoj meri, pati gotovo svaki čovek – *kompleks niže vrednosti.* S takvim teretom se čovek oseća nedostojnim ili nesposobnim, što se ogleda i u stvarnosti. U prvoj knjizi Transurfinga potanko smo govorili o *unutrašnjoj važnosti*, tj. kakvi se problemi pojavljuju kada se čovek zbog nečega oseća nedovoljno vrednim i po svaku cenu nastoji da uveća svoju važnost. Paradoks je u tome što ovde deluje zakon sličan principu neodređenosti u kvan-tnoj fizici: nečija važnost postaje sve manja u očima drugih što se on više trudi da je naglasi. I obrnuto: osoba koja ne brine o svojoj važnosti nesumnjivo je poseduje.

Težnja da učvrstite svoju poziciju i naglasite svoje vrline je iluzija, trka za odrazom po krugu ogledala. Ali kako da ubedimo sebe da nešto vredimo, kao i da nema potrebe da to

dokazujemo? Ovde postoji još jedan lanac povratne sprege, u skladu s kojom posledica otklanja uzrok. Potrebno je da svesno preusmerite nameru: umesto da se trudite da se dokazujete, potrebno je da potpuno *prekinete sve pokušaje da uvećate svoju važnost*. Ako čovek to ne čini (a poznato vam je da to rade gotovo svi, svako na svoj način), okruženje intuitivno oseća da njegov osećaj važnosti ne zahteva potvrdu. A budući da je tako, prema čoveku počinju da se ophode sa više simpatije i poštovanja. Samim tim, duša i razum postepeno postaju prožeti uverenjem „ja zaista nešto vredim“. Krug ogledala se u određenom trenutku zaustavlja, zatim pravi zaokret i počinje da se kreće nama u susret. Time se uvećava samopoštovanje, a kompleks manje vrednosti nestaje bez traga.

Sumnje, nemiri i strah takođe radikalno kvare sliku sveta. Ne zaboravite da kad se takve misli odraze u ogledalu, u naš svet prodire ono čega zaista treba da se plašimo. Ali najveću šte-tu strahovi nanose postavljenom cilju, jer, kao što vam je poznato iz prethodne knjige, želju pretvaraju u požudu.

Što snažnije gori želja, poput straha od poraza, veća je spoljašnja važnost a manja verovatnoća da će uspeti. Očekivanje propraćeno požudom treba da isključite jer u suprotnom ništa nećete postići. Za postizanje cilja potrebna je namera – ona je oslobođena sumnji i pojavljuje se kad se sa običnog „htenja“ pređe na delovanje.

Da bi se ublažilo to golicavo nestrpljenje, potrebno je da se osigurate, pronađete rezervni put u slučaju neuspela i od samog početka se pomirite s porazom. Međutim, pojavljuje se pitanje: kako unapred prihvatići poraz ako nas muči nestrpljiva žudnja da nešto dobijemo? Uostalom, videćete i sami: kad vam ništa ne bude polazilo za rukom, očajanje, a možda i bes će vas naterati da dignete ruke od očekivanog rezultata.

Od unutrašnje važnosti, odnosno tegobnog osećaja sopstvene važnosti, takođe se možete izbaviti kada vas obuzme očajanje. Ako ne postižete željeni rezultat i vaše ambicije postanu osuđene, osećaj beznađa će vas naterati da dignete ruke od svega i odbacite sopstvenu važnost kao omraženi teret. Odmah će se osetiti lako i slobodno. I sve će se odmah urediti.

Sumnje u uspešnu završnicu onoga što smo zamislili obično se pojavljuju onda kad razum promišlja puteve i sredstva za postizanje cilja. U knjizi „Prostranstvo varijanti“, mnogo se govorilo zašto o tome uopšte ne bi trebalo da razmišljamo. Ne možemo tačno da

znamo na koji će se način sve uređiti. Vaš zadatak je da *usredstvite pažnju ka cilju, kao da je već postignut, i tada će spoljašnja namera, kad za to dode vreme, otvoriti potrebna vrata.*

Sad, kada ste upoznati s pravilima komunikacije s dvostranim ogledalom, ništa više ne treba da vas zabrinjava. Najefikasnije sredstvo protiv sumnji i strahova su *principi ogledala*. Usmerite nameru, pre svega, na održavanje amalgama „moj svet se brine o meni“. Kao drugo, strogo poštujte tri poslednja principa ogledala.

Na primer, želite da upišete fakultet i da uspešno položite prijemni ispit. Pre ispita recite sebi: „Možda će mi pad na ispitu doneti sreću“? A zatim veselo i bezbrižno idite na ispit. To znači da ste pomireni s porazom i da se krećete u skladu s tokom varijanti. Znači, ispunjavate ono što se od vas traži i istovremeno ravnodušno razmišljate o krajnjem rezultatu. Ili, najverovatnije, razmišljate o svakom ishodu kao – uspešnom.

Ne treba da se „pretvarate“ da ne želite da postignite cilj – jer nećete uspeti da obmanete sebe. Ne razmišljate o tome na koji način će cilj biti postignut, niti se fokusirajte na svoj sce-nario. Vaš zadatak je da obavljate posao vizualizacije slajda i da koračate prema cilju. Kontrolu razuma ne treba da usmeravate na scenario, već na poštovanje principa ogledala.

Zašto biste brinuli kada vas, u svakom slučaju, očekuje uspeh? Jer, vi odlučujete kako ćete se postaviti prema svetu – da li će vaš odnos biti pozitivan ili negativan. Svi su navikli da se prema svojim neuspesima postavljaju negativno i zato su primorani da se potčinjavaju pravilima igre u kojoj je, po definiciji, teško postići uspeh. Ali načinite neadekvatan korak: neuspeh proglašite svojim uspehom. Tada ćete uspeti da izadete iz kolektivnog „stroja“ i pobeda će vam biti osigurana.

I ovde je, kao kada su u pitanju osećaj krivice i važnosti, posredi lanac povratne sprege. Kada preusmerite pažnju sa ogledala na sliku i prestanete da jurišate za odrazom, zaustavljate krug ogledala. Nemate potrebu da verujete u uspeh i da ubeđujete sebe. Sve što je potrebno je da preusmerite nameru ka poštovanju principa ogledala. Kada počnu da deluju, primetićete da se u stvarnosti događaju značajne promene. Vaš razum će se uveriti da ogledalo uistinu deluje. Razum će konačno shvatiti da se uspeh ne postiže onako kako je on zamišljaо. Duša i razum će se uspokojiti, strah i sumnje će nestati, a krug ogledala će vam krenuti u susret.

Preostalo smeće koje treba da izbacite iz svoga sveta su *osuđivanje, nezadovoljstvo, mržnju i najgora očekivanja*. Što se tiče prvog, potrebno je da raščistite jednu stvar sa sobom: kritikovanje bilo koga, čak i opravdano, krajnje je škodljivo. To je vrlo nezahvalna rada. Sile ravnoteže će, u cilju uspostavljanja ravnoteže između dobrog i lošeg, učiniti sve da na optuženičku klupu postave samog tužioca. Uzrok i povod će se uvek pronaći. Dakle, najbolje je da svaka osuđivanja za vas budu tabu tema.

Što se tiče drugih negativnih odnosa može se reći samo jedno: igrajući predstavu pod nazivom: „Ne odgovara mi moj svet, ne dopada mi se moj život“, oblikujete i podržavate upravo takvu stvarnost. Uvek se setite da stojite ispred ogledala. Amalgam i poslednja tri principa ogledala pomoći će vam da preoblikujete sloj svog sveta u prijatan kutak. Više na ovu temu nema šta da se doda.

I poslednje: recimo da se sad osećate jako loše, toliko da jednostavno nemate snage da naterate sebe da sledite bilo kakve principe. Odakle početi, kako popraviti stvarnost?

Događa se da nam život postane potpuno nepodnošljiv. Isto kao kad se alkoholičar otrezni i oko sebe vidi mračnu i neprijatnu stvarnost. Kao ilustraciju, uzmimo karakterističan primer kad nakon vesele zabave nastupi sumorno jutro, a predстоji vam odlazak na posao. Nakon proslava, na poslu se mogu očekivati samo problemi. Razumljivo je zašto ljudi ne mogu da se uključe u radni ritam, ali slične stvari se događaju i s tehnikom. Prema statističkim podacima, ponedeljkom se pokvari najviše automobila, kompjutera i drugih uređaja. Šta se tad događa sa stvarnošću?

Tu stvarnost oblikuju sami ljudi kad se njihovi slojevi poslažu jedan preko drugog. U toku mamurluka, čovek mora da vraća klatnu „kamatu za pozajmicu“. Kada vam nedostaje slobodna energija, u mentalnoj slici dominira negativnost. Zbog toga nastaje nervozna atmosfera i posao vam nikako ne ide od ruke. U skladu s tim reaguje i ogledalo, što uzrokuje izobličenje stvarnosti. Ako u kući počinju da otkazuju aparati, tad u preduzećima sveukupna izobličenost dovodi do još opipljivijih posledica: događaju se nesrećni slučajevi, kvare se mehanizmi, a zahtevna i pogotovo precizna tehnika radi nestabilno.

Radi se o tome da ako se čovek nalazi u depresiji, ili mu je izmenjeno stanje svesti, sloj njegovog sveta biva uvučen u mutne oblasti prostranstva varijanti. Stvarnost kao da biva zamagljena nekim velom. Ceo okolni ambijent je i dalje pređašnji, kao i uslovi, pa čak i

vreme može da bude predivno, ali u vazduhu se ipak oseća nešto teskobno. Ako tokom takvih dana niste primećivali nijanse stvarnosti, ubuduće ih posmatrajte. Osetiće da vas materijalni svet posmatra neprijateljski hlad-no. Njegov sloj je promenio kvalitet, u smislu „stvari se odvijaju loše“. Ta osobina –mutan veo – veoma utiče na sve ljude, uključujući i tehniku.

Period crnog razdoblja otpočinje ili sa fizičkom bolešću, koja je uslovljena deficitom slobodne energije, ili s negativnim emocijama kada se očekivanja ne ostvaruju. Da ubuduće ne bismo dopustili tmurnoj oblasti da uđe u našu stvarnost, pre svega je potrebno da povećamo energiju. Kad ona dostigne ne-ophodan nivo, uzrujanost će prestati. I, naravno, treba da radi-mo sve ono o čemu smo već govorili – održavamo sloj svoga sveta u čistoći.

Međutim, ako ste baš sad u depresivnom stanju, potrebno je da prvo ispravite stvarnost – izvučete sloj svoga sveta iz tamnog oblaka u čistu zonu prostranstva varijanti. Kako to učiniti?

Postoji jedan recept koji je jednostavan kao i sve što je genijalno. Kako umiriti dete koje plače? Nagovaranje vam neće biti od pomoći. Treba da se pozabavite njime, ispoljite brigu, učešće, da mu pružite pažnju. Dakle, u trenucima kada vam je loše, u vama plače dete. Pobrinite se za njega. Bez obzira na to što mnogi među nama deluju ozbiljno, kruto i strogo – svi smo u suštini deca. „Provozajte se na vrtešci“, što znači – bavite se onim što vam se najviše dopada. Za ispravljanje stvarnosti odvojite specijalan „tajm-aut“, kada ćete se samo odmarati, ne razmišljajući o problemima; „Ja i moj svet idemo u šetnju“. To vreme je vredno toga, jer sloj treba očistiti – od njega mnogo toga zavisi. Kupite omiljenu poslasticu: „Jedi, jedi, dragi moj, okrepi se“. Posvetite ceo dan sebi i svojim zadovoljstvima. Poklonite pažnju sebi, nežno se smestite u postelju: „Spavaj, dragi moj, tvoj svet će se o svemu pobrinuti“.

Baš tako. Sledećeg dana, ako ne budete lenji da praktikujete principe ogledala, osetiće kako stvarnost oko vas poprima sve toplije i prijatnije nijanse – sloj napušta mutnu zonu.

Ako budete pronicljivi, iznenadićete se koliko je sve to stvarno. Materijalni svet koji se ranije činio tako inertan, bukvalno vam se pred očima gipko transformiše. Teskobna atmosfera jenjava, zaustavljeni sat ponovo počinje da otkucava, ljudi prema vama počinju da se ophode sa više simpatije. Ovo džinovsko dvostrano ogledalo deluje naprsto

zaprepašćujuće. Stvarnost se neprimetno kreće u prostranstvu varijanti, poput kazaljke minutare – ali se ipak kreće!

Na taj način se odvija „kozmetička popravka“ stvarnosti. Ali to ni približno nije sve. Ne želite generalni remont? Setite se kako je bilo u mladosti – sve boje su vam se činile jarke i radosne, život je bio predivan i prepun nade. Osećali ste se dobro jer su vaš sloj i telo odisali čistoćom. Svet je brinuo o vama; istina, to niste posebno cenili, ali niste imali ni neke naročite zamerke. Međutim, vremenom su vam misli sve više bile ispunjene zamerkama i negativnostima. Na kraju su nijanse sloja izbledele, a život vam je ušao u razdoblje kada je često običaj da se kaže: „Eh, kako je bilo nekad!...“

Ovaj efekat je u prvoj knjizi Transurfinga opisan kao „generacijska promena“. Vreme munjevito leti. Sve kao da je bilo juče, a opet tako davno. Godine uporno i nepovratno uzimaju svoj danak. Nade su izbledele, a svet oronuo. Da li se igranka zaista bliži kraju?

Ne. Još uvek je sve moguće vratiti. I pređašnje boje, i svežinu osećaja, i ushićenost nadanja. Ako se budete pridržavali principa ogledala, predstoji vam susret s neverovatnim fenomenom: *sloj sveta će povratiti nekadašnju svežinu*. Kad vam pođe za rukom da u sebi razmrsite pitanje generacijskih promena, u punoj meri ćete osetiti šta znači upravljati stvarnošću.

Korekcija ogledala

U svim vremenima čovek je stvarao najrazličitije modele upravljanja stvarnošću – od crteža uklesanih u stene, do složenih uređaja i mehanizama. Sve te modele objedinjuje zajednička crta – oni se potčinjavaju čovekovoj unutrašnjoj nameri.

Unutrašnja namera, budući da je produkt čistog razuma, deluje pravolinijski, po principu „na koju stranu se osvrnem, tamo ću se i zaputiti“. Čovek je sposoban da svojoj volji podredi samo onaj deo stvarnosti koju je učinio atributom svoje igre. Na primer, možemo da upravljamo jednim delom rečnog toka i da pritom dobijamo energiju. Međutim, reka kao i ranije osta-je nezavisan deo stvarnosti kojom ne možemo da upravljamo.

Magarence možemo da pomerimo s mesta pomoću unutrašnje namere, koristeći direktnu snagu, ali ga ne možemo nagovoriti da uradi ono što ne želi. Nezavisna stvarnost može da se podredi samo spoljašnjoj nameri koja nastaje u jedinstvu duše i razuma.

Čoveku stoje na raspolaganju dva načina za upravljanje stvarnošću. Prvi način je da objekte okruženja pretvori u attribute i tada će se oni potčiniti unutrašnjoj nameri. Drugi način je da koristi spoljašnju nameru i živi u jedinstvu s prirodom. To su dva principijelno suprotstavljeni puta razvoja civilizacije.

Naše društvo se razvija u skladu s prvim načinom koji je najneefikasniji, a takođe je poguban po planetu i samog čoveka. Nemoguće je ukrotiti celokupnu prirodu i zato se čovek nalazi u stanju stalne borbe sa sredinom koja ga okružuje. Naizmenično je zagađuje ili pokušava da je štiti – generalno, sve se odvija po jednom istom principu: teži da sve pretvori u svoje attribute kako bi ih podredio unutrašnjoj nameri.

Nepripitomljena stvarnost egzistira nezavisno i ponaša se kao ogledalo u kome se odražava čovekov odnos prema stvarnosti koja ga okružuje. Ali to ogledalo je neobično.

Prepostavimo da je čoveku potrebno da se odraz u ogledalu okreće nadesno. Delujući u okvirima unutrašnje namere, on pokušava da preokrene samo odraz. Na kraju se stvara suvišni potencijal i sile ravnoteže preokreće odraz na suprotnu stranu. Svet se ne pokorava zato što se iskrivilo ogledalo.

Ogledalo sveta se iskriviljuje polarizacijom. Kao što znate, polarizacija se pojavljuje

iz dva razloga. Prvi je odnos zavisnosti koji se temelji na upoređivanju, sravnjivanju ili određenim uslovima. Na primer: „Dobar sam zato što si ti loš“ ili „Dobar si ako priznaš moju nadmoć“.

Drugi razlog nastanka polarizacije se može definisati kao „zavrtanje matice“. Kad čovek pokušava da svojom unutrašnjom namerom izvrši pritisak na odraz, ne postiže ništa. On misli da treba još jače da pritisne i da sa prilupom revnošću istrajava na svome.

Sile ravnoteže otklanjaju polarizaciju pomoću sudara suprotnosti. Na kraju čovek postiže rezultat koji je potpuno suprotan pravcu unutrašnje namere.

Ogledalo može da se ispravi ukoliko otklonimo polarizaciju. To se radi vrlo prosto, slično kao što se ispravlja točak na biciklu. Iskrivljenost nastaje tamo gde su žbice previše zategnute. Ako se svet ne pokorava, već se ponaša „kao u inat“, treba shvatiti čime je izazvana polarizacija i olabaviti odgovarajući potencijal.

Da bismo to shvatili, pomoći će nam *Indigo deca*, jer su ona vrlo osetljiva na suvišne potencijale. Karakteristične osobine Indigo dece su: svesnost, težnja ka nezavisnosti, intuicija, individualnost. Svi ovi kvaliteti se ispoljavaju kao njihova reakcija na pokušaje okoline da ih ubaci u kalup okoštale društvene strukture.

Svaka čelija strukture, u tom smislu i porodica, nastoji da uredi ponašanje dece i podredi ih kontroli. U određenoj meri je to zaista potrebno, Ali ne do takvog stepena da dete pokušavaju da pretvore u atribut svoje igre u kojoj vlada pravilo „Radićeš kako ja hoću“.

Očigledno je da takav primitivan pristup stvara polarizaciju. Deca postaju nekontrolisana, poput lista koji je zahvatio vetar sila ravnoteže. Nezadovoljni i slaboumni roditelji po običaju čine sve što je u njihovoј moći, odnosno zatežu disciplinske matice. Deca se nakon toga još više „raspojasavaju“, ili se slamaju i pretvaraju u attribute, odnosno elemente strukture u čijim je životima „sve ispravno, ali ne postoji ništa lepo“.

Naravno, svom detetu niko ne bi poželeo sudbinu otpadnika. Ali i sudbina običnog vijka je takođe nezavidna. Mnogi su u stanju da priznaju da je u njihovom životu sve bilo „ispravno, ali ništa lepo“, ili „ništa lepo a sve pogrešno“. Svaki roditelj želi da njegovom detetu bude drugačije i zato sve snažnije navaljuje na polarizaciju, istrajavajući u svom neznanju.

Kompletna unutrašnja namera vaspitača-neznalice svodi se na jednu idiotsku

formulu: „Iz sve snage (iz sve svoje glupe moći) želim ti samo najbolje i zato ćeš da radiš onako kako ja hoću“.

Međutim, svi problemi u vaspitanju se efikasno rešavaju ako se odrekнемo ograničene unutrašnje namere i promislimo šta je moglo da posluži kao razlog iskrivljavanja ogledala.

Kao prvo, potrebno je da odredimo gde se nalaze suprotni polovi polarizacije. Ako su s jedne strane žbice previše zategnute, s druge strane ih treba olabaviti. Težnja za nezavisnošću i svojevoljnošću Indigo dece označava „labavljenje žbica“. Čime su žbice suviše zategnute sa suprotne strane? Pritiskom okoline koja nastoji da decu potčini svojoj volji.

Proizilazi da pokušaj uređenosti uzrokuje još veći nered. Šta će se desiti ako nastavimo da zatežemo maticu? Žbice će dodatno olabaviti i na kraju nešto može i da pukne.

Da bi se smanjila polarizacija, očigledno je potrebno olabaviti previše zategnute žbice. Kako to učiniti? Red treba rasteretiti dozom razumnog nereda. Za to postoje mnogi načini: skakati po krevetu, gađati se jastucima, ispuštati prodorne krike ili neartikulisane zvukove, gurati se, trčati „četvoronoške“. Uostalom, smislite neke nestasluke.

Takođe, možete iz „zasede“ da napadnete drugog člana porodice ili učinite neki drugi bezobrazluk. Za stolom je preporučljivo međusobno se mazati džemom ako pri ruci nemate tor-te. Ili, recimo, ako u letnjem periodu, pored neke vodene po-vršine postoji blatnjava bara, to će biti pun pogodak i onda znate šta treba da učinite.

Uopšte, što je više takvih „razumnih“ gluposti, dete će biti poslušnije. Razlog takvih paradoksa trebalo bi da vam bude razumljiv.

Red se takođe odlično narušava pomoću engleskog humora, kada se ozbiljnost dovodi do idiotizma. Generalno, radost, isto kao i dosada, stanje su duše. Već smo govorili o tome kako dosada sama po sebi ne postoji, već postoji nepresušna potreba za upravljanjem stvarnošću. Ta potreba je neodeljiva osobina duše.

Zašto je duši potrebna zabava? Pa, verovatno zato što joj prija kad se oseća veselo. A zašto je to dobro? Zato što humor i veselje *smanjuju osećaj važnosti*. Upravljanje stvarnošću je nemoguće ukoliko postoji suvišni potencijali koji blokiraju energiju namere i iskrivljuju ogledalo sveta.

Jer, ako čoveka izlože ponižavanjima, a uz to ga i vežu, zar njegovom telu neće biti neprijatno? Istu takvu nelagodnost oseća duša, uklještena među suvišne potencijale, a oni uvek po-stoje, u manjoj ili većoj meri. Nemirni razum stalno „zavrće“ ruke duši.

Kad veselje ublaži napetost, duša dobija slobodu. Zato je dobro kad je veselo – to je osećaj duševne prijatnosti, koji je isto toliko realan kao i bilo koji fizički.

Ali, u principu, korekcija ogledala može da se obavlja i bez humora. Ako vam je priroda takva da vam ne leže vesele i nestasne budalaštine, razmislite na koji način možete da otpustite kormilo kontrole.

Prisilu, tamo gde je neizbežna, treba razvodniti slobodom izbo-ra. Na primer: „Da li ćeš oprati sudove ili otići u prodavnicu?“ Čak se i disciplina, kad se zasniva na svesnoj neophodnosti, pretvara u slobodno ispoljavanje volje.

Kad odrasla osoba diktira pravilo „ne može i tačka“, potkrepljeno argumentom „zašto-zato“, onda to uopšte nije u pitanju odrasla osoba, već glupo dete, koje je dobilo vlast. Zar nije bolje razgovarati i oblikovati situaciju po principu „šta će se dogoditi, ako...?“

Prisila izobličava ogledalo, a zatim donosi suprotan rezultat. Da biste otklonili polarizaciju, potrebno je da preispitate svoju politiku i pređete sa demonstracije vlasti na sticanje poštovanja, a autoritativnost zamenite odnosom koji uliva poverenje.

Umesto prisile, dete je bolje motivisati da sâmo poželi da uradi ono što se od nje-ga traži. Za to je potrebno smisliti na-čin da se opterećujuća obaveza pretvori u uvećanje osećaja detetove važnosti. Potvrđivanje i jačanje osećaja sopstvene važnosti se nalazi u osnovi motivacije svih ljudi, a naročito dece. Za komunikaciju s decom najprikladniji su principi Frejlinga, koji su opisani u trećoj knjizi Transurfinga „*Napred u prošlost*“.

Predispozicija ka intuiciji je još jedan kvalitet koji treba na svaki način razvijati. Kod Indigo dece dominira desna moždana hemisfera. Naš obrazovni sistem koristi „levohemisfernii“ pristup, koji nema za cilj razvoj sposobnosti i navika. Sistem prisiljava decu da uče lekcije i da pravilno potvrđuju stečena znanja. Namera nije usmerena na sticanje znanja, već na njihovu ispravnu potvrdu.

Kod takvog pristupa, najvećim delom je angažovana leva hemisfera, i to u pasivnom režimu. Nastojanje da se glava napuni informacijama, stvara jednoobraznu reakciju: „Ne želim!“ Znanja stečena na takav način su beskorisna – mogu samo kratko

vreme da se zadrže u pamćenju u pasivnom obliku, slično robi na lageru, i vrlo brzo postaju neupotrebljiva zato što se zaboravljaju.

Međutim, novonastala situacija sa obrazovanjem može se vrlo lako ispraviti. Za to je potrebno da se namera onog koji podučava preusmeri na drugu stranu.

Kao prvo, potrebno je iz korena promeniti metod obučavanja: *ne treba naučiti, već praktično uraditi*. U tom slučaju će mozak raditi pravilno – kao stvaralac, a ne kao magacinski prostor.

Kao drugo, treba promeniti cilj obučavanja: *ne stavljati naglasak na potvrđivanje stečenih znanja, već na učenje drugih*. Da, baš tako. Postoje posebne škole u kojima se deca bukvalno međusobno podučavaju, odnosno naizmenično preuzimaju uloge učenika i učitelja. Oni koji pohađaju takve škole izvanredno usvajaju komplikovane programe u rekordno kratkom vremenu. I sve to zahvaljujući činjenici da je namera postala aktivna.

Uzgred, takve škole se mogu izbrojati na prste jedne ruke i veoma je teško upisati decu u njih. Reklo bi se: zašto se taj napredni metod, koji je potvrdio svoju stoprocentnu efikasnost, ne uvede u sve škole? Ne sme, ni u kom slučaju!

Stvar je u tome što mehanizmu to ne ide u prilog – njemu nisu potrebni talenti niti izuzetne ličnosti, kao ni snažni individualci, već elementi koji ispravno rade. Na taj način je sve pod kontrolom, a obrazovni sistem je čisto savršenstvo! On priprema ispravne elemente i to čini upravo onako kako to zahteva mehanizam – svet klatana.

Međutim, kako to obično biva, i na kamenu može da izraste drvo, kao što i u kandžama sveopštih propisa ponekad izniknu genijalne osobe. Ako ne želite da vam dete bude takav istaknuti pojedinac, vršite na njega pritisak u skladu sa svim sistemskim kanonima. Ali ako svom detetu zaista želite dobro, onda je potrebno da u komunikaciji s njim stalno obraćate pažnju na nivo polarizacije koja iskrivljuje ogledalo i čini dete nekontrolisanim.

Indigo deca (a danas je većina dece takva) poseduju neverovatne osobine, od kojih je najvažnija – individualnost. U sve-tu klatana, deci je veoma teško da odbrane taj kvalitet u sebi. Zbog toga je uvek potrebno da pamtite osnovno pravilo Transurfinga: „Dopustite sebi da budete ono što jeste, ali dopustite i drugome da bude ono što jeste“.

Međutim, ne treba ni da suviše olabavite žbice. U svemu je dobro znati meru. Kako

pronaći tu zlatnu sredinu?

Potrebno je da posmatrate, koristite zdrav razum i primenjujete princip korekcije ogledala, a ne da se slepo držite svog zacrtanog puta. U vašoj moći je da po-mo-gnete deci da postanu izuzetne ličnosti. A strukturi mogu i sami da se priključe; za to nikad nije kasno.

Gospodar stvarnosti

Sve do sada, govorili smo o tome kako pretvoriti život u svestan san a sloj sveta u prijatan kutak. Iako mogu da se osete, principi ogledala ipak meko deluju na stvarnost. Sada ćete se upoznati sa moćnijim tehnikama.

Osnovni instrument Transurfinga je *ciljni slajd* – vizualizacija slike u kojoj je cilj već postignut. Neću ponavljati ono što je već detaljno opisano u drugoj knjizi Transurfinga – „Šum jutarnjih zvezda“. Napomenuću samo osnovne postavke.

Slajd ne treba posmatrati kao običan film. Potrebno je da se nalazite unutar zamišljenih događaja: čime se bavite kada je cilj već postignut, šta osećate, kakvog ste raspoloženja, šta vas okružuje, šta se događa. Nalazeći se u središtu slajda, zamišljate da ste sposobni za sve ono čemu težite. To nije tehnika i nema striktnih pravila. Radite onako kako vam ide od ruke. Princip je jedan: stojite pred ogledalom sveta i u mislima oblikujete sliku koju želite da postignite u stvarnosti.

Ciljni slajd određuje vektor toka varijanti. Ako ga budete sistematski vrteli u mislima, tok događaja i okolnosti će biti usme-reni ka cilju. Na početku puta nije obavezno da imate jasan plan i da znate kako on može da se realizuje. Ne treba da razmišljate o sredstvima. Kada dođe vreme, otvoriće se potrebna vrata – konkretni putevi i mogućnosti – i vi ćete ih videti. Ne treba da postavljate stroge uslove o tome na koji način cilj treba da bu-de dostignut. Vaš zadatak je da se usred-sredite na konačni rezultat.

Osim ciljnog slajda postoji i vizualizacija procesa, koja je takođe opisana u pomenutoj, drugoj knjizi. Kad se nalazite na putu prema cilju, odnosno već znate kako on treba da bude ostvaren i radite sve što je za to potrebno u materijalnom svetu, proces može da bude ubrzan njegovom vizualizacijom. Princip je sledeći: sve mi savršeno ide od ruke, danas sve radim bolje nego juče, a sutra će biti bolje nego da-nas. Može se reći da je to poput veslanja po toku varijanti. Ali ipak je najvažniji smer toka varijanti. Ako u mislima budete imali ciljni slajd, sve okolnosti će biti usmerene ka dostizanju cilja, pa čak i ako vam se to možda i ne učini da je tako.

Slajd možete da vrtite kad god i koliko god želite, ali ako zaista imate nameru da

ostvarite cilj, obavezno bi trebalo da praksi obavljate *najmanje pola sata dnevno*. Za pojačanje efekta vizualizacije postoji nekoliko konkretnih tehnika.

Prva je: *energetski tokovi*. Sektor prostranstva varijanti se materijalizuje pomoću energije koja se, prolazeći kroz čovekovo telo, modulira uz pomoć misli i pretvara u energiju namere. Što je veća snaga odašiljanja, snažniji je i efekat. Snagu možete da povećate ako se usredsredite na energetske tokove. Da biste to postigli zamislite da iz središta tela, negde u nivou stomaka ili solarnog pleksusa, izviru dve suprotne strelice, dugačke pola metra. U mislima ih istovremeno preokrenite tako da prednja gleda nagore, a zadnja nadole. Takvo „obrtanje ključa“ aktivira silazne i uzlazne tokove. Zamislite, a da se pritom ne naprežete, kako se protežu duž kičme u dva suprotna smera – jedan ka nebu, drugi ka zemlji.

Fokusirajući deo pažnje na tokovima, puštajte slajd i vrtite ga na svoje zadovoljstvo. To je najbolje raditi u šetnji, gde nema mnogo prolaznika.

Sledeća tehnika je – *kadar*. Razmislite čime biste voleli da se bavite kada dostignete cilj, tj. šta je ono što je neraskidiv deo ciljnog slajda, njegov bezuslovni atribut? Recimo da sedite u fotelji na ljunjanje pored kamina, stojite za kormilom svoje jahte, sadite ruže u bašti svoje kuće, rukujete se sa partnerima nakon uspešno dogovorenog posla – zamislite bilo koji karakterističan fragment slajda. U mislima vrtite tu sliku nekoliko puta. Ona bi trebalo da tvori određeni integralni utisak – momentalnu kopiju slajda što u sebi sadrži sliku koja je bljesnula i propratni osećaj. Upravo je to kadar. Ako vam je udobnije, možete mu dati neki kratak naziv. Sada je potrebno da ga povremeno uključujete u sećanju, i to samo na tren, bukvalno kao lampu. Radite to kad god poželite, ali se pritom nemojte naročito naprezati. Kadar je samo još jedna nit koja vas povezuje s ciljnim sektorom prostranstva varijanti.

Efikasnost kadra se može povećati pomoću takozvanog *eksplozivnog talasa*. Oblikujte kadar u mislima ili samo sliku koju želite da materijalizujete u stvarnost. Odmah zatim zamislite kako se od vas, na sve strane, brzo raspršuje sfera, kao da bukvalno dolazi do eksplozije vašeg energetskog omotača. Eksplozivni talas se prostire tako daleko koliko možete da zamislite. To možete da učinite nekoliko puta, dok vam ne dosadi. Šta se pritom događa? Stvarate mentalnu sliku i šaljete je u okruženje. Ne sumnjajte: vaša misao neće nestati bez traga i glasa. Samo imajte na umu da ogledalo radi sa zadrškom.

Još jedna tehnika koju navodimo je – *spoljašnja sfera*. Možda nijednom niste uspeli da osetite svoj energetski omotač, te stoga ne možete da osetite ni kako se on širi, poveinujući se vašoj mašti. To je zato što postupate vođeni unutrašnjom namerom. A sad zamislite oko sebe sferu koja vam ne pripada. Zamislite kako vas ona privlači sebi. Osećate kao da bukvalno nešto izvan vas rasteže vaše telo. Otprilike u radijusu od oko pet do sedam metara, nalazi se nevidljivo pročelje. Pokušajte da ga lagano rastežete i stiskate – i on će elastično pružati otpor.

Sada ste jasnije osetili sferu. *To i jeste granica koja vas povezuje sa spoljašnjim svetom*. Unutar sfere je ono što pripada vama, a izvan nje je ono spoljašnje, što vam ne pripada. Istovremeno, sfera vam pripada onoliko koliko osećate da vas ona privlači. Namera se preokrenula: *aktivni princip više nije unutar vas, već izvan*.

Slično tome, pokušavajući da utičete na predmet unutrašnjom namerom, na primer da pomerite olovku snagom vo-lje, ništa nećete postići. Pokušajte da zamislite kako vas sama olovka privlači nevidljivim nitima. Upravo tom sponom ćete moći da je pomerite. Na isti način, ako budete činili napor da svoje telo podignite u vazduh, nećete poleteti.

Zamislite obrnuto: kao da vas ceo svet podiže u vazduh. Možda ćete nešto i postići ako vam podje za rukom da unutrašnju nameru preokrenete u spoljašnju. Smisao je u tome da predete granicu gde će vaša volja „naterati svet da vam se potčinjava“, da se pretvori u „dopustiti mu da sam to uradi“.

Sve to nije jednostavno. Ali za vaše ciljeve uopšte nije ni obavezno. Sasvim je dovoljno da makar osetite postojanje spoljašnjeg omotača. Ulovite taj osećaj, usredosredite na njega deo pažnje i počnite da vrtite ciljni slajd. Sfera će poslužiti kao svojevrsna antena za prenos mentalne energije, što će značajno ojačati dejstvo slajda.

Sledeća tehnika je *postavljanje scenografije*. Potrudite se da sve misli koje vam padaju na pamet svedete pod zajednički imenitelj svog cilja. Obično se misli, čak i proizvoljne, grade u logičkom redosledu, lepe se jedna za drugu. Logični niz završite nekim fragmentom ciljnog slajda. Samo se s vremenom na vreme podsetite šta je vaš konačni cilj. O čemu god razmišljali, čime god se bavili, vraćajte svoju pažnju na cilj. Neka slajd postane pozadinska vinjeta – svaki događaj, svaki blok informacija treba da percipirate u njegovom kontekstu. Tada ćete najefikasnije oblikovati sloj svoga sveta i vaša namera će se

materijalizovati u stvarnosti.

Ambijent koji vas okružuje takođe možete da uskladite sa onim što vas očekuje kad stignete na cilj. Recimo, šetate parkom i u mislima vrtite ciljni slajd kako radite u bašti ispred svoje kuće. Posmatrajte travu i drveće oko sebe kroz prizmu tog slajda. Osetiće da se slika transformiše – scenografija poprima nove nijanse. Može se javiti osećaj kao da se virtuelno nalazite u svojoj bašti. Ovaj efekat se pojavljuje kao posledica preklapanja slajda sa okolnom atmosferom. Deo pažnje je usredsređen na sektor prostranstva varijanti u kome se nalazi vaša buduća bašta, dok oči posmatraju materijalnu stvarnost. Dolazi do svojevrsne transformacije trenutne stvarnosti ka sektoru vašeg cilja. U takvim trenucima je proces materijalizacije slike vaših misli najintenzivniji.

Setite se takođe kako se u detinjstvu, kad ste osećali bezbrižnost i lakoću, svet brinuo o vama. Tada toga niste bili svesni. Jednostavno vam je bilo dobro. Ali vremenom ste postali hiroviti i nezadovoljni zbog čega je svet zahladneo prema vama. Na šta vas asocira taj osećaj spokoja i lagodnosti iz detinjstva? Tu asocijaciju možete da učinite ključem za uvođenje scenografije u kojoj se osećate udobno i zaštićeno. Povremeno se prisećajte ove priyatne i bezbrižne atmosfere i vaš svet će, postepeno, opet postati dobrodušan i udoban.

Poslednja tehnika je namenjena lenjim osobama – *ciljni amalgam*. Osnovni uslov za sprovođenje uspešne vizualizacije je da ne prisiljavate sebe da je sprovodite. Ako u glavi vrtite ciljni slajd ali ne uspevate da obezbedite zadovoljstvo, već radite pod pritiskom, proizvodi se suvišni potencijal. Sile ravnoteže će tada poništiti sav vaš napor. U tom slučaju je bolje da odustanete od takve mukotrpne obaveze i zadatak prebacite na leđa vašeg sveta. Zamolite ga da vas uzme „u naručju“ i pobrine se o tome da vaš izbor bude ostvaren.

Usmerite se na sledeće: sve će se srediti samo od sebe, bez vašeg znanja. Objavom takve namere zadajete komandu vašem svetu, u skladu s kojim događaji treba da se odvijaju tako da vas približe cilju. Ovim ćete olabaviti stisak i dopustiti spoljašnjoj nameri da ostvari cilj. Sada možete da se opustite i konačno priuštite sebi zadovoljstvo da jednostavno uživate u ciljnog slajdu. Više ne morate da radite na njemu – to će učiniti vaš svet. Nalazeći se u njegovom „naručju“, nemojte zaboraviti da mu, s vremena na vreme, pomenete šta očekujete da ćete dobiti od njega. Naravno, nemojte lebdati u oblacima, već na fizičkom planu radite sve što je potrebno za postizanje cilja.

Koju god tehniku koristili, nikad nemojte da zaboravite na to da ne treba da izražavate želju, već odlučnu nameru i da se prema cilju postavite kao prema neminovnom finalu. Ako ne možete da kažete „ja imam“, u krajnjem slučaju recite „nameravam da imam“. Kako biste zaista imali nameru da dobijete svoju porudžbinu, potrebno je da učinite nešto konkretno, što će potvrditi ozbiljnost vaše namere. Na primer, ako ste poželeti da se ujutro probudite u određeno vreme, može se desiti da se uspavate. Ali ako ste navili budilnik, onda ćete se najverovatnije probuditi nekoliko minuta pre zvona.

Smisao je u tome da učvrstite nameru. To ćete učiniti svaki put kad „kucnete u drvo“ ili kažete „pu-pu“, da ne biste nešto urekli. Sva narodna praznoverja, koja uključuju izvođenje nekog rituala, zasnovana su na tom principu. Na primer, da bi uhvatili pticu sreće, ljudi su, u drevna vremena, tražili po-moć od deteline. Kad bi nastupio trenutak sreće, ili opasnosti, trebalo je protrljati neki predmet na kome je nacrtana detelina. Detelinu sa tri lista takođe su smatrali sredstvom koje štiti od zlih sila.

Ovde se ne radi o tome da određena stvar poseduje isključive osobine zbog kojih može da služi kao talisman. Magična sila predmeta se krije u našem odnosu prema njima. Ako je čovek ubeđen da talisman ili ritual mogu da imaju neko magijsko dejstvo, on time učvršćuje nameru. Takođe možete da izmislite lični „ekser“ na koji možete da okačite svoju nameru. Ali to zavisi od vaše dobre volje i raspoloženja. Nije obavezno da izmišljate magijske rituale, ali bi trebalo da preuzmete konkretne korake koji će potvrditi da imate odlučnost. Na primer, ako želite da imate sopstvenu kuću, ponašajte se i postupajte tako kao da se svaki čas pripremate za selidbu; razgledajte oglase i kataloge, u časopisima birajte nameštaj i kućne aparate, interesujte se za sve što je s tim povezano. Učvršćivanje name-re je veoma efikasno sredstvo.

Veliki broj raznovrsnih metoda za osnaživanje slajda ne znači da su neki od njih efikasniji od drugih. Možete da koristite nekoliko tehnika ili da izaberete samo jednu. Kriterijum izbora je sledeći: prednost dajte onoj tehnici koja vam se najviše dopada i koja vam se učini da donosi najbolje rezultate.

Praktikujući tehnike, izbegavajte da upadate u krajnosti tako što ćete demonstrirati preveliku revnost ili bezbrižnost. Pojedini metodičari preporučuju da se vizualizacija izvodi energično i strastveno, dok drugi predlažu da oblikujete misao i pustite je da slobodno leti –

pri čemu nije potrebno ni da je se sećate kako ne biste ometali realizaciju porudžbine. Kao što znate, najoptimalnija je zlatna sredina. Da ne biste razbijali glavu pitanjem gde se ona nalazi, postavite sebi za pravilo sledeći princip: *kako radite, baš tako i treba*.

Sami možete da razradite svoj metod i da ga uspešno koristite. Najvažnije je da se duša i razum slažu u tome da pravilno radite. Svoju stvarnost oblikujete kao odraz u ogledalu, Na vama je da odlučite na koji način ćete stajati ispred ogledala. Sloj svog sveta oblikujte onako kako vam je najudobnije. Šta pod tim podrazumevam?

Kad se bavite vizualizacijom, ne treba da osećate duševnu nelagodnost. Spoljašnja namera nastaje samo u jedinstvu duše i razuma. To jedinstvo ne može da bude dostignuto ako prisiljavate sebe na obavljanje nužnog zadatka. Time ništa nećete postići, nego ćete nepotrebno izgubiti vreme.

Ciljni slajd treba vizualizovati upravo onako kako vam je zgodno, prijatno, komforno, s jednom napomenom: *na slajd ne treba da gledate sa strane, kao što gledate sliku, već treba da živite u njemu, pa makar i virtuelno*. Zamislite sebe unutar slajda, ne izvan njega. Sve ostalo možete da radite onako kako vam se najviše dopada.

Ono što ne treba da radite je da budete preterano revnosni. A ono što treba je da redovno, s vremena na vreme, pričinjavate sebi zadovoljstvo razmišljajući o svom cilju kao da je već dostignut. Jer, dopada li vam se da razmišljate o raznoraznim ishodima koje donosi uspeh? Stoga, radite da vam bude prijatno. Ne pretvarajte tu aktivnost u obavezu. Razmišljajući o prijat-nim stvarima, krećete se prema cilju, i, znajući to, pričinjavate sebi zadovoljstvo. Možete biti sigurni da će vaš cilj, ako ste ostvarili takav „zatvoren, radostan krug“, neizostavno biti postignut.

Redovno praktikovanje je glavni uslov uspeha. Može vam se činiti neverovatnim da je sve tako lako, da ste sposobni da mi-slima oblikujete svoju stvarnost. Da li ste nekad pokušali da bar mesec dana sistematski i svesno usmeravate svoje misli prema cilju? Najverovatnije niste. Navikli ste da ih puštate da lutaju. One se raspršuju kao amorfna masa u prostoru i zato nisu primećeni opipljivi rezultati. Ostvaruju se samo najcrnja očekivanja, odnosno stvari koje vas zabrinjavaju, zbog čega i okupiraju sve vaše misli.

Zamislite ovaku smešnu situaciju: posadili ste drvo jabuke i ozbiljno se nadate da će se njeni plodovi istog trenutka pojaviti. Ali budući da se ništa slično ne događa, gubite

strpljenje i odlazite odmahujući rukom. A drvo bi želesio da vam dovikne: „Pa sačekaj, đavo te odneo!“ Isto se događa i s postavljenim ciljem. Stvarnost se ne može oblikovati samo pomoću želje.

To su osnovne tehnike aktivnog uticaja na stvarnost. Ako ih budete praktikovali, predstoji vam susret s jednom zanimljivom pojmom. Recimo da ste se danas oduševljeno i prilično intenzivno bavili vizualizacijom. Sledеćeg dana ćete primetiti da se u stvarnosti dešava nešto neobično. Na primer, možda ćete sresti nekoliko osoba neobičnog fizičkog izgleda – preterano visoke, čudno odevene, koji izgledaju kao ludaci. Možda ćete primetiti i neobjašnjivu razdražljivost kod ljudi kad dođe do konflikta na praznom mestu. Ili će se dogoditi nešto neobično, kao u snu.

To se objašnjava na sledeći način: sloj vašeg sveta se u uobičajenom stanju kreće u prostranstvu po toku varijanti, odnosno u koritu koje zahteva najmanji utrošak energije. Intenzivna vizualizacija dovodi do toga da korito teži da se zaputi prema cilju najkraćim mogućim putem. Usko usmerena mentalna energija, skreće s puta vašu odvojenu stvarnost i vodi je ka prelaznim oblastima prostranstva varijanti koje se nalaze izvan uobičajenog toka, gde nije sve tako optimalno i usmereno ka cilju. To su tranzitne zone koje se obično susreću u snovima, ali budući da imaju neprirodne scenarije i scenografije, zahtevaju povećanu potrošnju energije i retko se ostvaruju u zbilji.

Energija vaših misli snažno utiče na stvarnost koja se potom deformiše, kao površina vode kad je uzburkana. Krugovi na vodi vas već odavno ne zadivljuju, ali sada vam predstoji da vidite nešto neverovatno – *krugove na stvarnosti*. Sve to ne znači da je pojava koju posmatrate slučajna, da je razdražljivost ljudi u takvim danima povezana s nekakvim magnetnim burama i da subjekte s neobičnim fizičkim izgledom prosto nikad ne srećemo. Neobična stvarnost prodire u sloj vašeg sveta kada on prolazi kroz tranzitne zone. Krugovi se javljaju upravo nakon intenzivnog praktikovanja vizualizacije. Kad to budete imali priliku da vidite, sve ćete shvatiti. Vrlo je upečatljivo.

Na taj način može se uticati na stvarnost snagom manje ili veće siline, u zavisnosti od tehnike koju koristimo. U principu, da biste sloj svog sveta pretvorili u prijatan kutak, sasvim je dovoljan amalgam. Ali ako aktivirate nameru Gospodara, zajedno s navedenim tehnikama, možete postići daleko više.

Radi poređenja, zamislite sliku u kojoj se susreću dva mališana: jednog svet vozi u kolicima, a drugi sam korača držeći za ruku svoj svet. Prvi, kao što to biva kod dece, gordo izjavljuje:

– Moj svet se brine o meni!

Drugi mu odgovara:

– A ja i moj svet idemo po igračku!

Primećujete li u čemu je razlika?

I poslednje što bih želeo da napomenem je sledeće: nekom prilikom sam dobio pismo od jedne čitateljke u kome mi je ona nesvesno formulisala osnovno načelo prakse: „*Nije mi baš jasna tehnika Transurfinga, ali nakon što sam promenila svoj odnos prema životu, u meni se pojavio snažan osećaj da je sve predivno i da će biti još bolje. Da će sve biti onako kako treba*“.

Generalno, možete da zaboravite na bilo kakve tehnike ako uspete da očuvate u sebi takav integralni osećaj. To će biti dovoljno. Integracija namere u skladu s formulom „Sve je odlično i sve ide kako treba“, tvori opštu sliku uspeha, koja se odražava u stvarnosti.

Dakle, vaše mogućnosti su ograničene jedino vašom namerom. Gospodarite svojom stvarnošću!

Koordinacija snova

Od samog početka života, čovek dospeva u određenu okolnost: rođen sam u siromaštvu i ne mogu iz njega da se izbatrgam; prinuđen sam da se zadovoljim onim što mi je dostupno; moram da radim ono što mi je nametnuto. Ovakva situacija hipnotiše i pritiska, te se čovek nalazi pod vlašću sna na javi koji mu se događa. Dok on sanja tu situaciju, ona se sve više potvrđuje u ogledalu sveta. Na taj način čovek potpada pod vlast svoje stvarnosti koju istovremeno podstiče. Siromašni osiromašuju, a bogati se bogate.

Sećate li se razgovora o iluziji dvostranog ogledala iz prethodnog poglavlja?

Upravo fiksacija pažnje na odraz pretvara život u nesvestan san gde ste izloženi na milost i nemilost okolnostima. Stvarnost dominira nad vama sve dok vi, kao začarani, zabrinuto pratite ono što se događa u ogledalu. Na isti način se pažnja fokusira na ekrанизovani film, samo što je u životu ta zaokupljenost daleko dublja. Hipnotisani ste odrazom – on vas bukvalno vuče za sobom po krugu ogledala. Kako svoje postojanje možemo da pretvorimo iz nesvesnog u svestan san kojim možemo da upravljamo?

Potrebno je da shvatite jednu prostu stvar: *u svetu postojite vi i postoji ogledalo*. Sve dok je vaša pažnja usmerena na *odraz*, nalazite se unutar *ogledala*. Sve što se tamo događa, događa se nezavisno od vas. Vaš život liči na kompjutersku igricu u kojoj niste vi onaj koji određuje pravila. Naravno, dopušteno vam je da preuzimate određene pokušaje da delujete na ono što se tamo događa. Ali, lišeni ste najvažnijeg: *nemate mogućnost da izadete iz igre*.

Međutim, drži vas zarobljenog samo jed-no – vaša pažnja. Vi zapravo možete da izadete iz ogledala. Unutar njega je nesvestan san, a izvan – svestan. Stvarnost je istovetna kako sa one, tako i s druge strane – jer je ogledalo dvostrano. Ali tamo, *iza ogledala, ne upravljate vi stvarnošću, već ona upravlja vama*. Tamo ste pod vlašću iluzije da možete da promenite odraz ako ga dotaknete rukom. Ali to je moguće samo s jedne strane, odnosno sa one gde *unutrašnja namera postaje spoljašnja*. Da biste izašli napolje, potrebno je da *preusmerite pažnju sa odraza na sliku*. Postajući svesni da stojite pred ogledalom, postajete spo-sobni da oblikujete stvarnost u skladu sa svojim mislima.

Kada se oslobođite iluzije, potrebno je da, u skladu s petim principom, preusmerite tok misli sa „ne želim“ na „šta želiš?“, sa „ne dopada mi se“ na „dopada mi se“, sa bolesti na zdravlje, sa sredstava na krajnji cilj. Ako pažljivo pogledate, na svakom koraku vam predstoji da se pomirite sa okolnostima i potčinite se stvarima koje vam se čine neizbežnim. Navikli ste da san doživljavate kao nešto pasivno, kakav on jeste. U najboljem slučaju ćete pokušavati da se suprotstavite događajima, da branite svoj scenario, borite se s tokom varijanti. A potrebno je samo da *promenite svoj odnos – sliku pred ogledalom*. Tada ćete prestati da budete zatočenik igre – ona će početi da se odigrava izvan vas i u skladu s vašom voljom. Od običnog piona ćete se pretvoriti u onoga koji baca kockicu.

Ali sada na snagu stupa novo pravilo: ako je s vaše tačke gledišta pala nepovoljna kombinacija kockica, treba da je prihvate i proglašite uspešnom. To pravilo treba da poštujete ako ne želite da se ponovo nađete unutar ogledala. *Nije dovoljno samo da preusmerite tok misli – već i da prebacite kontrolu razuma sa razrade scenarija na njegovu dinamičku korekciju*. Vi ste gospodar svoga sveta sve dok poštujete šesti i sedmi princip ogledala.

Obično se razum protivi ako se dolazeći događaj ne uklapa u njegove predstave. Sada bi sve trebalo da bude obrnuto. Svaki put kad razum ispoljava nezadovoljstvo zbog nepodudaranja sa scenarijem, potrebno je da se trgnete i odlučno prihvate promenu: sve ide kako treba.

Razum nikako ne može da se pomiri sa idejom da na početku puta, kad još ništa nije izvesno, ne treba da brine o sred-stvima. On sebe stalno lovi u mislima na koji način to može da ostvari i premotava najrazličitije negativne varijante. Zaslužuje da mu se kaže: „Budalo, shvati da to nije tvoja briga! Tvoj posao je da usmeriš pažnju na konačni cilj!“

Ljudi sami sprečavaju ostvarenje onoga što su zamislili. Time što zamišljaju želju, a razum uvek unapred sastavlja približan plan razvoja događaja – na taj način je sazdan čovekov način razmišljanja. Ali kada nastupajući događaji nisu u skladu sa scenarijem, stvara se utisak da nam ništa ne ide od ruke. Međutim, sve zapravo ide kako treba! Ali budući da je razum navikao da razmišlja ukalupljeno, on ne želi da unese izmene u svoj scenario, i čovek počinje da postupa tako da na kraju sve pokvari.

U tome se sastoji sav paradoks. Niko ne može tačno da zna na koji način treba da

se razvijaju događaji kako bi porudžbina bila ispunjena. Ali ako čovek ipak istrajava na tome da zna, ishod će biti taj da ništa neće ni postići. Vaši snovi vam se čine teško ostvarivim zato što se nalazite pod uticajem šablonu i vi im jednostavno ne dopuštate da se ostvare. Vaša vrata su zaključana bravom stereotipa.

Oblikujte u mislima željenu sliku – cilj, a zatim samo koračajte u njegovom pravcu. Šta god da se događa, događa se u svrhu ispunjenja vaše porudžbine. Naoružajte se namerom Gospodara: *sve ide kako treba zato što sam ja tako odredio*. U svom svetu ja upravljam kako želim. Više nisam pod uticajem okolnosti, ali i ne pokušavam njima da upravljam. U mislima vrtim ciljni slajd i ne formiram okolnosti, već konačnu sliku sveta u kome nameravam da živim. Nastojanje da utičemo na događaje je rad unutrašnje namere razuma koji pokušava da odbrani svoj scenario. Razum ne može da zna šta ga očekuje na putu do cilja. Okolnosti se formiraju pomoću spoljašnje namere i toka varijanti. Naš zadatak je da postavimo vektor toka, a po kakvom koritu će se on kretati, to nije naša briga.

Zamislite sledeću scenu: probudili ste se u svom snu ogledala i oko vas se nešto događa. Događaji i scenografije su uobičajeni, ali vi sve vidite drugačije, kao da ste se iskobeljali iz bujice događaja i obreli se u centru огромног sferičnog ogledala. Džinovski kaleidoskop se polako okreće oko vas, svetlucajući ograncima stvarnosti. Vi ste deo te stvarnosti i istovremeno postojite zasebno, nezavisno. Na isti način spoznajete svoju „posebnost“ prilikom buđenja u snu i kad shvatate da san zavisi od vas, a ne vi od njega. U ogledalu sna u budnom stanju sve je potpuno isto, s jedinom razlikom što stvarnost ne reaguje tako brzo. Ali potrebno je samo da se naviknete na njenu usporenost i otkrićete nešto neverovatno – stvarnost se plastično menja, prateći sliku vaših misli. Šta sve to znači? Gde ste dospeli?

Našli ste se sa spoljašnje strane ovog sveta – iskoračili ste iz ogledala.

Presuda Gospodara

A sada, dragi čitaoče, upoznati ste sa svim što vam je potrebno za upravljanje stvarnošću. Ne možete da promenite ceo svet, ali zasebna stvarnost vam je na raspolaganju. Kad se oslobobite iluzije dvostranog odraza i nađete se izvan sveta ogledala, pred vama će se otvoriti Večnost koja u sebi krije neograničene mogućnosti. U ovim rečima nema ni trunke patetike. U prostranstvu varijanti se čuvaju tri istinski neprocenjiva poklona: vaša *budućnost*, koju možete da materijalizujete, skriveno *Znanje*, koje može da vas pretvori u genija i još nešto od čega naprosto zastaje dah.

O poslednjem ćete saznati nešto kasnije, a sada ćemo porazgovarati o *Znanju*. Možda vam se čini da su sa odgovorima na vaša pitanja upoznati neki neverovatno uzvišeni umovi i zato tragate za neophodnim informacijama u različitim izvorima, odnosno učite od nekoga. To može da traje beskonačno. Celog života ćete samo to i raditi, tražiti takve, prosvetljene, koji tobiože znaju šta i kako treba raditi. Ali odakle oni sve to znaju? Možda su pročitali mnogo knjiga i zato su postali tako pametni, ili, možda, za razliku od vas, poseduju neki naročit talent? Ni jedno, ni drugo.

Zamislite da ste doleteli na Zemlju s neke daleke planete. Ovde je sve drugačije, nepoznato, neobjašnjivo. Posada se razmilela i svako se uputio na različitu stranu. Na kraju je svako došao do nekog otkrića. Ispostavilo se da se u šumi mogu sakupljati jestive gljive i jagodičasto voće, da se u moru može kupati i loviti riba, a u planinama skijati. Takođe, da na Zemlji žive različita bića – neka su bezazlena, a druga ne bi imala ništa protiv da vas pojedu.

Na isti način čovečanstvo stalno otkriva nešto novo. Potok tih znanja je beskonačan. Ali njih otkrivaju i stvaraju pojedinci, dok ostali s divljenjem posmatraju: kako je taj čovek uspeo da se toga doseti? Najverovatnije zato što je *izabran*. Šta je ono što čoveka čini izabranim?

Njegovi ciljevi i vrata su jedinstven, samo njemu namenjen put. Čim krenete svojim putem, pred vama će se otvoriti sva blaga ovog sveta. I tada će vas drugi ljudi gledati i čuditi se kako ste u tome uspeli. Dakle, sve je više nego jednostavno.

Paradoks se sastoji u tome što je taj jednostavan princip, iako se nalazi na površini,

istovremeno teško shvatiti. Svi ljudi naslućuju da za dostizanje novih, neosvojenih vrhova uspeha treba izaći iz zajedničkog stroja i krenuti svojim putem. Međutim, ipak i dalje uporno koračaju tuđim tragovima, pokušavajući da ponove tuđe iskustvo.

Jednom, kada sam bio dete, roditelji su me prvi put poveli sa sobom u šumu. Otac i majka su tražili gljive i radosno su svoja otkrića saopštavali celoj šumi. Ja nisam uspeo ništa da pronađem i očajno sam se motao među njima, naivno verujući da samo treba da pratim nekog od odraslih i da će mi se sreća odmah osmehnuti – jer, ako oni uspevaju da ih pronađu, znači da znaju kojim putem treba ići. Ali sve je bilo uzalud. I tek onda, kada sam se samostalno uputio na drugu stranu, konačno sam pronašao veliku gljivu. Roditelji su zavriskali od zavisti, a ja sam bio ponosan na sebe – pronalazača.

Tog trenutka sam nešto shvatio, ali ga ipak nisam do kraja osvestio. Posle toga svet mi je više puta pokazivao da ako skrenem sa utabanog puta, koji sledi većina, i krenem svojim putem, mogu pronaći blago. Ali zatim sam ponovo bio nošen zajedničkom strujom, prepuštajući se instinktu stada.

U ovome se jasno vidi razlika između svesnog znanja i informisanosti. Mi možemo da naslućujemo nešto maglovito, ali to nam neće biti od pomoći. Između maglovite predstave i jasno formulisanog znanja stoji ambis. Prvo, za razliku od drugog, nije podesno kao smernica i zato nema praktičnu vrednost. Transurfing po tom pitanju stavlja tačku na sva buduća „i“, tako što nejasna nagađanja pretvara u jasne formulacije – šta i kako treba raditi.

Transurfing objašnjava u kom trenutku možemo prestati da istražujemo staro i sami početi da stvaramo novo. Tačnije, čak ne ni stvarati, već uzeti odande, odakle nastaju sva otkrića i remek-dela – iz Večnosti. Da biste dobili pristup informacijama koje se čuvaju u prostranstvu varijanti, morate da postavite temelje elementarnim znanjima iz oblasti koje vas interesuju. Bez takve početne osnove, ne možete da se naštimumjete na odgovarajući sektor prostranstva varijanti, tj. da se povežete s bankom podataka. Kada usvojite početne informacije, možete da zaboravite na ono što su vas učili. Od tog trenutka ste spremni da sami otkrivate i stvarate nova remek-dela.

Knjige, slike i melodije – sve se to „izvlači“ iz prostranstva varijanti. Samo se treba „zakačiti“ za sektor. Kao kukica za neku melodiju, mogu da posluže dva-tri karakteristična akor-da; za sliku – raspoloženje; za knjige – situacija. Da biste napisali knjigu nije potrebno

da smišljate zaplet – kasnije ćete ga saznati. Ceo zaplet se formira iz situacije ako budete uspeli da pripotomite arogantan razum i dopustite junacima da se sami izvuku iz novonastale situacije. Nema potrebe da bilo šta sastavljate – tamo sve već postoji – samo treba da mirno pratite tok varijanti. Jer, sve što je genijalno je iznenadjuće jednostavno. Tok varijanti upravo i prati takve iznenadjuće jednostavne puteve kojih prosečna osoba nije u stanju ni da se doseti.

Na taj način možete čak da sastavljate kompjuterske programe i usavršavate tehničke uređaje, bez plana, samo se otiskujući od neke polazne tačke. Naravno, u nekim slučajevima ne možete da prođete bez projekta, ali tamo gde je to moguće, makar jednim delom, pratite tok varijanti – dopustite konceptu da samostalno iznikne. Razum, pokušavajući da sve unapred osmisli, gradi komplikovanu konstrukciju, dok tok varijanti uvek nudi najelegantnije i najoptimalnije rešenje. Nakon toga nam preostaje samo da se divimo: kako se sve tako dobro uklopilo, bez pažljivo razrađene šeme?

Zato je bolje da ništa ne sastavljate, već da se bavite rešavanjem zadatka, dosledno se krećući od početka do kraja. Kao polazna tačka u svakom slučaju služi ideja – to je osnovno, a sve drugo će dovršiti tok varijanti. Takođe nije potrebno da smišljate ideju. Odakle će se stvoriti? Odakle i sve drugo. Sve genijalne domišljatosti se nalaze u Večnosti i u razum ulaze posredstvom duše. Zadatak razuma nije da osmišljava ideju, već da je prepozna kad mu se sama „sruči na glavu“. A to će se desiti kad iskoračite iz zajedničkog stroja i krenete sopstvenim putem, povinjući se glasu srca.

Duša ima direktni pristup prostranstvu varijanti, dok razum lovi i tumači maglovita nagađanja i uvide. Za razliku od razuma duša zna, samo joj se treba obratiti. Na ovu, naizgled naivnu, tvrd-nju, možete u potpunosti da se oslo-nite. Prepreka je samo u tome što ovde ponovo nema mesta jasno shvaćenom principu, već mutnoj informisanosti. Navodno se svi slažu s tim da duša sve zna, ali niko tu činjenicu ne uzima za ozbiljno. Svi prolaze mimo, misleći da je to metafora i ne pridaju joj značaj. Zdrav razum razmišlja: „Na-ravno, postoje uvidi, postoji unutrašnji glas, intuicija, ali sve je to klimavo, neshvatljivo, nepouzdano. Moja čelična logika se zasniva na nepobitnim činjenicama“.

Dakle, ako posedujete osnovne informacije iz određene oblasti, duša može da se naštimume na odgovarajuću oblast prostranstva varijanti i da odatle dobije novo Znanje o

kome nigde nećete moći da pročitate. Sami sebi postavite pitanje, formulišite ga jasno i na neko vreme zaboravite. Za nekoliko dana odgovor će vam sam doći. Ako se to ne desi, ponovo, s vremena na vreme, postavite sebi isto pitanje. Odgovor će vam možda doći za nekoliko meseci, ali to će se sigurno dogoditi.

Pitanje je samo da li imate dovoljno odlučnosti da srušite uobičajene stereotipe i izadete iz podređene pozicije opšteprihvaćenih normi – da narušite pravilo klatna. Treba imati hrabrost i iskoristiti svoje pravo na Znanje, a samim tim ćete prestati da tražite odgovore na pitanja u tuđim knjigama. Jednostavno, treba promeniti smer namere: *ne uzimati, već stvarati*. Po čemu se vi razlikujete od autora knjiga koje čitate? Samo po tome što su oni promenili smer namere – prestali su da očekuju i počeli su da stvaraju. Prestali su da idu na povocu priznatih autoriteta i odvažili su se da krenu svojim putem. Iskoristite i vi svoje pravo da budete u pravu.

Sada smo došli do onoga što sam podrazumevao pod trećim poklonom koji vas očekuje u prostranstvu varijanti.

Pokušajte da zamislite kako se oseća čovek u ulozi superzvezde. Obožavaoci vide samo ono što je na površini – sjaj talenta, bljesak slave, bogatstvo. Stvara se utisak da ta osoba nije običan smrtnik već je obdarena nekim izuzetnim kvalitetima. „Zar je tako nešto u stanju da uradi običan čo-vek: da se popne na sam vrh uspeha i zadrži se tamo tako samouvereno, da se niko ne usuđuje da posumnja u njegovu izuzetnost“?

Međutim, za izabranu osobu svi atributi njene slave su obični, čak svakidašnji. Teško da samu sebe ubraja u žitelje Olimpa budući da je kad ostane sama sa sobom, svesna da je jedna od mnogih, ista kao svi. U čemu je razlika? Šta razlikuje devojku iz provincije i zvezdu šou-biznisa, stidljivog studenta i slavnog naučnika, prosečnu i izabranu osobu?

Samo jedan korak. Jedni su se usudili da iskoriste svoje pravo, a drugi još uvek nisu odlučili, štaviše ne veruju da su toga sposobni i dostojni. U svesti stidljivih osoba čući snažno uverenje da izabrani postoje samo zato što su ih izabrali drugi ljudi zbog njihovih izuzetnih kvaliteta. To je zapravo lažan stereotip. *Izabrani su sami sebe izabrali*. I tek nakon toga su upravo zato i drugi obratili pažnju na njih.

Dajte sebi za pravo da budete izabrani. Recite: od ovog trenutka sam izabrao sebe. Imate pravo ne zato što ste toga dostojni i sposobni, već zato što ga jednostavno posedujete.

U prostranstvu varijanti postoji sve, kao i ono što je najvažnije, namenjeno lično vama – odluka na vaše pravo. To je vaša propusnica u Večnost, sankcija na privilegiju da gospodarite svojom stvarnošću.

Ceo život su vas podučavali i nastavljuju da vas uče kakvi treba da budete, kako da postupate, šta treba da pročitate, čemu da težite. Sada dajte sebi zakonito pravo da uvedete sopstvene kanone. Sami odlučite šta je za vas ispravno, a šta nije, budući da sami oblikujete sloj svog sveta. Imate pravo da odredite da li je tačno ono što drugi smatraju pogrešnim, ako to nikome ne nanosi štetu. Koristeći privilegiju da donosite sopstvene odluke, živite u skladu sa svojim uverenjima.

U životu ima koliko ljudi toliko i mišljenja. Jedni tvrde – „crno“, drugi – „belo“. Kome verovati? Ali, prisetite se da je svet ogledalo i da je saglasno sa svakim ko se usuđuje da iznese svoju presudu. Vi, pak, niste ogledalo! Vi ste onaj koji prihvata tuđe presude ili ste Gospodar koji donosi svoje. Stoga, otpada dilema koju istinu treba smatrati jedinom ispravnom, na čiju stranu preći – da li kod „crnih“ ili „belih“. Sada sami možete da odredite svoju istinu: tako sam odredio zato što sam Gospodar svoje stvarnosti. I to će funkcionišati zato što vam je na raspolaganju prostranstvo varijanti i dvostrano ogledalo – sve što vam je neophodno da biste u stvarnosti ostvarili ono što ste zamislili.

Sve je tako jednostavno, zar ne? Uslov je samo jedan: *zaista morate da imate hrabrosti da iskoristite svoje pravo*. Reč je o tome da ako sumnjate ili osećate grižu savest, vaša presuda gubi snagu i vi se iz zakonodavca pretvarate u optuženika. Ako sumnjate, u svakom slučaju ćete postupati pogrešno. Ne radi se o tome koliko ispravno razmišljate i postupate, već o tome koliko ste sigurni u svoju ispravnost. Zato je potrebno da sve to dobro razumete, da naviknete dušu i razum da budu u jedinstvu. Objasnjenje imate, preostaje vam samo da informisanost pretvorite u znanje. Na koji način? Na svom iskustvu. Delujte i uveravajte se.

Jedino što ne treba da dopustite je da se volja Gospodara pretvori u diktat razuma. Odluka ima snagu samo ako su duša i razum u jedinstvu. Onaj ko ne sluša glas svog srca, ne donosi odluke, već pravi greške. Svuda uokolo možemo da sretнемo ljude koji nešto traljavо rade. Na primer, nemaju ni sluh, niti lep glas, ali obožavaju da pevaju. Ponekad susrećemo i očigledno netalentovane osobe koje su ubedene da su zvezde. Međutim, ipak im uspeh ne

pristiže. Zašto njihova odluka nema efekta? Zato što u duši znaju da im zapravo ide jako loše, ali njihov razum ne želi da se s tim pomiri, pa se iz sve snage trudi da dokaže suprotno. Netalentovanost sama po sebi ne postoji – to su samo oni koji se ne bave svojim poslom, već idu tuđom stazom.

Treći poklon daje jako puno prednosti. Pravo da donosite sopstvenu odluku poklanja vam slobodu od represivnih situacija, od svega što vam kvari život i stvara prepreke na putu do cilja. On će vam pomoći da steknete bezbrižnu sigurnost. „Moj svet se brine o meni, a ja imam takvu snagu da dopuštam sebi slabost da prihvatom tu brigu“.

Od trenutka kada ste prihvatili svoje pravo da donosite odluke, šta je za vaš svet dobro ili loše, ispravno ili pogrešno, možete da odbacite bilo kakva prosuđivanja koja vam se nameću iz okruženja, u tom smislu i sam Transurfing. Bitno je samo da ne osećate sumnju, neodlučnost i grižu savesti, kao i da vaša odluka nikome ne pričinjava štetu.

Na kraju, ostalo mi je da kažem i poslednje: *u prostranstvu varijanti postoji sve, i sve ono što dušom i razumom želite je – vaše*. Međutim, treba da znate da na pragu Večnosti stoji Vratar – apsolutni zakon, koji štiti pristup svemu što se tamo nalazi. Taj neumoljivi stražar propušta samo one koji imaju hrabrosti da iskoriste svoje pravo Gospodara. Propusnica je vaša odluka: ja mogu i dostojan sam zato što sam tako odlučio. *Ne želim i ne nadam se, već imam nameru*. Uzmite svoje pravo i Vratar će pred vama širom otvoriti vrata Večnosti.

Rezime

- Nečistoća tela, suvišni potencijali i nerealizovane namere snižavaju energiju.
- Da biste oslobodili energetske resurse, potrebno je da odbacite deo potencijalnih namera ili da pokrenete njihovu realizaciju.
- Da bi energija delovala, potrebna je koncentracija na krajnji cilj.
- Koncentracija nije naprezanje, već usredsređenost.
- Navikavajte sebe da razmišljate o onome što radite u određenom trenutku.
- Potrebno je da sistematski fokusirate pažnju na ciljni slajd.
- Prestanite da se opravdavate.
- Prestanite sa svim pokušajima potvrđivanja svoje važnosti.
- Vežbajte amalgam i poštujte principe ogledala.
- Da biste smanjili polarizaciju potrebno je da olabavite zategnute žbice.

Tehnike upravljanja stvarnošću:

- Ciljni slajd, vizualizacija procesa, energetski tokovi, kadar, eksplozivni talas, spoljašnja sfera, uvođenje scenografije, ciljni amalgam, učvršćivanje namere, integracija.
- Prednost dajte onoj tehnici pomoću koje, prema vašem mišljenju, postižete najviše uspeha.
- Radite onako kako vam je najudobnije.
- Redovna praksa je osnovni uslov uspeha.
- Neophodno je da iskoračite iz ogledala.

- Kad ovladate bazičnim znanjima, promenite pravac name-re sa „uzimati“ na „stvarati“.
- Ne izmišljajte ideju, već naučite da je prepozname.
- Proizilazeći iz polazne tačke, krećite se po toku varijanti.
- Iskoristite svoje pravo da budete u pravu.
- Izadite iz stroja i donesite odluku da ćete iskoristiti pravo Gospodara.
- Tako sam odlučio zato što sam ja Gospodar svoje stvarnosti.

Zaključak

NA OSNOVU MODEL A VARIJANTI, OBJAŠNJENE SU NEKE
PARANORMALNE POJAVE I NEOBIČNI FENOMENI KOJI SE
DEŠAVAJU U PROSTORU I VREMENU

Neobična stvarnost

Kao zaključak, želeo bih da još malo ojačam tle pod nogama razuma. Na žalost, u Transurfingu postoji toliko toga neverovatnog da razumu stalno treba objašnjavati da je sve to zaista stvarno.

Koji god model se nalazio u osnovi Transurfinga, njegovi principi ostaju važeći. Drugim rečima, svi ti principi su invarijantni u odnosu na model. Glavni princip sastoji se u tome da odašiljanje naših misli ne samo indirektno, već i direktno utiče na stvarnost koja nas okružuje. Oficijelna nauka i dalje od-bija da prizna ovu činjenicu, budući da eksperimentalna provera donosi dvosmislene rezultate. Ali i vi i ja naše probleme moramo da rešimo sada, a ne da čekamo da naučnici kažu svoju poslednju reč.

Svi smo navikli na to da se naš svet potčinjava zakonu uzročnosti, gde svaka posledica ima svoj osnov. Pod uzrokom se obično podrazumeva neka vrsta dejstva. Ali stvar je u tome što se veruje da su čovekove misli samo smernica za njegove kasnije postupke, a ne materijalno odašiljanje koje može da utiče na svet oko sebe. Pa ipak, činjenice su vrlo uporna stvar.

Nauka nije mogla u potpunosti da ignoriše neobjašnjive manifestacije delovanja spoljašnje namere. Poznati švajcarski psihijatar Karl Gustav Jung istraživao je fenomene povezane sa interakcijom misli i materijalnom stvarnošću. Analizirao je na stotine neobičnih slučajeva koji su se ispoljavali kao ne-shvatljive podudarnosti, neuslovljene vidljivim uzrocima. Takve slučajnosti Jung je definisao terminom sinhroniciteta. U predavanju „O sinhronicitetu“ naveo je jedan klasičan primer iz svoje prakse:

Ujutro, 1. aprila 1949. godine, pribeležio sam u svoj notes crtež koji nalikuje

poluribi-polučoveku. Za doručak mi je servirana ri-ba. U razgovoru je neko pomenuo običaj da se neko napravi „aprilskom ribom“ (1. april, dan šale i smeha u Francuskoj se zove i „aprilska riba“. Jedna od uobičajenih šala je da se čoveku na leđa zalepi papirnata riba, a ovaj običaj je prihvaćen i u Rusiji – prim. prev.). U popodnevnim časovima, jedna od mojih bivših pacijentkinja, koju nisam video nekoliko meseci, pokazala mi je nekoliko upečatljivih slika riba. Uveče su mi pokazali tapiseriju s motivom morskog čudovišta i ribe. Sledećeg jutra sam sreo bivšu pacijentkinju koja je kod mene poslednji put na tretmanu bila pre deset godina. Te noći je sanjala ribu. Nekoliko meseci kasnije, kada sam ovaj slučaj uvrstio u jedan svoj rad i upravo završavao njegov opis, izašao sam napolje i šetao pored jezera. Na mestu, kojim sam nekoliko puta prošao tog jutra, na lukobranu sam pronašao ribu dugačku tridesetak centimetara. Budući da u blizini nije bilo nikoga, nisam imao ideju na koji način se ona tu našla.

Ne mogu da odolim i ne navedem još jedan odlomak iz Jungovog predavanja iz razloga koji ćete kasnije saznati. On piše:

„Mogao bih da vam ispričam veliki broj takvih priča, koje u principu nisu ništa manje iznenadujuće ili neverovatnije od nepobitnih rezultata do kojih je došao Rejn (reč je o eksperimentima sa ekstrasenzornom percepcijom, kao na primer – pogađanje karata. – prim. aut.) i uskoro ćete shvatiti da skoro svaki slučaj zahteva individualno objašnjenje. Ali objašnjenje uzroka, koje je jedino moguće sa stanovišta prirodnih nauka, ispostavlja se da je neodrživo zbog mentalne relativnosti prostora i vremena, koji su neophodni uslovi za uzročno-posledične veze.

Junakinja ove priče je mlađa pacijentkinja koja je, uprkos zajedničkim naporima, bila vrlo zatvorena. Teškoća je bila u tome što je sebe smatrala najpozvanijom da priča na bilo koju temu. Njeno sjajno obrazovanje u ruke joj je davalo savršeno „oružje“ za tu svrhu, odnosno fino oplemenjen kartezijanski racionalizam, s njegovom besprekorno „geometrijskom“ idejom o stvarnosti. Posle nekoliko bezuspešnih pokušaja da se njen racionalizam „razblaži“ donekle humanijim načinom razmišljanja, bio sam prisiljen da se ograničim nadom da će se desiti neki neočekivan i iracionalni događaj, koji će razbiti

intelektualnu komoru u koju se ona zaključala.

*Prilika se ukazala kada sam jednom prilikom sedeo naspram nje, ledjima okrenut prozoru i slušao bujicu njene retorike. Te noći je imala upečatljiv san u kome joj je neko dao zlatnog skarabeja – skupocen nakit. I dalje mi je prepričavala taj san, kad sam začuo tiho kuckanje u prozor. Okrenuo sam se i ugledao prilično velikog insekta koji je udarao u staklo, očigledno pokušavajući da uđe u mračnu sobu. To mi se učinilo veoma neobičnim. Odmah sam otvorio prozor i uhvatio insekta čim je uletio u sobu. Bio je to skarabej, ili insekt pod nazivom bubazlata (*Cetonia aurata*), žutozelene boje koja je veoma podsećala na boju zlatnog skarabeja. Pokazao sam joj bubu i rekao: „Evo vašeg skarabeja“. Ovaj događaj je probio jaz njenog racionalizma i razbio led intelektualnog otpora. Nadalje je lečenje moglo da doneše zadovoljavajuće rezultate“.*

Elem, pola sata nakon što sam razmišljao o Jungovoj bubi, nalazeći se u dilemi da li da je uvrstim u knjigu kao primer, kroz prozor mi je uleteo Putnik veoma impresivnog izgleda. Bio je to insekt, sličan gorepomenutom. Ako hoćete da verujete – verujte, a ako nećete – ne morate. Treba priznati da bez obzira na to što se slične posete događaju izuzetno retko, to me uopšte nije iznenadilo. Ali ne zato što sam navikao da se ravnodušno odnosim prema pojavama sinhroniciteta, naprotiv, apsorbovan u svoje misli, tom događaju nisam poklonio baš nikakvu važnost. Mahinalno sam bubu pustio kroz prozor da ga ne bi sama tražila. I tek nakon nekog vremena, prenuo sam se od užasa: „Bože, kakav sam idiot! Koliko puta mi spoljašnja namera najavljuje svoje prisustvo, a ja isto toliko puta od iznenađenosti razrogačim oči“. Jer, spavao sam čvrsttim snom na javi kada su me iz sve snage prodrmali da bi mi pokazali znak. Da sam sujeveran, to bih protumačio kao znak „odoz-go“. Možete li da zamislite kako ljudi stalno spavaju na javi i ne primećuju očigledne manifestacije spoljašnje namere.

Postoji mnogo sličnih primera. Sa stanovišta Transurfinga, situacija je ovde potpuno jasna: u nekim slučajevima vizualizacija izaziva snažan nalet vetra spoljašnje namere. Ali Jung ne žuri da izvede konačan zaključak o tome šta je prouzrokovalo slučajnost: da li su misli oblikovale događaje, ili su, pak, one nastale kao posledica nesvesnog predosećaja događaja. S jedne strane, on kaže da su „misli stvorile osnovu za niz

slučajnih događaja“, a s druge strane da je „ponekad teško distancirati se od utiska da postoji predosećaj o nastupanju niza određenih događaja“.

U svom radu „Sinhronicitet: načelo akauzalnih veza“ (1960. god.), Jung je sinhronicitet definisao kao „istovremeno nastupanje određenog mentalnog stanja i jednog ili nekoliko događaja iz spoljašnjeg sveta koji imaju suštinske paralele sa subjektivnim stanjem u datom trenutku“. Jung dugo nije mogao da doneše odluku da li će objaviti svoj rad jer se fenomen sinhroniciteta nije uklapao u okvire tradicionalnog naučnog mišljenja.

Jung nudi neodređen, ali prilično hrabar zaključak po merilima tradicionalne nauke. „Fenomeni sinhroniciteta dokazuju mogućnost istovremene pojmovne ekvivalencije heterogenih, kauzalno međusobno nepovezanih procesa; drugim rečima, dokazuju da sadržaj koji percipira posmatrač može istovremeno da bude predstavljen nekim spoljašnjim događajem i to bez bilo kakve uzročne veze. Iz ovoga sledi da se psiha nalazi izvan prostora, ili je prostor u srodstvu (povezan) – sa psihom“.

Očigledno, ovde nema nikakvog narušavanja zakona kauzalnosti. Razlog uvek postoji, samo se mehanizam interakcije misli i okruženja manifestuje na implicitan i neobjašnjiv način. Šta je razlog nastanka sinhronizovanih slučajnosti: da li se događaji formiraju mislima, ili se pak misli pojavljuju kao predosećaj događaja? S tačke gledišta Transurfinga, oba stanovišta su na mes-tu. Duša dobija pristup ka podacima u informacionom polju koji mogu da se interpretiraju razumom. Razum, pak, formira misli koje, ako postoji jedinstvo duše i razuma, mogu da budu otelotvorene kroz materijalnu realizaciju. Ove odredbe se nalaze u osnovi Transurfing modela. Ali ponovo naglašavam da model varijanti ne pretenduje da pruži tačan opis sveta, već služi samo kao polazna osnova, osnova za razumevanje principa. Još uvek suviše malo toga znamo o svetu. Ali to nas ne sprečava da primenjujemo principe Transurfinga. A u to da oni deluju, možete i sami da se uverite.

Sve pojave koje su povezane sa delovanjem mentalne energije na svet oko nas, mogu da se obrazlože poznatom Džon Belovom teoremom iz kvantne fizike koja glasi: „Ne postoje izolovani sistemi; svaka čestica Vasione se nalazi u 'trenutnoj' (koja prevazilazi brzinu svetlosti) povezanosti sa svim ostalim česticama. Čitav Sistem, čak i ako se njegovi delovi nalaze na velikim rastojanjima, funkcioniše kao Jedinstven“. Ova teorema je

dokazana teorijski i već je pronašla praktičnu potvrdu. Istina, „trenutna veza“ je u protivrečnosti sa posebnom teorijom relativnosti, koja tvrdi da energija ne može da se rasprostire brže od svetlosti. Bez obzira na to, teorema je na mestu.

Proizilazi da se spoljašnja namera ne potčinjava teoriji relativnosti. Uopšte, kvantna fizika se zasniva na postulatima koji ne mogu da se dokažu. To znači da ona takođe predstavlja određen model. Neshvatljivih protivrečnosti u njoj je ne samo jedna, već veliki broj. To još jednom potvrđuje da ne treba pridavati veliki značaj modelu. Takođe treba napomenuti da su Jungove ideje podržali sami osnivači moderne fizike – Wolfgang Pauli i Albert Ajnštajn. Međutim, verovatno je da proces prenošenja informacija uopšte nije povezan sa energijom i zato može da se odvija brzinom većom od svetlosti.

U modelu varijanti takođe se mogu pronaći protivrečnosti, ali, uprkos tome, on ipak mnogo toga objašnjava. Ako ne otklanja, model varijanti bar „pegla“ neke poznate paradokse prostora i vremena. Do sada smo premeštanje na druge linije života razmatrali kao sinhronizaciju po vremenu. Linije života su uvek paralelne sa osom vremena. Drugim rečima, prelazak se uvek odvijao iz jedne tačke vremena u istu tu tačku.

Sada zamislite dve linije života koje nisu paralelne u odnosu na osu vremena. Projekcije jedne iste tačke ovih linija na osu vremena biće razmeštene na raznim mestima. Prelazak među njima označava premeštanje kroz vreme, u prošlost ili budućnost, u zavisnosti od smera nagiba. Relativna strmost nagiba određuje razdaljinu premeštanja kroz vreme.

Slično tome, ako dve linije života nisu paralelne u odnosu na izabranu osu prostora, prelazak među njima će označavati momentalno (ili nerealno brzo) premeštanje u prostoru. Strmost i smer nagiba linije određuje udaljenost i smer kretanja. Ovo je prilično grubo objašnjenje, ali je sasvim prihvatljivo da bismo razumeli.

Punktualan čitalac će možda zameriti: „Da, ali šta čemo sa paradoksom narušenja uzročno-posledičnih veza prilikom putovanja kroz vreme? Na primer, premeštam se u prošlost, u period pre svog rođenja, a tamo, na primer...brutalno ubijam svoje roditelje. Kako sam onda mogao da se pojavit na svetu?“ Ovaj paradoks se u okviru modela varijanta samo čini prividnim. Na toj liniji života zaista nismo mogli da se rodimo. Pa šta? Rodili smo se na drugoj liniji. Podsetiću vas da je broj linija života beskonačan – varijanti na kojima

postojimo ili ne postojimo. Najzagriženiji ljubitelj paradoksa može čak da se preseli u svoje detinjstvo, sretne tamo sebe i ubije nevino biće. Ali u ovom slučaju on se neće sresti sa samim sobom, već sa realizacijom svoje zasebne varijante koja egzistira paralelno sa svim drugim.

Prošlost zaista ne može da se promeni, ona se već dogodila. Ali dogodila se ne samo zato što je došlo do realizacije pređenog isečka linije života, već zato što su varijante pređašnjih događaja već ionako postojale. U tom smislu, isto se može reći i za budućnost – da se ona već dogodila. Prema tome, uzročno-posledične veze se ne narušavaju prilikom prelaska s jedne linije života na drugu. Možete da uzmete filmsku traku i precrte jedan kadar, ali time neće biti upropošćeni naredni kadrovi. Vreme je statično. Dinamički se menja samo realizacija varijanti na liniji. Tačno se na isti način premešta mrlja svetlosti od lampe u tamnoj šumi.

Ono što je zaista nemoguće je to da se premeštanje kroz prošlost ili budućnost odvija na istoj liniji života. Paradoksi se pojavljuju samo u takvom slučaju. Zar nisu iz tog razloga predskazanja vidovnjaka veoma približna, a često i pogrešna? Vidovnjaci imaju moć da na neki način skeniraju segmente budućnosti. Ako skenirani segmenti počivaju na drugim linijama života, onda su greške u predviđanjima lako objasnjive. U skladu s modelom varijanti, što je jedna linija udaljenija od druge, veće su razlike u scenariju.

Naučnici su takođe zbumjeni načinom na koji se NLO pokreće: trenutno ubrzanje, zaustavljanje i nagla promena pravca pod pravim uglom. Imajući u vidu inertnost, takvo kretanje je nemoguće, štaviše, putnici u ovakvim napravama bi morali da osete strahovito preopterećenje. Sa stanovišta modela Transurfinga, u ovome ne postoji ništa natprirodno. Vanzemaljci uopšte ne osećaju preopterećenje zato što NLO ne lete, poput naših aviona i raketa. Najverovatnije da mi ne posmatramo kretanje samog objekta, već njegovu realizaciju u prostoru varijanti.

Kad je reč o pitanjima koja se tiču duše i razuma, tu ima dosta toga nejasnog. Materijalistička nauka predstavlja svet kao mehanički sistem. Drugim rečima, materija je primarna i određuje svest. U svetu najnovijih dostignuća iste te nauke, ovaj model sve više gubi svoju poziciju. Međutim, promena modela će se ponavljati iznova i iznova ako čovek pogrešno bude verovao da može da pronikne u samu suštinu fundamentalnih prirodnih

zakona. Sa istim uspehom kokoška može da formuliše svoj koncept porekla, ustrojstva i razvoja farme pilića. Čovek u svom intelektualnom razvoju je za stepen iznad nje, ali time nam beskonačna složenost sveta nije ništa bliža. Čoveku nije dato da sve zna i razume.

Klatna nauke i religije, koja pretenduju da budu vrhovna instanca istine, svoju dominaciju osvajaju ne samo zahvaljujući pravilnom tumačenju istine, koliko na račun progona svih ne-istomišljenika. Stalna konfrontacija postoji ne samo između klatana nauke i religije, već i između pojedinačnih grana unutar tih klatana. Bitka se ne zaustavlja. Ali to nije bitka za istinu, već za pristalice.

Kada sam dokumentovao teoriju da je mozak nesposoban da skladišti sve informacije, polazio sam iz modela koji informaciju predstavlja u obliku kompjuterskih bitova. Ali ovaj model možda uopšte ne može da se primeni kada je reč o moždanim neuronima. Ko može da zna kako se zaista skladišti ta informacija? Možete li da zamislite na koji način bi neki naučnik istraživao televizor u epohi kad još nisu otkriveni televizija ili radio? Pokušao bi da pritiska dugmad, izvlači različite delove i posmatra kakve se promene dešavaju na ekranu. Bez poznavanja principa funkcionisanja televizora i na osnovu rezultata svojih „naučnih“ posmatranja, takav naučnik bi došao do različitih zaključaka u čijoj osnovi bi se nalazila jedna, reklo bi se, nepobitna činjenica: sam televizor generiše sve te televizijske emisije. One nastaju tamo, u tim tranzistorima i mikročipovima.

Na približno sličan način sledbenici mehanističkog modela istražuju čovekov mozak. Zaista, povreda pojedinih delova moz-ga na predvidljiv način utiče na percepciju i psihu. Princip rada čovekovog intelekta, isto kao i ranije, ostaje neodgonetnut. Ipak, pristalice zaključuju da materija određuje svest, i ništa drugo. Konzervativni sledbenici mehanističkog modela ponosno sebe nazivaju naučnicima, arogantno izjavljujući da se bave pravom naukom koja se zasniva na činjeničnim podacima, a ne amaterskim spekulacijama. Sve što se ne uklapa u teorijske okvire proglašava se antinaučnim i ne samo što se ne prihvata, već se podvrgava progonu. Na sreću, takvih je sve manje.

Ovo možete da osporite ili da se složite, ali nemojte zaboraviti da je reč samo o modelu. Kako se sve dešava u stvarnosti, niko ne zna. Razumu je svojstveno da odbacuje ono što se ne uklapa u okvire razumnih objašnjenja. Sve dok se razum ne uveri u racionalnost znanja, on ga neće pustiti u svoj šablon pogleda na svet. Transurfing

bezuсловно deluje, ali da biste ga iskoristili, morate da imate bar neko objašnjenje koje ćete ponuditi razumu.

Model varijanti nam pruža mogućnost da osetimo tle pod nogama. Ali ništa više od toga. On i dalje ostaje samo šema. Može da se transformiše u drugi, sofisticiraniji model. Na primer, možemo da odbacimo pretpostavku da postoje takozvane linije života, što bi olakšalo razumevanje na početku knjige. Tada se prostranstvo varijanti iz isprekidanog pretvara u kontinuiran. U šumi više neće biti staza, već će postojati samo šuma. Međutim, suština Transurfinga se time neće promeniti. Bez obzira na to kakav bio model, on će, manje ili više, samo adekvatno odražavati stvarnost. Put spoznaje stvarnosti je beskonačan, kao i oblici njene manifestacije.

Možda ćete primetiti da se principi Transurfinga preklapaju sa drugim, sličnim učenjima. U tome ne postoji ništa iznenađujuće. Svako učenje je relativno zatvoreno u sebe čineći samodovoljan model. Ali budući da svi ljudi imaju približno isti pogled na svet, modeli i mogu da imaju srodne oblasti.

Beskorisno je postavljati pitanje koji model adekvatnije opisuje svet. Od značaja je samo to kakvi se praktični rezultati mogu izvući iz jednog ili drugog obrasca.

Uzmimo na primer matematiku. Različiti ogranci matematike predstavljaju zasebne modele opisa materijalne realizacije. Isti taj fizički problem može da se reši na više načina koristeći različite matematičke aparature. Nema smisla sporiti se oko toga šta je bolje – analitička geometrija ili diferencijalni račun. Možete samo da izaberete ono što vam više odgovara. Napravite i vi svoj izbor.

Namera drevnih magova

Kao rezime, želeo bih da se pridružim nameri drevnih magova. Mislim na čuvare Znanja, koji su živeli u našoj stvarnosti do raspada poslednje civilizacije. Fragmenti ovog znanja su opstali do današnjih dana u obliku nepotpunih ezoteričnih učenja i praksi.

Postoje dokazi koje, istina, nije moguće proveriti, da su neki drevni magovi otišli u drugu stvarnost i kako sad pokušavaju da čovečanstvu prenesu svoje Znanje transcendentalnim pu-tem.

Još nedavno bih prema ovakvoj izjavi reagovao, blago rečeno, skeptično, ali u poslednjih nekoliko decenija sve su češći slučajevi kada su u raznim delovima planete različite osobe, nezavisno jedna od druge, davale slične interpretacije istog Znanja. A zatim sam i ja imao blizak susret sa ovim Znanjem, koje, kao što sam već rekao, ni na koji način nije moglo da se rodi u mojoj glavi.

Ne mogu sa sigurnošću da tvrdim da u našoj stvarnosti postoji Čuvar o kome sam pisao u prvoj knjizi. Ali imam i previše razloga da verujem da on ipak postoji.

U snovima sam imao susret sa mnogim entitetima, ali oni nisu imali absolutno nikakav uticaj na moj, vrlo konzervativni pogled na svet. Međutim, susret sa Ču-varom je preokrenuo ne samo sve moje predstave o svetu, već i čitav moj život.

Iznenada, bez ikakvog razloga, fizičar, koji nije imao nikakve sklonosti ka tome, počeo je da piše knjige. To je skoro bolno neverovatno i ekstravagantno, ako prihvatimo da je podsticaj za sve ovo bio običan san.

Od tog susreta, Čuvar se više nije pojavljivao, ali ponekad mi se čini da osećam njegovo nevidljivo prisustvo. Na ovaj ili onaj način, Transurfing nikada nisam smatrao niti smatram svojim Znanjem.

Ja sam samo prenosnik naštimovan na odgovarajuću oblast u prostranstvu varijanti. Ne osećam svoje zasluge, mada, moram priznati, s velikim trudom sam uspeo da formulišem Znanje Transurfinga i da ga uvedem u sistem. Jedna stvar je nešto saznati, a sasvim druga – uspeti to i ispričati.

Vama ne predstoji samo da prosto saznate, već da iskusite ovo Znanje. Pročitavši knjigu u jednom dahu, *ne dobijate Znanje, već informisanost*. To su različite stvari!

Transurfing nudi prilično konkretne metode za pretvaranje sna u stvarnost. Ali to nekome može da se učini nedovoljno. Ako tražite tehnike, poput instrukcije za vezivanje kravate, onda možete beskorisno da proćerdate ceo svoj život jer se upravljanje sudbinom ne uklapa u pravila kao što su „jedan, dva, tri“.

Transurfing se ne može svesti na praktikovanje nekih tehniki. Nije reč o tehnički, već o *prepoznavanju unutrašnje slobode i osećaju da smo gospodari sloja svog sveta*. Kada to osetite, sve će se pokrenuti samo od sebe, bez ikakve tehnike.

Ali da biste dostigli tu svest, Transurfing je potrebno učiniti načinom života. Drugi put ne postoji. I to uopšte nije teško, već najpre fascinantno, kao igra u ogledalu.

Svet je ogledalo vašeg odnosa prema njemu, samo uz usporenu reakciju.

Upoređujući svoj odnos s kasnijom reakcijom ogledala, navikavate svoj um na jednostavnu, ali teško razumljivu istinu: *svojom namerom formirate sloj svog sveta*.

Takođe je potrebno da se naviknete na isto tako jednostavnu, ali neuobičajenu istinu, a to je da ne treba da vas brinu sredstva i načini postizanja cilja. U osnovi ove tvrdnje nalazi se jedan fundamentalni princip: pravac namere određuje vektor toka varijanti.

Potrebno je samo da održavate taj pravac i da ne smetate toku varijanti. Sredstva za postizanje cilja će se sami pronaći, vi ne možete niti treba da znate na koji način će ona biti realizovana. Šta god da se dešava, ako u mislima držite ciljni slajd i poštujete princip koordinacije, tok varijanti će vas nositi ka cilju. To je zakon.

Shvatanja principa Transurfinga neće uslediti odmah, nakon čitanja knjige. Informisanost će se pretvoriti u znanje samo kao rezultat *prakse*. Ne očekujte trenutne rezultate. Ako imate nameru, u svemu ćete uspeti pre ili kasnije.

Epilog

Elem, naša magična ekskurzija u svet Transurfinga se približila kraju. Ako ste zadovoljili radoznalost, onda će vam Transurfing ostati samo ekskurzija i ništa više od toga, te stoga vaš povratak njemu ne treba ni očekivati. Ali ako je u ovoj ediciji knjiga nešto ipak dotaklo osetljive strune vaše duše, onda za vas magično putovanje tek počinje.

Svejedno mi je da li ste poverovali u sve dosad izneto ili niste. Uostalom, kada sam se susreo sa Čuvarom u prostranstvu snova, ni ja nisam poverovao. Ne nameravam, poput klatana, da oko sebe okupljam grupu sledbenika i da im nešto dokazujem.

Primenjujući principe Transurfinga u praksi, ne samo što ćete se uveriti u to da oni deluju, već ćete doći do novih i neverovatnih otkrića o kojima нико nije ni slatio. Tada ćete mi možda napisati o tome, te ćemo se zajedno radovati i biti zadržani.

Svi smo mi u suštini usamljeni Putnici u beskonačnom prostranstvu varijanti. Transurfing pali svetlo nade za umornog Putnika koji luta u tami lažnih ograničenja i stereotipa. Iskoristite svoje pravo na slobodu izbora, a onda ćete čuti šum jutarnjih zvezda i vaše jabuke će pasti u nebo. Srećno, usamljeni Putniče!

U gostima kod Večnosti

Dragi čitaoče! Naše putovanje u ovaj predivan svet dvostranog ogledala je završeno. Upoznali ste se sa drevnim Znanjem koje je oduvek postojalo i koje se u različitim tumačenjima prenosilo s generacije na generaciju. Koliko god da su tumačenja bila zamršena, suština je na površini i izgleda vrlo jednostavno: stojite pred ogledalom u kome se odražava slika vaših misli. Efekat ogledala stvara iluziju kao da spoljašnji svet postoji nezavisno i da je njime nemoguće upravljati. Ali dovoljno je samo osloboditi se iluzije i stvarnost će početi da vam se pokorava.

Dotaknuvši ovu zapanjujuće očiglednu tajnu, imali ste priliku da budete u gostima kod Večnosti. Sada znate da se ovde uvek možete vratiti i uzeti sve što vam duša i razum poželete. Vratar će vas propustiti čim mu saopštite svoju odluku. Iza tih vrata vas očekuje svet u kome nemoguće postaje moguće.

Ne želim i ne nadam se, ali prvenstveno vam želim da imate hrabrost Gospodara i neka vaše jabuke padnu u nebo!

Autor o sebi...

Diplomirao sam kvantu fiziku na Državnom univerzitetu u Kaljiningradu, gde ujedno i živim. U dobi sam od pedeset godina, ože-njen sam i otac jedne čerke. Po nacionalnosti sam Rus, a jednom četvrtinom Estonac. Sve osta-lo ne--ma nikakvog značaja, kao što uostalom nema ni ovo. Što se tiče mojih istraživanja, mo-gu samo da kažem da Transurfing besprekor-no funkcioniše. Ne že-lim da ističem svoj lični život, jer će nakon toga on prestati da bude lični. Velika popularnost se okrene protiv vas kad podlegnete iskušenju i popnete se na pijedestal da bi svi mogli da vas vide. Kod nekih naroda, na primer, kod američkih Indijanaca, postoji uverenje da ako je neko nacrtao vaš portret (napravio fotografiju), ukrao je deo vaše duše. Naravno, ovo je samo sujeverje, ali ono ni-je nastalo bez nekog osnova. Proizvod ličnog stvaralaštva se može distribuirati, ali praviti tiraž od ličnosti – nikad.

Na pitanje radoznalih čitalaca: „Ko je Vadim Zeland”? obično odgovaram: Niko. Moja biografija ne može i ne treba da bude predmet interesovanja budući da nisam ja autor *Transurfinga* već samo njegov „prenosnik”. Zaista je potrebno da budem „niko”, samo

prazan sud, kako ničim ličnim ne bih izvitoperio ovo drevno znanje koje otvara vrata u svet gde nemoguće postaje moguće. Stvarnost prestaje da postoji kao nešto spoljašnje i nezavisno, a postaje pristupačna ako se slede određena pravila. Tajna, prikrivena samo onim što leži na površini, toliko je veličanstvena, da identitet njenog prenosnika prestaje da bude važan. Možda su pravi interes zaslužili „Čuvari” koji su mi dali ovo znanje, ali i oni više vole da ostanu u senci...”

IZDANJA IK ARUNA

KNJIGE S.N. LAZAREVA

Edicija Dijagnostika Karme

1. Sistem samoregulacije polja – knjiga 1.

(Audio–knjiga „Sistem samoregulacije polja“)

2. Čista karma – knjiga 2. – I deo

3. Čista karma – knjiga 2. – II deo

4. Ljubav – knjiga 3.

5. Dodir s budućnošću – knjiga 4.

6. Koraci ka spasenju – knjiga 6.

7. Dijalog sa čitaocima - knjiga 8.

8. Život kao zamah krila leptira – knjiga 12.

Edicija Čovek Budućnosti

1. Prvi korak u budućnost

2. Vaspitavanje roditelja – I deo

3. Vaspitavanje roditelja – II deo

4. Vaspitavanje roditelja – Odgovori na pitanja

5. Vaspitavanje roditelja – III deo

6. Vaspitavanje roditelja – IV deo

7. Vaspitavanje roditelja – V deo

Edicija Dijagnostika Karme (druga serija)

1. Iskustva preživljavanja – I deo

Nove knjige S. N. Lazareva

1. Ozdravljenje duše

2. Čovekovo zdravlje – Susret nauke i religije

3. Odgovori S.N. Lazareva na pitanja čitalaca s Balkana

4. Tajne porodične sreće

5. Oblici gordosti

6. Blaženi siromašni duhom

7. 40 pitanja o duši, sudbini i zdravlju

8. Recept za sreću

9. Prevazilaženje gordosti

10. Lek za sve bolesti

KNJIGE VADIMA ZELANDA

EDICIJA TRANSURFING

1. Prostranstvo varijanti-(kn.1)
2. Šum jutarnjih zvezda-(kn.2)
3. Napred u prošlost-(kn.3)
4. Upravljanje stvarnošću-(kn.4)
5. Jabuke padaju u nebo-(kn.5)

KNJIGE KACUDŽO NIŠIJA

1. Lečenje disanjem – Energetsko disanje
2. Sistem prirodnog podmlađivanja
3. Zlatna pravila zdravlja
4. Pročišćenje duše – duhovni praktični sistem
5. Čime se to hrane „besmrtni“? Tajne japanske dugovečnosti
6. Lečenje krvnih sudova i krvi
7. Makrobiotika – energetska hrana
8. 10 koraka do uspeha
9. Pravila pročišćenja
10. Zlatna naštימavanja

RUSKI ISCELITELJ

ANATOLIJ MALOVIČKO

Velika KNJIGA pročišćenja:

1. Pročišćenje želuca i creva – Anatolij Malovičko
2. Pročišćenje jetre i žučne kese – Anatolij Malovičko
3. Pročišćenje endokrinog sistema – Anatolij Malovičko
4. Pravilna ishrana i pročišćenje na ćelijskom nivou – Anatolij Malovičko
5. Knjiga koja donosi zdravlje-Recepti za pravilnu ishranu Anatolij Malovičko

EDICIJA SISTEMI ISCELJENJA

1. Mudre – drevne metode za isceljenje
2. Mudre koje leče – Kim De Silva
3. Prekaljivanje, bosonogo hodanje, gladovanje – Porfirije Ivanov, ruski iscelitelj
4. Dijabetes – Vladimir Sokolov
5. Visok krvni pritisak – Aleksej Gončarov
6. Bolesti želuca i creva – Andrej Perevalov
7. Bubrežne bolesti – lečenje fitoterapijom – Sergej Vasiljev
8. Bol u kičmi – Tamara Svetlova
9. Kako pobediti rak – Filip Baron
10. Prostata: drugo srce mu škarca, lečenje – Mihail Levin
11. Iscelite svoje srce – Jevgenija Bereslavskaja
12. Proširene vene – Ana Kučanskaja
13. Impotencija, lečenje narodnim sredstvima – Vera Ozerova
14. Moždani udar: Kako spriječiti, lečiti, obnoviti funkcije – Lav Menvelov, Albert Kadikov
15. STOP Celulitu! Kompleksni program zaizbavljenje od celulita – Oleg Astašenko
16. Homeopatijom protiv raka – Sergej Barakin

PRIRODOM DO ZDRAVLJA

1. Prirodno lečenje medom
2. Lečenje pčelinjim proizvodima
3. Lečenje žitaricama – Semenje zdravlja
4. Prirodno lečenje sokovima od voća – Dr Norman Voker
5. Prirodno lečenje sokovima od povrća – Dr Norman Voker
6. Čajevi – priručnik za lečenje
7. Lečenje začinima
8. Upoznajte lekovito bilje – ilustrovani vodič za sakupljanje lekovitog bilja
9. Lečenje vodom – snegom, rosom, ledom, parom
10. Prirodno lečenje belim lukom
11. Limun - prirodno lečenje, zdravlje i lepota
12. Lečenje aromatičnim biljem
13. Prirodno lečenje metalima
14. Pivo za zdrav život
15. Prirodno lečenje alojom

Distribucija i plasman knjiga:

064/15-77-045; 064/195-18-56

Internet knjižara:

<https://aruna.rs>

email: aruna@aruna.rs